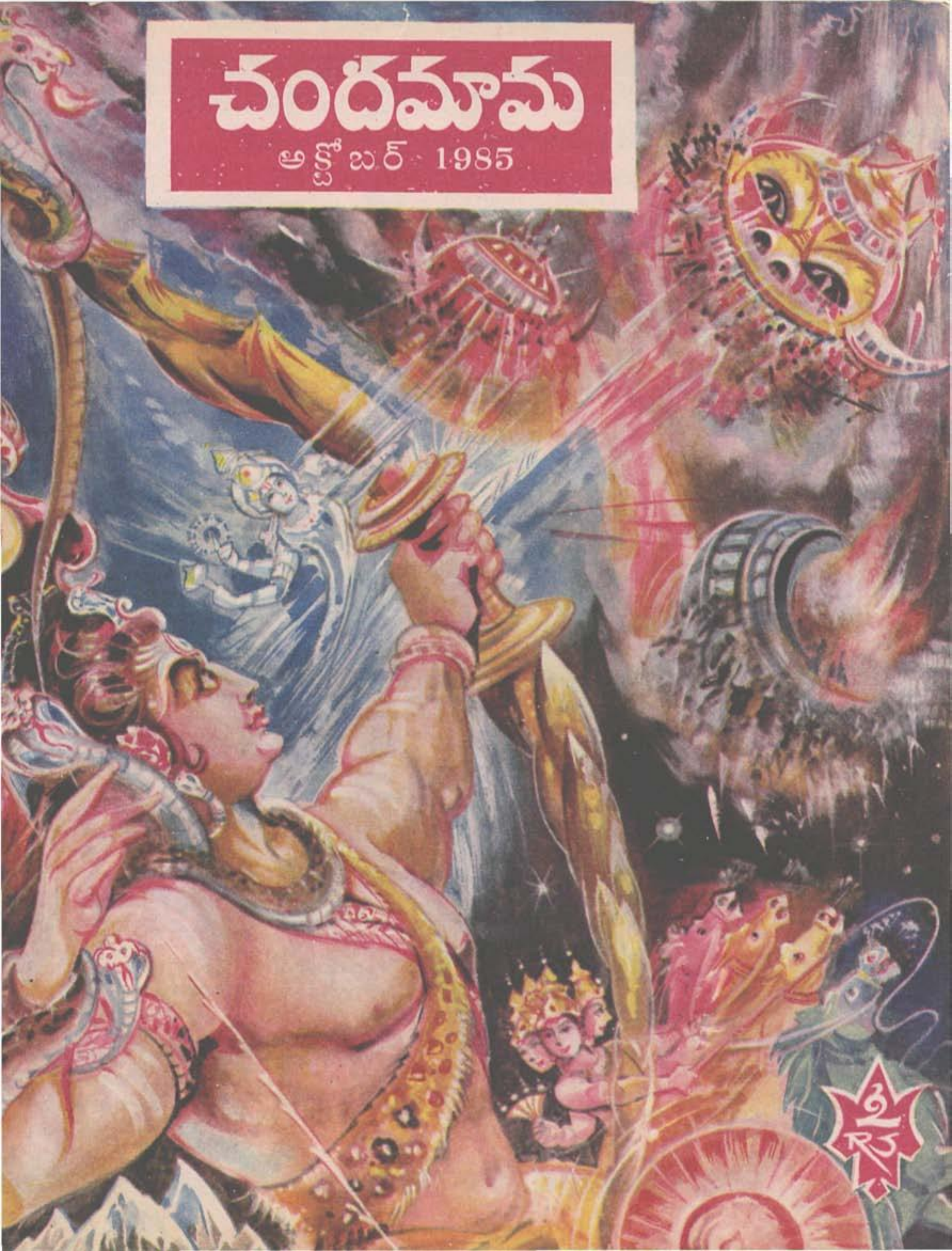

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

చందమామ

అక్టోబర్ 1985

“ఆటలో ఆటగా నవ్వులో నవ్వుగా, సరిగ్గా చూసే,
ఆలోచించి, టక్కున అంటించాలే యింక,
సరదాగా యిది చెయ్యాలింక”

— థెవీ థెయిర్

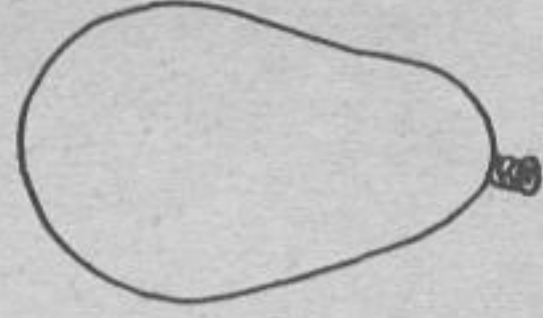

“ఇంద్రజాలం కావే కాదిది
చేత్తలేనే శమాషా యిది
దబ్బుతోనూ వనియే లేదు
దీనిని యిక మరి తిరుగేలేదు.”
“ఏమిటిదంతా యిలాచి చెప్పు
ఏంచెయ్యాలో దబ్బున చెప్పు.”
“రండ్రా యిటు రండ్రా
తెప్పేదేదో వివిపాండ్రా

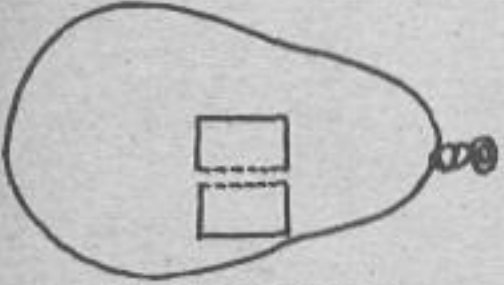
ఆలోచించి అంటించింక
పెవికాల్ ఎమ్ ఆర్ శేవారింక
ఏ బొమ్మయినా, ఏ బుట్టయినా
ఏ వర్షయినా చేసెయ్యుచు
వట్టుకోకనే వట్టుకునేదిది
మురికి కాదిది ముచ్చటైనది
సరదా సరదా శమాషా యిక
బొమ్మేదైనా చేసెయ్యింక”

కావలసిన వస్తువులు :

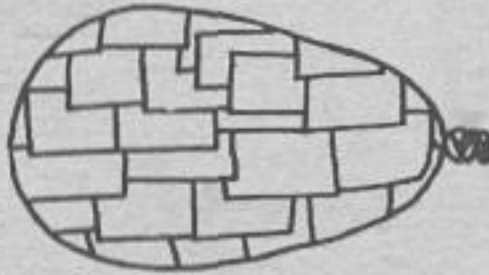
1. ఒక బుడగ (మీడియమ్ సైజు)
2. వర్తా వత్రికం కొన్ని కాగితములు
3. గులాబి, నలుపు, వీలం మరియు పసుపు వచ్చు రంగుల వెల్వెట్ షేవర్
4. తెల్లటి చార్ట్ షేవర్
5. గులాబి దారము
6. ఫెవికాల్ ఎమర్ ఎడ్జెస్టివ్

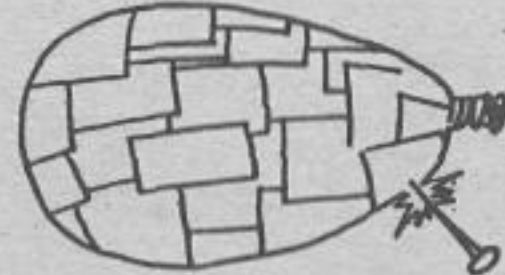
1. బుడగ మొత్తం వుండుటకు, కివ వంతు దాకా పూడండి. గాలి బయటకు వెళ్ళుతుండుటకై దారముతో గట్టిగా కట్టండి, ఇలా పొగించి కట్టినది, తోక అవుతుంది.

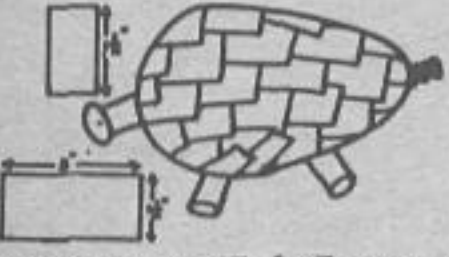
వర్తావత్రికను 1"X1" చదరపు ముక్కలుగా కత్తిరించండి. వీటిలో 10-15 విమిషములు వాన పెట్టండి. ఒక దాని తరువార ఒకటి ముక్కలను బుడగ మీద పెట్టండి. ప్రతి ముక్క మరియు దాని మీద కొద్దిగా పైవ వుండవలెను. బుడగ పైభాగము వంతెన కప్పుండి. ఇదే విధముగా 3 పొరల వర్తా వత్రికంను పెట్టండి.

3. ఇప్పుడు వర్తావత్రికం 1"X1" చదరపు ముక్కలను తీసుకొని, ప్రతిదానికి ఫెవికాల్ ఎమర్ ఎడ్జెస్టివ్ను రాయండి, వాటిని బుడగ మీద అంటించండి. ఈ విధముగా 4 అటువంటి పొరలను అంటించండి. దీనిని 8-10 గంటలు వుండవివ్వండి.

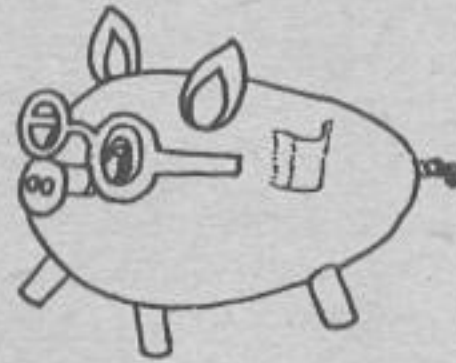
4. బుడగ ఎండి గట్టిగా అయినప్పుడు, సిస్టుతో పొడిచి దానిని బ్రష్టం కొట్టండి. కేవలము వర్తా వత్రిక పొర వుంటుంది. గులాబి వెల్వెట్ షేవర్ 1"X1" చదరపు ముక్కలపై ఫెవికాల్ ఎమర్ ఎడ్జెస్టివ్ను రాసి, వాటిని అఖరి పొరగా బుడగను అలంకరించండి.

1 1/2"X3" సైజు 5 చార్ట్ షేవర్ ముక్కలను తీసుకొండి. వీటిలో 1 1/2" పొడవు 5 నిలిండర్లను తయారుచెయ్యండి. వీటి మీద నల్ల వెల్వెట్ షేవర్ను అంటించండి. 4 నిలిండర్లను బుడగ మీద అంటించి కాళ్ళను తయారుచెయ్యండి. ఒక నిలిండర్ను అంటించి ముక్కును తయారుచెయ్యండి. నల్ల వెల్వెట్ షేవర్తో కప్పుబడిన ఒక గుండ్రటి చార్ట్ షేవర్ను ముక్కు మీద అంటించండి.

6. చార్ట్ షేవర్తో కళ్ళ తోడు మరియు చెవులు తయారుచెయ్యండి. నల్ల వెల్వెట్ షేవర్ను చెవుల మీద పిలి వెల్వెట్ షేవర్ను కళ్ళతోడు మీద అంటించండి. వాటిని సరియైన స్థానములో అంటించండి. పసుపువచ్చు వెల్వెట్ షేవర్తో కళ్ళు మరియు నల్ల వెల్వెట్ షేవర్తో కళ్ళ గుడ్డను తయారుచెయ్యండి.

7. రెండు 1"X1 1/2" చార్ట్ షేవర్ ముక్కలను తీసుకొని వాటి మీద గులాబి వెల్వెట్ షేవర్ను అంటించండి. వీటిని పోర్క్ కరీరము మీద రెండు నైపులా అంటించి పెన్నులు పెట్టుకొనుటకు తేబును తయారుచెయ్యండి.

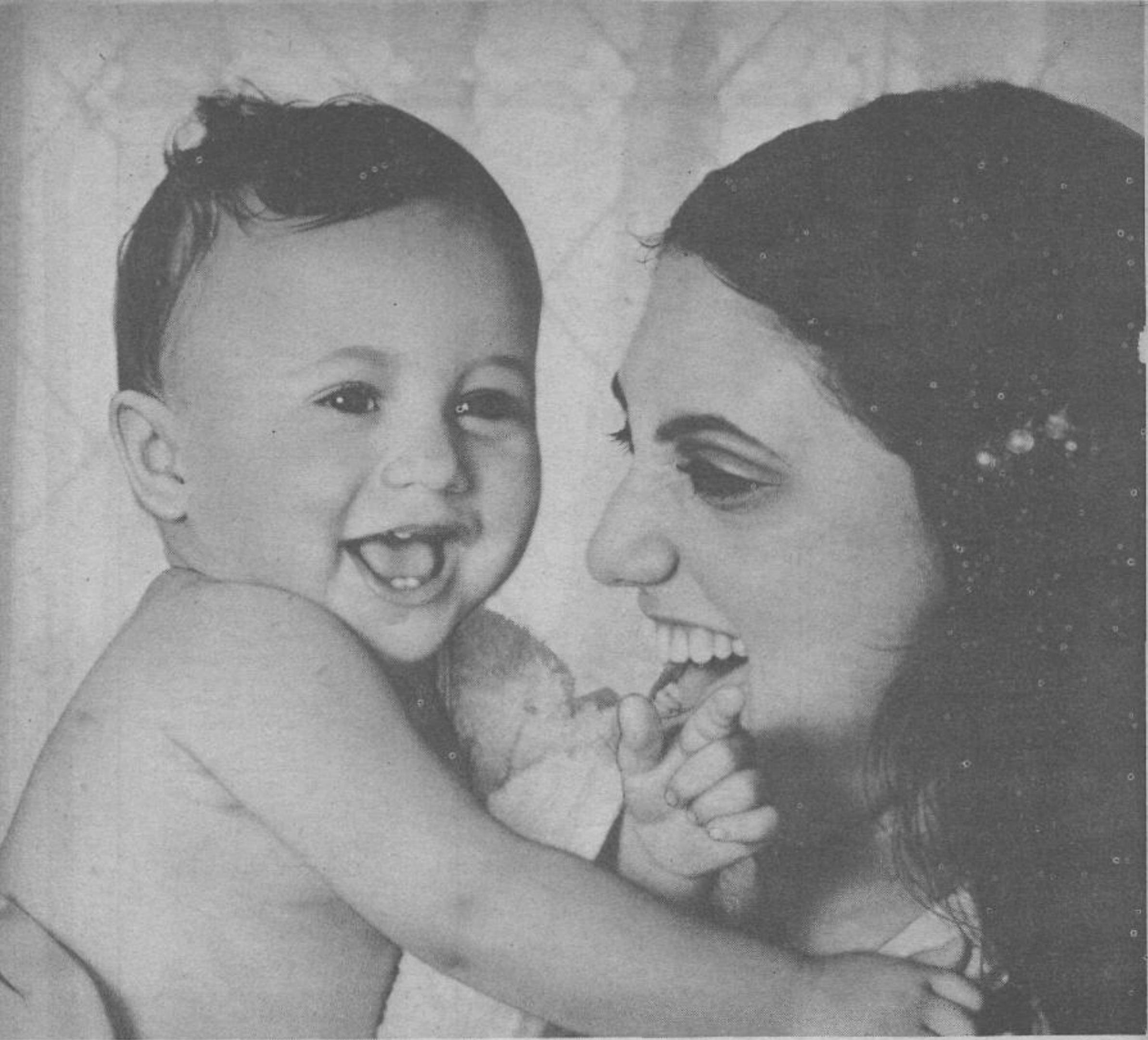
పగడుగో యిక పోర్క్ పిగ్ తయారు
పెన్నులను వుంచే కాపలాదారు

ఫెవికాల్ ఎమర్
ఫెవికాల్ ఎడ్జెస్టివ్

పనిచేసేది, మరెంతో పేరున్నది ఫెవికాల్ ఎమర్ అంటేనే అది

ఫెవికాల్ మరియు ఫెవికాల్ గ్రాండ్ రెండు పదిలైట్ ఇండస్ట్రీస్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్, బొంబాయి 400 021 వారి రిజిస్టర్డ్ ట్రేడ్ మార్క్ గలవి.

మీ చిన్నారు పాప నూనూగు బుగ్గలపైన మీరిచ్చే ముద్దులా సున్నితంగా

పాప రిన్సారి లోకంలో యిమిడే అంటే అది ప్రత్యేకమైన అది కొద్ది వస్తువుల్లో ఒకటి - జాన్సన్స్ బేబీ సాప్.

అదిగ్గ రింకి మీ స్పర్శలా మృదువుగా చేస్తుంది జాన్సన్స్ బేబీ సాప్ లోని లెనోలిన్ అనే పదార్థం. మరి దానిలోని అ సువాసన మీ పాపపై చిరుగుతుంది, దాంతో యిక పాపకు చక్కగా సహజమైన అ సువాసన.

జాన్సన్స్ బేబీ సాప్
శుద్ధమై... సొమ్మమై... భిద్రమైనది.

Johnson & Johnson

పాఠకులకు విజ్ఞప్తి

'చందమామ' ప్రచురణకు సంబంధించిన న్యూస్ ప్రింటు కాగితం ధర, యీ మధ్యకాలంలో విపరీతంగా పెరిగిపోయింది. అయినా, ప్రతిక వెల పెంచడం ద్వారా, ఆ భారాన్ని పాఠకులపై మోపకుండా వుండేందుకు ఎంతగానో ప్రయత్నించాం. కాని, ఇప్పుడున్న వెలకు ప్రతికను వెలువరించడం అసాధ్యంగా పరిణమించింది. అందువల్ల, నవంబర్ '85 సంచిక నుంచి, 'చందమామ' ప్రతి వెల తప్పనిసరిగా 50 పైసలు పెంచవలసి వస్తున్నది. నవంబర్ '85 నుంచి 'చందమామ' విడి ప్రతి వెల రూ. 2-50. సంవత్సర చందా 30-00 రూపాయలు.

పాఠకులూ, విజ్ఞప్తిగా ఈ మార్పును గమనించి, మా పరిస్థితిని సహృదయంతో అర్థంచేసుకుని ఎప్పటిలాగే మాతో సహకరించగలరని ఆశిస్తున్నాము.

—ప్రచురణకర్తలు

మళ్ళీ మళ్ళీ తిరిగి చూస్తారు జనం
సూపర్ రిన్ తో తళతళలాడే
ఆ తెల్లదనం

సూపర్ రిన్ తో తళతళలాడే తెలుపు
మరే ఇతర డిటర్జెంట్ విశ్వ లేదా దాకా కంటే తెలుపు.

హిందూస్థాన్ లిమిటెడ్ వారి విశిష్ట ఉత్పత్తి

చందమామ

నంస్థాపకుడు : 'చక్రపాణి'

నంచాలకుడు : నాగిరెడ్డి

ఈ నెల బేతాళకథ ["యముడి మహిషం"]కు ఆధారం, ఎం. డి. సౌజన్య రచన. ఒకానొకప్పుడు ఆయావిద్యల్లో అత్యంత నిపుణులయినవారికి, రాజా శ్రయం లభిస్తూండేది. ఇది ఎరిగిన విద్యావిహీనులు కొందరు, తామూ ఏదో ఒకదానిలో ప్రవీణులమని 'రుజువుచేసి సుఖపడాలని ప్రయత్నించేవారు. అలాంటివాళ్ళకథే. "ఆస్థానతిండిపోతు" అన్నది.

అమరవాణి

ధనాదికేసు విద్యస్తే, యేత్ర మూర్ఖా సుఖశయా,
తస్తా గ్రీష్మేణ సేవంతే, కైక్యార్థం తే హుకాశనమ్.

[కేవలం ధనం వల్ల సుఖపడగలమనుకునేవాళ్ళు మూర్ఖులు. సుఖం కోసం ధనం కోరడం—వేసవిలో చల్లదనం కోరి నిప్పును ఆశ్రయించడం వంటిది.]

సంపుటి 77

అక్టోబర్ '85

సంచిక 4

విడి ప్రతి : 2-00

::

సంవత్సర చందా : 24-00

బలే మజా గోల్డ్ స్పాట్ మజా

Artificially flavoured. Contains no fruit juice or fruit pulp.

serve chilled

CS-2-85-TEL

చందమామ కబుర్లు

'పెద్ద' పులికి ఏర్ కూలర్స్!

ఈ సంవత్సరం వేసవి ఎండలు, ఢిల్లీ జంతు ప్రదర్శనశాలలోని జంతువులను ఏమీ చేయలేకపోయాయి. ఎందుకంటే, అక్కడి చిన్న చిన్న మృగాలకూ, పక్షులకూ ఎండ తగలకుండా వందిళ్ళు వేశారు. పులులకు వంకా సదుపాయాలు చేయబడ్డాయి. తెల్లపులులకు ప్రత్యేకంగా ఏర్ కూలర్స్ ఏర్పాటు చేశారు!

చెవిటివారికి ఫోన్!

బ్రిటన్ లోని ఎస్సెక్స్ విశ్వ విద్యాలయంలో చెవిటివారికి ఉపయోగపడే 'విజువల్ టెలిఫోన్' రూపొందించబడింది. టెలిఫోన్ తీగలగుండా, బొమ్మల సాయంతో, నైగలను ప్రసారం చేసే సాంకేతిక విధానం ద్వారా ఇది తయారు చేయబడింది.

చారిత్రక పూర్వయుగ వాతావరణం

స్వీడన్ నగరానికి 200 కి.మీ. దూరంలో ఉన్న మొర్వాన్ ప్రాంతంలో ఒక చారిత్రక పూర్వయుగ ఉద్యానవనం రూపొందించబడుతున్నది. ఒక కాలఘట్టంలో భూమి మీద నడయాటిన డినోజార్స్ వంటి జంతువుల శిల్పాలను, కార్టో లీ గిటాన్ అనే కళాకారుడు తయారు చేస్తున్నాడు. జీవకళ ఉట్టిపడే ఈ శిల్పాలను నిజమైనవనుకుని, చుట్టువక్కల ఉన్న ఇతర జంతువులు వీటిని సమీపించడానికి భయపడుతున్నాయట!

మీకు తెలుసా?

1. భీమానది ప్రధాన ఉపనదిగా గల నది ఏదో మీకు తెలుసా?
2. చంబర్ నది ఏ నదికి ఉపనదో మీకు తెలుసా?
3. అరేబియా సముద్రంలో సంగమించే మన నదులలో పెద్దది సర్మద. మరి రెండవ

పెద్ద నది ఏదో మీకు తెలుసా?

4. భీహార్ 'విషాదనది' అని దేనిని పిలుస్తారో మీకు తెలుసా?
5. 'గాంధీసాగర్ డాం' ఏ నది మీద నిర్మించబడి ఉన్నది?

అంబరీషుడు

అంబరీషు డనే రాజు గొప్ప విష్ణుభక్తుడు. ఆ రాజు భక్తికి మెచ్చి, విష్ణువు తన సుదర్శనచక్రం ఆయనకు రక్షణగా ఉండే విధంగా వరం ఇచ్చాడు.

ఒకసారి అంబరీషుడు సంవత్సరం పొడవునా వ్రతం ఆచరించాడు. వ్రతం చివరి మూడు రోజులూ ఉపవాసం చేసి, ఆఖరి రోజున దైవపూజలు జరిపి, భోజనం చేయడానికి ఉపక్రమించాడు. సరిగ్గా ఆ సమయానికి, దుర్వాసముని వచ్చి, “కొంతసేపు ఆగు; స్నానం చేసి వస్తాను,” అని చెప్పి నదికి వెళ్ళాడు.

కాని, ఎంతసేపటికీ దుర్వాసముని నది నుంచి తిరిగి రాలేదు. అక్కడ ఉన్న ఇతర ‘మునులూ, ఋషులూ శుభఘటియలు దాటిపోకముందే ఉపవాసం ముగించవలసిందిగా అంబరీషుణ్ణి కోరారు. ఆ పెద్దల కోరిక ప్రకారం, ఆయన ఉపవాసం విరమించినందుకు సూచనగా కొద్దిగా జలపారణ చేశాడు.

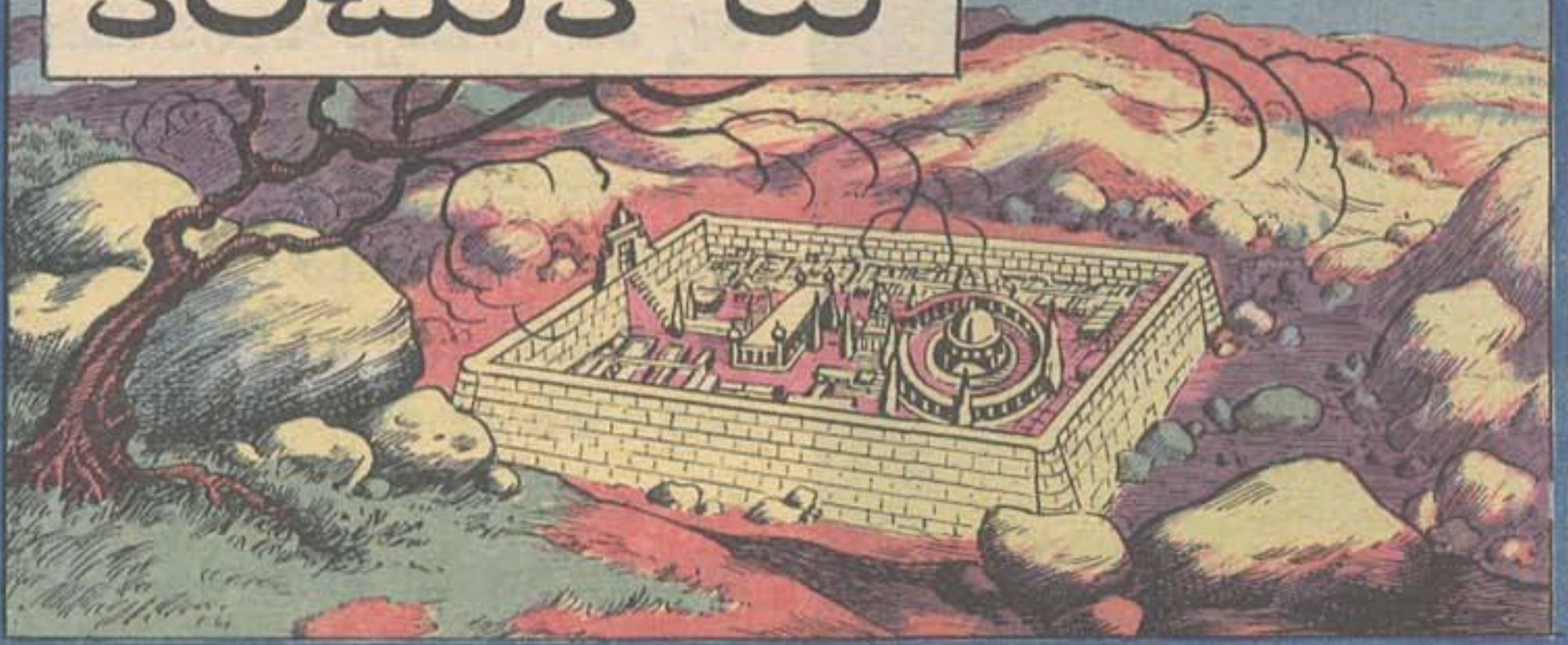
అప్పుడే అక్కడికి వచ్చి, దానిని చూసిన దుర్వాసముని కోపావేశంతో, “నేను రాకముందే ఉపవాసం విరమించి నన్ను అవమానపరుస్తావా?” అని, తల నుంచి ఒక జడను లాగి నేలకు కొట్టాడు. ఆ జడ నుంచి ఒక రాక్షసుడు పుట్టి అంబరీషుడి కేసి రాసాగాడు. అంబరీషుడు సుదర్శనచక్రాన్ని స్మరించాడు. మరుక్షణమే విష్ణుచక్రం వచ్చి, ఆ రాక్షసుడి తలను ఖండించి, దుర్వాసుని తరమసాగింది.

ఎదురుచూడని పరిణామానికి హడలిపోయిన దుర్వాసుడు, పరుగు పరుగున దేవేంద్రుడి దగ్గరికి పోయి శరణు వేశాడు. అయినా ప్రయోజనం లేకపోయింది. అతడు అక్కడి నుంచి వెళ్ళి బ్రహ్మనూ, శివుణ్ణి వేడుకున్నాడు. వారు కూడా అతన్ని సుదర్శనచక్రం నుంచి కాపాడలేమన్నారు. ఆఖరికి దుర్వాసుడు వైకుంఠానికి పోయి, కాపాడమని విష్ణువు పాదాలపై పడ్డాడు. విష్ణువు చిన్నగా నవ్వి, “సుదర్శన చక్రాన్ని ఉపయోగించుకునే వరాన్ని అంబరీషుడి కిచ్చాను. దానిని నేను కూడా ఆపలేను. కావాలంటే నువ్వే వెళ్ళి అంబరీషుడి శరణు వేడుకో,” అని సలహా ఇచ్చాడు.

చేనేదిలేక, దుర్వాసుడు అంబరీషుడి దగ్గరకు వచ్చి, క్షమాపణలు చెప్పుకున్నాడు. అంబరీషుడు విష్ణువును స్మరించి, సుదర్శనచక్రాన్ని ఉపసంహరించాడు.

కంచుకోట

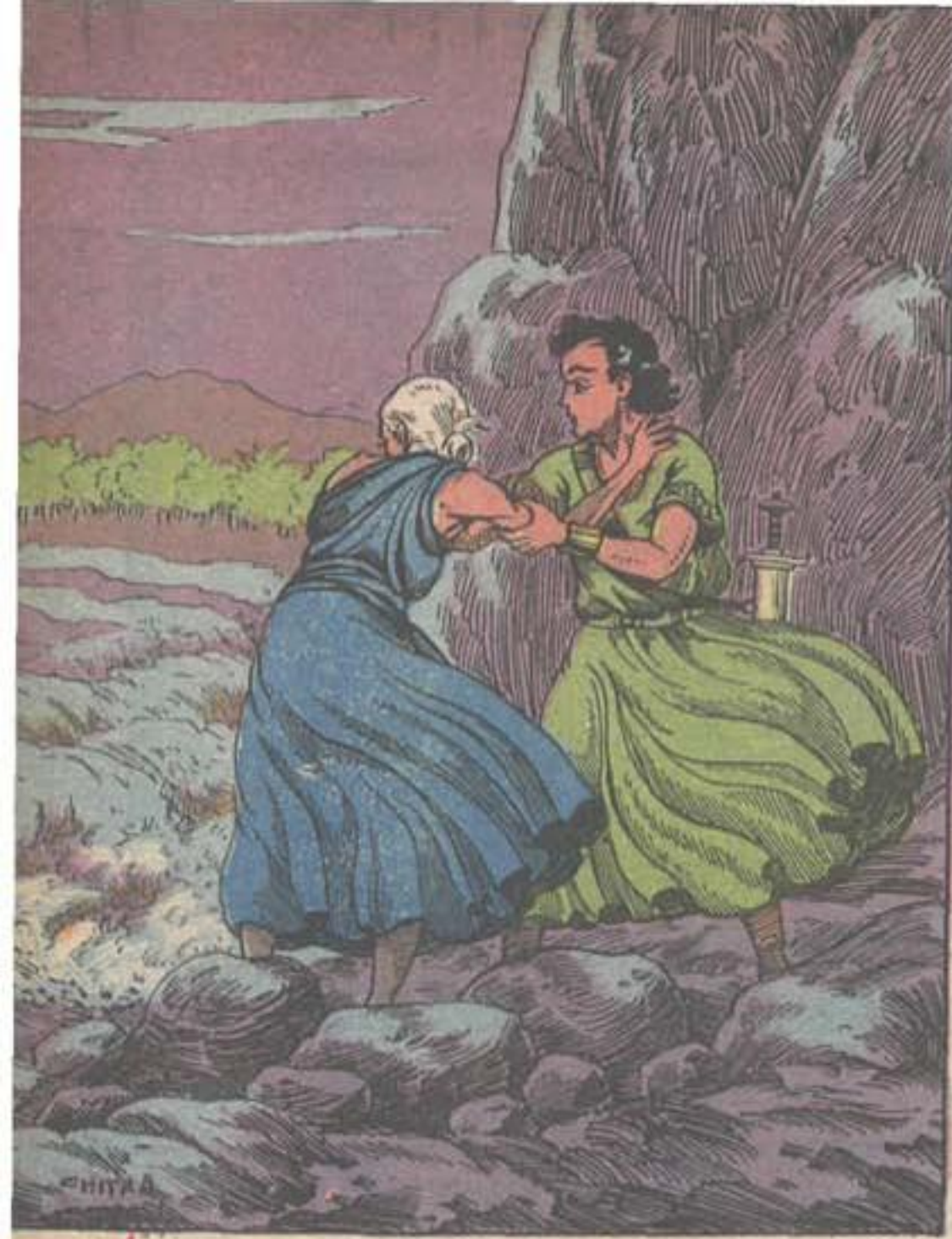
12

[శంఖుడు వుండే కొండ ప్రాంతాన చంద్రవర్మ, కాపాలినిని కలుసుకున్న తరవాత వాళ్ళిద్దరూ కలిసి శంఖుణ్ణి హతమార్చేందుకు వ్యూహం పన్నారు. సూర్యోదయం వేళ కొండ చివరికి వచ్చిన శంఖుణ్ణి, చంద్రవర్మ కొండ కింది అగాధంలోకి పడేలా చేశాడు. అగాధంలోకి పడిపోయేముందు శంఖుడు తన మంత్రదండం విసిరి, మంత్రగృహాన్ని సరస్సులో కూలేటట్టుచేశాడు. తరవాత —]

మాంత్రికుడైన శంఖుడు, 'మోసం! నుంచి కోలుకొనేలోపలే మంత్రగృహం ద్రోహం!' అంటూ ఎలుగెత్తి కేకపెట్టి, దభమంటూ సరస్సులో పడిపోయింది. చేతిలో గల మంత్రదండాన్ని, మంత్ర భయాశ్చర్యాలతో నిలువెల్లా వణికిపోయిన గృహం కేసి విసరటం చూస్తూనే, చంద్రవర్మ, కాపాలిని తన పక్కన కాపాలిని కుప్పలా కూలిపోయింది. నిస్త్రాణగా కూలబడటం చూడలేదు.

ఇంతలో శంఖుడి మంత్రగృహం పెళ్ళ పెళ్ళా రావాలతో పునాదుల నుంచి కదిలి, గాలి లోకి లేవటం చూసి చంద్రవర్మ నివ్వెర పోయాడు. అతడు తన నివ్వెరపాటు కేసి చూశాడు. కాపాలిని తన పక్కన

'చందమామ'

వున్న బండరాళ్ళలో ఒకదాన్ని అసరాగా పట్టుకుని లేచేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నది. చంద్రవర్మ ఆమెకు చేయి అందించి సాయపడ్డాడు.

“వర్మా, నన్ను పట్టి పీడిస్తున్న దురదృష్టదేవతే నిన్ను పట్టి నట్టున్నది. శంఖుడు ఆఖరి క్షణంలో మన ప్రయత్నానికి విఘాతం కలిగించాడు. ఇప్పుడు నీవు నేనూ కూడా పూర్వపు నిస్సహాయస్థితిలోనే వున్నాం. ఉన్నచోటు వదిలి, అనేక ప్రమాదాలకు లోనై ఈ శంఖుడి కొండను చేరిన నీకూ నాకూ కూడా చివరకు మిగిలింది, నిరాశా నిస్సహాయతే,” అన్నది కాపాలిని.

కాపాలిని అలా మాట్లాడేసరికి చంద్రవర్మ తన ప్రయత్నం విఫలమయిందని గుర్తించాడు. అతడు మంత్రగృహం పడటంవల్ల సరస్సులో ఉవ్వెత్తుగా లేచిన అలలకేసి బాధగా నిట్టూర్చుతూ చూసి, “కాపాలినీ! మంత్రగృహంతో పాటు నువు కావాలనుకున్న అపూర్వశక్తులు గల శంఖం కూడా సరస్సులో పడిపోయిందనేనా నీ అనుమానం?” అని అడిగాడు.

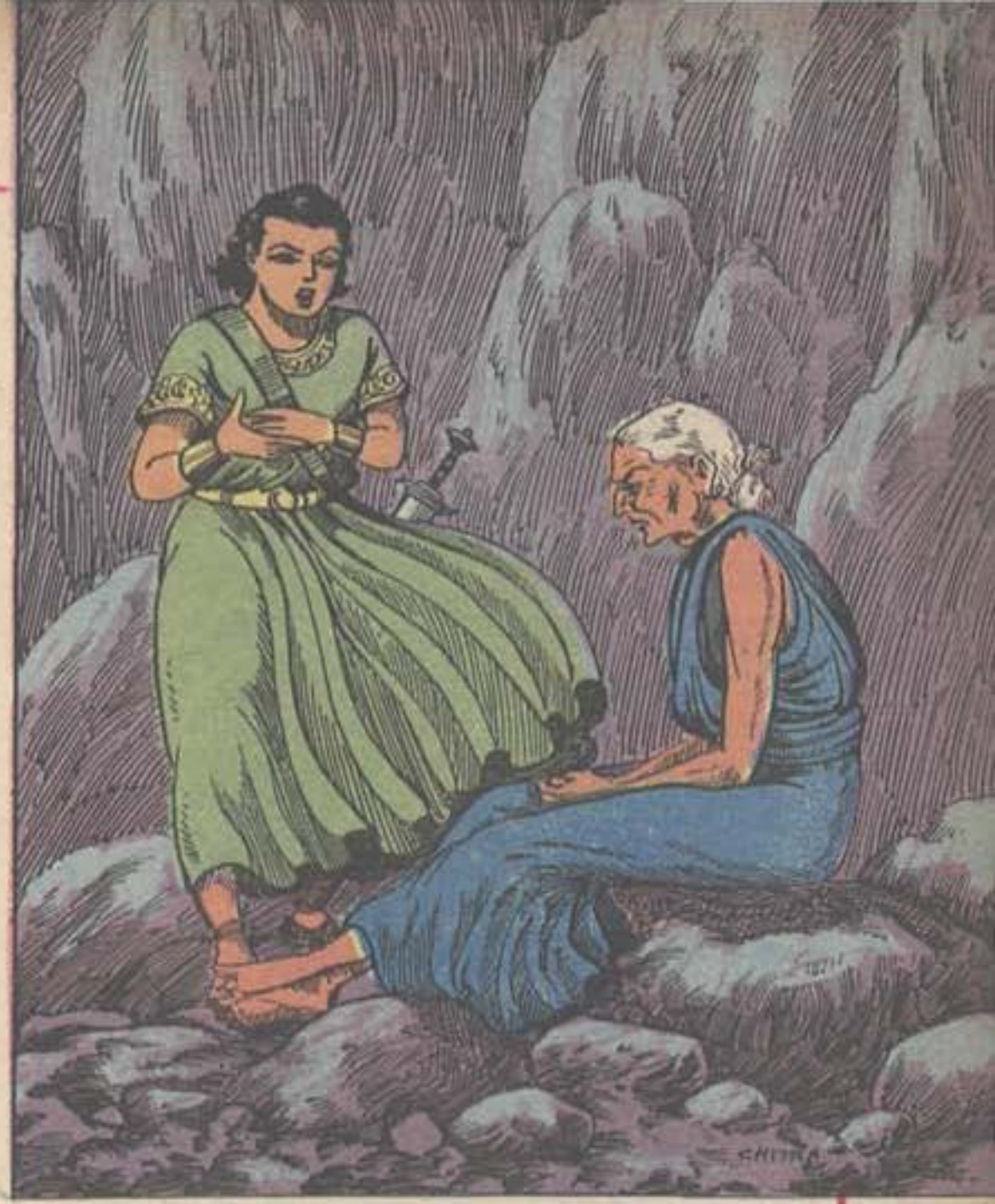
“అనుమానం కాదు, వర్మా! జరిగిందే అది. శంఖుడి మంత్రగృహంలో ఆ అపూర్వ శక్తులు గల శంఖం ఒకటే కాదు....ఇంకా అనేక మహాశక్తివంతమయిన వస్తువులున్నవి. నేను కోరిందల్లా ఆ ఒక్క శంఖమే. కాని, నీకు నీ రాజ్యాన్ని శత్రువుల నుంచి సునాయాసంగా గెలిచి పెట్టగలిగిన అపూర్వవస్తువు లేన్నో, మంత్రగృహంతో పాటు సరస్సుపాలయినై. ఇప్పుడు మన యిద్దరమూ గొంగళి సామెతగా, వేసినచోటనే వున్నాం,” అన్నది కాపాలిని.

చంద్రవర్మ, ఆఖరి క్షణంలో చేజారిపోయిన అపూర్వ వస్తువుల్ని తలుచుకుని ఓ క్షణకాలం నిశ్చేష్టుడై, అంతలోనే గుండె దిటవు చేసుకుని, “కాపాలినీ, గతించిపోయినదానికి యిప్పుడు విచారించి

లాభం లేదు. క్రూరకర్ముడైన మాంత్రికుణ్ణొకణ్ణి యమపురికి పంపాం, అంతే చాలు," అంటూ అప్పుడే ఏదో గుర్తుకు వచ్చినవాడిలా కళ్ళింత చేసుకుని ఆమె కేసి చూస్తూ, "ఆ శంఖం నీటిపాలయింది గదా? ఇప్పుడు నీ వృద్ధాప్యాన్ని, పోగొట్టి, నీకు తిరిగి జవసత్వాలిచ్చే వస్తువుకోసం ఎక్కడ వెతకటం?" అన్నాడు.

"ఎక్కడ వెతికినా ఆ శంఖం లాంటిది మరొకటి దొరికే అవకాశం లేదు, వర్మా!" అన్నది కాపాలిని నిస్పృహగా. "నేను యిప్పటికే మామూలు మానవు లెవరూ జీవించనంత కాలం జీవించాను. యిదే విధంగా బతుకుతూ పోవాలన్న ఆశ కూడా నాలో నశిస్తున్నది. యింకా ఎంతకాలం బతికితే మాత్రం కొత్తగా నేను అనుభవించబోయే సుఖాలు ఏమున్నవి గనక? ఇప్పుడు నా విచారమంతా నిన్ను గురించే. నాకోసం నీవు చాలా శ్రమపడ్డావు. ప్రాణాపాయానికూడా గురయ్యావు. అటువంటి నీకు ప్రతిగా నేను ఎలాంటి సహాయమూ చేయలేని నిర్భాగ్య స్థితిలో వున్నాను." అన్నది.

ఈ మాటలు చంద్రవర్మలో ఆమెపై ఎంతో జాలినీ, గౌరవాన్నీ కలిగించినై. ఆమె శంఖుడి నుంచి అపూర్వశక్తులు గల శంఖాన్ని సంపాదించేందుకు ఎన్నేళ్ళ

గానో ప్రయత్నించి, అది విఫలం అయిందని గుర్తించి కూడా అంత విచారపడటం లేదు. ఆమెను యిప్పుడు పట్టి బాధిస్తున్నదల్లా తనకు తిరిగి రాజ్యం సంపాదించుకునేందుకు సహాయపడలేక పోయానన్నదే.

"కాపాలినీ! నీవు నాకు చేసిన సహాయం కూడా చాలా వున్నది. నేను నదిలో పడి, నీవున్న అడవి ప్రాంతాలకు చేరినప్పుడు, నాకు మరణం తథ్యం అనిపించింది. కాని, నీవు నీ గృహంలో నాకు ఆశ్రయం యిచ్చి, ఎంతగానో తోడ్పడ్డావు. నీకు నేను కలకాలం కృతజ్ఞుడనై వుండేందుకు ఆ సహాయం చాలు.

సరే, యిప్పుడు మనం చేయవలసిన దేమిటి?" అన్నాడు చంద్రవర్మ.

కాపాలిని, కొండ కేసి చూస్తూ, "వర్మా! ఇక మనిద్దరి మార్గాలూ వేరుకాక తప్పదనుకుంటాను. నేను మిగిలివున్న కొద్ది కాలాన్నీ యీ కొండపైనే గడుపుతాను. జీవితపు ఆఖరి దశలోనైనా స్థిమితంగా ఒకచోట వెళ్ళబుచ్చటం మేలని భావిస్తున్నాను," అన్నది విచారంగా.

"అలా అయితే, యీ కొండ మీద ఒక మంచి చోటుగా చూసి, అక్కడ నీకోసం గృహం నిర్మించేందుకు నేనూ, కాలనాగూ ప్రయత్నిస్తాం. కొండ మీదికి వెళదామా?" అన్నాడు చంద్రవర్మ.

కాపాలిని సరేనన్నట్టుగా తల వూపింది. చంద్రవర్మ రాళ్ళమధ్యన వున్న కాలిబాట వెంట కొండ మీదికి బయలుదేరాడు. అతడికి వెనకగా కాపాలినీ, కాలనాగూ రాసాగారు. చంద్రవర్మ తను శంఖుణ్ణి అగాధంలోకి పడేలా చేసిన తూర్పువైపున గల కొండ అంచు దగ్గరకు రాగానే, అక్కడ ఆగి, కిందికి తొంగి చూశాడు. అతడి దృష్టికి అగాధం అడుగున బండ రాళ్ళ మీద బోర్లా పడివున్న శంఖుడు కనిపించాడు. ఓ క్షణకాలం చంద్రవర్మ మరల్చుకుండా అతడి కేసి చూసేంతలో, శంఖుడి చేయి ఒకటి కొంచెంగా కదిలి నట్టు అతడికి అనుమానం కలిగింది. ఆ వెంటనే చంద్రవర్మలో ఆ క్రూర మాంత్రికుడి మీద ఎక్కడ లేని ద్వేషం పుట్టుకొచ్చింది.

చంద్రవర్మ తనను సమీపిస్తున్న కాపాలిని కేసి తిరిగి, "కాపాలినీ! ఆ పాపి శరీరంలో యింకేపాటో జీవం వున్నట్టునా కనుమానంగా వున్నది. ఒకవేళ వాడు తిరిగి బతకటం జరిగితే, మనకు వాడివల్ల ముప్పు తప్పదు. ఇదుగో, ఇప్పుడే యీ రాతితో ఆ మాంత్రికుడి తలను ఛిన్నాభిన్నం చేస్తాను," అంటూ పక్కన వున్న ఒక పెద్ద రాతిని ఎత్తి గురిగా అగాధంలోకి వదిలాడు.

తరవాత చంద్రవర్మా, కాపాలినీ కొంత దూరం నడిచి ఒకప్పుడు శంఖుడి మంత్ర గృహం వున్న ప్రదేశానికి వచ్చారు. ఆ ప్రదేశంలో యిప్పుడు ఆ గృహం వుండ వలసిన చోట నిలువు లోతు పునాదులు మాత్రమే వున్నవి. చంద్రవర్మ వాటిని కాపాలినికి చూపుతూ, “నీకు కావలసిన గృహాన్ని యీ పునాదుల మీదే నిర్మించ వచ్చు, నీకు సమ్మతమేనా?” అని అడి గాడు.

కాపాలిని అందుకు అంగీకరించింది. అప్పటికి సూర్యుడు తూర్పున రెండు మూడు బారలు పాకాడు. చంద్రవర్మ తూర్పుదిక్కు కేసి ఓమారు చూసి, “అకలి దహించుతున్నది. ఇంత ఆహారం తిని పని ప్రారంభించితే ఎంత బావుం డును. పండ్లూ ఫలాలకోసం తిరిగి కొండ దిగాలి,” అన్నాడు నిట్టూరుస్తూ.

చంద్రవర్మ బాగా అలిసిపోయాడని గ్రహించిన కాపాలిని, కాలనాగు కేసి తిరిగి, “కాలనాగూ! ఇదుగో నీకు తిరిగీ నీ పూర్వ మానవరూపం యిస్తున్నాను. ఈనాటి నుంచి నీవు స్వేచ్ఛాజీవివి. నీ ఇచ్చ వచ్చిన చోటికి పోవచ్చు,” అని ఏదో మంత్రం జపిస్తూ తన చేత గల మానవాస్థికతో కాలనాగు తలలను తాకింది. వెంటనే ఆరడుగుల ఎత్తూ,

దృఢంగా చెట్టు బోదెల ప్రమాణంలో వున్న కాళ్ళూ, బలమైన చేతులూ గల ఒక యువకుడు అక్కడ ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

“కాపాలినీ, నీ దయకు కృతజ్ఞుణ్ణి!” అన్నాడా యువకుడు. తరవాత అతడు చంద్రవర్మ కేసి తిరిగి, “అయ్యా, మీ మేలు మరిచిపోలేను,” అంటూ నమస్కరించాడు.

“లోగడ మానవ రూపంలో వుండగా నీవు ఏ పేరున పిలవబడేవాడివో నాకు తెలియదు. నాకు సర్పకేతుడనే శత్రు వొకడున్నాడు. నీవు నా మిత్రుడివి గనక, నీకు కాలకేతుడనే పేరు పెట్టదలిచాను,” అన్నాడు చంద్రవర్మ.

గృహం నిర్మించసాగారు. ఆ పని సూర్యాస్తమయ సమయానికల్లా పూర్తయింది.

ఆ రాత్రికి ముగ్గురూ ఆ గృహంలోనే పడుకున్నారు. చంద్రవర్మకు నడిరేయి అయినా కునుకు పట్టలేదు. అతడు తన భావి కార్యక్రమాన్ని గురించి ఆలోచించసాగాడు. తను కాపాలిని సహాయం వల్ల అపూర్వశక్తులు సంపాదించి తిరిగి తన రాజ్యాన్ని జయించుకోవాలన్న ప్రయత్నం విఫలమయింది. తన తండ్రిని మోసగించి అతి క్రూరంగా హత్య చేసిన సర్పకేతుడు, యిప్పుడు మొత్తం మాహిష్మతీ రాజ్యానికే రాజై వుంటాడు. అటువంటివాణ్ణి జయించాలంటే తనకు ఎంతో సైన్యం కావాలి. సైన్యాన్ని పోగు చేయటానికి ధనం ముఖ్యం. అంత ధనం తన కెక్కడ లభించేటట్టు?

చంద్రవర్మ యిలాంటి ఆలోచనలతో నిద్ర పట్టక ఒక రాత్రివేళ బయటికి పోయి వెన్నెలలో అటూ యిటూ తిరగసాగాడు. కొంచెం సేపటికల్లా కాలకేతుడు అతడి దగ్గిరకు వచ్చి, “అయ్యా, యింత రాత్రివేళ యిక్కడ వున్నారేమిటి? ఏ సమస్యను గురించి మీరింతగా ఆలోచిస్తున్నారు?” అని అడిగాడు.

“కాలకేతూ, నాకు అన్నీ సమస్యలే!” అన్నాడు చంద్రవర్మ. “నేను రాజ్యం

“అవును, నన్ను కాలకేతుడనే పిలవండి! ఏనాటికైనా నేను మీ శత్రువైన ఆ సర్పకేతుణ్ణి బలి పుచ్చుకుని, కాలకేతుడనే నామం సార్థకం చేసుకుంటాను,” అన్నాడు యువకుడు.

తరవాత కాలకేతుడు కొండ దిగి వెళ్లి, సరస్సు ఒడ్డున గల పండ్లతోటలో వివిధ రకాల పండ్లు కోసుకుని, వాటితో చంద్రవర్మ, కాపాలిని దగ్గిరకు తిరిగి వచ్చాడు. ముగ్గురూ ఆ పండ్లు తిని దాపులనే వున్న సెలయేరులో నీరు తాగారు. కొంచెం సేపు విశ్రమించిన తరవాత చంద్రవర్మ, కాలకేతుడూ కలిసి శంఖుడి మంత్రగృహపు పునాదుల మీదే కాపాలిని కోసం రాళ్ళతో

పోగొట్టుకుని అడవుల పాలయానని నీకు తెలుసుగదా? కాపాలినివల్ల సహాయం పొందగల సనుకున్నాను కాని, ఆఖరి నిమిషంలో శంఖుడు తన మంత్రగృహాన్ని సరస్సులో కూల్చటం ద్వారా, అందరికీ ఆశాభంగం కలిగించాడు. నేను తిరిగి ఎక్కడికిపోయి, ఎవరి నుంచి సహాయం కోరాలో తెలిక మథనపడుతున్నాను. ఈ చుట్టుపక్కల ఎంత దూరంలో మానవ నివాసాలున్నవో నీకు ఏమయినా తెలుసునా?" అని అడిగాడు.

"ఈ కొండల్లో, అడవుల్లో ఉత్తర దిక్కుగా ఒక్క నూరు యోజనాలు ప్రయాణిస్తే, మీరు తిరిగి జనపదాలను చూడగలుగుతారు. నేను మీ వెంట రావాలనుకున్నాను. కాని, కాపాలినిని నిస్సహాయంగా యీ కొండ మీద ఒంటరిగా వదలటం నాకు మనస్కరించటం లేదు. ఆమె మరి ఎంతోకాలం బతకదు. ఆ తరవాత ఆమె తన పాత ఇంట వదిలి వచ్చిన, భూత వర్తమాన కాలాలను ప్రతి ఫలించే గాజుగోళం సహాయంతో నేను మీ దగ్గిరకు తప్పక వస్తాను. ఆ గాజుగోళం మీకూ ఎంతో ఉపకరించవచ్చు!" అన్నాడు కాలకేతుడు.

కాలకేతుడి మాటలు చంద్రవర్మకు ఏమాత్రం ఉత్సాహం కలిగించలేదు. ఈ

చుట్టుపక్కల వున్న భయంకరమైన కొండలూ, అడవుల్లో నూరు యోజనాలు ప్రయాణం చేయగలిగితే అప్పుడు తను మనుషులు నివసిస్తున్న ప్రాంతాలకు చేరగలుగుతాడు. ఈ నూరు యోజనాల ప్రయాణంలో తను ఎన్ని భయంకర ప్రమాదాలకు గురి కావలసి వున్నదో ఆ ఈశ్వరుడికే ఎరుక!

చంద్రవర్మ సూర్యోదయం వరకూ యిలాంటి ఆలోచనలతోనే కాలం గడిపాడు. సూర్యోదయం కాగానే అతడు సరస్సులో స్నానంచేసి, కాపాలిని దగ్గిరకు వెళ్లి తన ప్రయాణాన్ని గురించి చెప్పాడు. కాపాలిని అతణ్ణి దీవించి, "వర్మా, నీవు

ఎన్ని కష్టాలు ఎదుర్కొన్నప్పటికీ చివరకు శత్రు సంహారంచేసి నీ రాజ్యాన్ని గెలుచు కొనగలవని నా దృఢ విశ్వాసం," అన్నది.

తరవాత చంద్రవర్మ కాపాలినికి, కాల కేతుడికి సెలవు చెప్పి కొండ దిగి, ఉత్తర దిక్కుగా మహారణ్యంలో నడవ సాగాడు.

అతడు ఆ విధంగా పొద్దు నడి నెత్తి కొచ్చేవరకూ నడిచి, బడలిక తీర్చు కునేందుకు, ఒక మహావృక్షం కిందికి వెళ్ళాడు. ఆ వృక్షం కింద పడుకు నేందుకు చదునైన స్థలం కోసం గాలి స్తున్న చంద్రవర్మకు, వృక్షపాదంలో దాదాపు నాలుగడుగుల పొడవున్న ఒక ఇనప గొలుసు కనిపించింది. ఈ మహారణ్యంలో అలాంటి వస్తువు తన కంట బడినందుకు అతడు ఆశ్చర్యపోతూ, ఆ గొలుసును చేతికి తీసుకుని పరీక్షించి చూశాడు. అది వాడుక లేనందున బాగా తుప్పుపట్టి వున్నది. ఆ ఇనపగొలుసు ఈ

అరణ్యం మధ్యకు ఎలా వచ్చి వుంటుంది? అని చంద్రవర్మ మథనపడుతున్నంతలో, దూరంగా మహా భయంకరమైన మొరుగు ఒకటి వినిపించింది.

ఆ మొరుగు వింటూనే చంద్రవర్మ ఒర నుంచి కత్తి దూసి లేచి నిలబడ్డాడు. దూరంగా కొండరాళ్ళ మీద కుప్పించి దూకుతూ, కోరలు సాచి తనకేసి వస్తున్న పెద్ద కుక్క ఒకటి అతడి కంటబడింది. "ఇది మామూలు కుక్క అయివుండదు, ఆ రూపంలో వున్న భయంకర రక్కసు డెవడో అయివుండాలి!" అనుకుంటూ చంద్రవర్మ కుడిచేతితో కత్తిని బిగించి పట్టుకుని, ఎడమ చేతితో తనకు దొరికిన ఇనప గొలుసును పైకెత్తాడు. ఆ క్షణంలో ఆ ఇనప గొలుసు కూడా అత్యురక్షణకు ఉపకరించవచ్చునని అతడికి తోచింది. ఇంతలో దయ్యపు కుక్క, ఎదురుగా వున్న పొదల్లోంచి మరోసారి కర్ణకఠోరంగా మొరిగి, నోరు తెరిచి చంద్రవర్మ మీదికి శరవేగంతో రాసాగింది. —(ఇంకా వుంది)

యముడి మహిషం

పట్టువదలని విక్రమార్కుడు చెట్టు వద్దకు తిరిగి వెళ్ళి, చెట్టుపై నుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానం కేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవంలోని బేతాళుడు, 'రాజా, ఎన్నో వైఫల్యాల తరవాత కూడా నువ్వు పట్టువదలక, యింత కాలరాత్రిలో శ్మశానంలో తిరుగుతున్నావంటే, అందుకు పరోపకారబుద్ధి కాక, నీ స్వార్థమే కారణం అనిపిస్తున్నది. అదే నిజమైతే, ఒక సంగతి గుర్తు చేయదలిచాను. ధనకనకవస్తువాహనాలూ, కీర్తిప్రతిష్ఠలూ ఆశించి, ఎన్నో కఠోరశ్రమలకు లోనై, తీరా వాటిని పొందబోయే సమయంలో, ఏదో చపలబుద్ధి కారణంగా వాటిని తిరస్కరించిన వాళ్ళు చాలామంది వున్నారు. అలాంటి వాళ్ళల్లో ఒకడైన కుమారస్వామి అనే ఒక వైద్యుడి కథ చెబుతాను, శ్రమ తెలియ

బేతాళ కథలు

కుండా విను," అంటూ యిలా చెప్ప సాగాడు :

వింధ్యారణ్య ప్రాంతాల్లోని ఒకానొక చిన్న గ్రామంలో భైరవస్వామి అనే వైద్యుడుండేవాడు. ఆయన ఏకైక సంతానం కుమారస్వామి. భైరవస్వామికి మంచి వైద్యుడన్న పేరుండేది. అయితే, ఆయన నివసించే గ్రామ సీమల్లోని ప్రజలంతా పేదవాళ్ళు కావడంతో, వైద్యవృత్తి ద్వారా ఆయన గడించిన ఆస్తి అంటూ ఏమీ లేదు. భైరవస్వామికి రాజాశ్రయం సంపాదించాలన్న కోర్కె వుండేది. కాని, వైద్య శాస్త్రంలో తానేమంత గొప్పవాణ్ణి కాదన్న వాస్తవం ఆయన ఎరుగు. అందువల్ల,

పుట్టిపెరిగిన గ్రామంలోనే జీవిత కాలమంతా గడిపాడు.

భైరవస్వామికి ఒకసారి బాగా జబ్బు చేసింది. ఆయన కొన్నాళ్ళపాటు మంచంలోనే వుండి, యిక బతకనన్న అనుమానం కలగగానే కొడుకును పిలిచి, "ఒరే, నా అంతిమ ఘడియలు సమీపించినై. నువ్వా పదహారు ఏళ్ళ వయసువాడివి. నీ కోసం అంటూ నేను మిగిల్చిన ఆస్తి ఏమీ లేదు. ఎందునా మిడిమిడి జ్ఞానం ప్రమాదకరం. ఈ వయసులో నువ్వు, నా నుంచి నేర్చిన వైద్యవిద్య ఎందుకూ పనికిరాదు. నువ్వు, మన గ్రామస్థుల సాయంతో వ్యవసాయ వృత్తి చేపట్టి సుఖంగా బతకాలన్నది, నా కోరిక," అన్నాడు.

కుమారస్వామి చాలా తెలివైనవాడూ, చురుకైనవాడే గాక ఎంతో పట్టుదలకలవాడు. వాడికి ఎంతో కాలంగా, ఏదో ఒక నాడు వైద్యశాస్త్రంలో నిధి అనిపించుకుని రాజధానీ నగరం చేరి, గొప్పగా ధనార్జన చేసి సుఖభోగాలనుభవించాలన్న ఆశ వున్నది.

ఆ కారణం వల్ల వాడు, తండ్రితో, "నాన్నా, నువ్వప్పుడే చావును గురించి ఆలోచించకు. నీకు తిరిగి ఆరోగ్యం కలిగే అవకాశం వున్నది. ఒకవేళ దురదృష్టవశాత్తూ అలా జరగకపోతే, నేను మాత్రం

వ్యవసాయవృత్తి నేర్చుకునే ప్రయత్నం చెయ్యను," అన్నాడు.

కొడుకు జవాబుకు భైరవస్వామి ఆశ్చర్యపోయి, "అయితే, నీకున్న స్వల్ప జ్ఞానంతో రోగులకు చికిత్స చేయదలిచావా! అదెంత ప్రమాదకరమో ఆలోచించ లేదా?" అని అడిగాడు.

"వైద్యుడుగా, నాకున్న జ్ఞానం అతి స్వల్పం అని నేనెరుగుదును. కాని, ప్రాథమిక వైద్య విద్యార్థిగా, నాకున్న పరిజ్ఞానం చాలా అధికం. నేను ఏదో విధంగా మహేంద్రయోగి దగ్గర శిష్యుడిగా చేరదలిచాను," అన్నాడు కుమారస్వామి.

ఈ మాటలు భైరవస్వామికి సంతోషం కలిగించినై. మహేంద్రయోగి అక్కడికి ఆరు ఆమడల దూరంలో వున్న అరణ్యంలో ఒక గురుకులం నడుపుతున్నాడు. ఆయన అనేక శాస్త్రాల్లో పారంముట్టిన పండితుడు. ముఖ్యంగా యోగ శాస్త్రంలో ఆయనకు సాటిరాగలవారు లేరని చెప్పుకునేవారు. అయితే, ఆయన అంత తేలికగా ఎవరినీ తన శిష్యుడుగా చేర్చుకోడు. అందుకు చాలా పరీక్షలున్నవి.

తండ్రి కొడుకుల మధ్య యీ సంభాషణ జరిగిన వారం రోజులకు భైరవస్వామి చనిపోవడం జరిగింది. తండ్రికి అంత్య

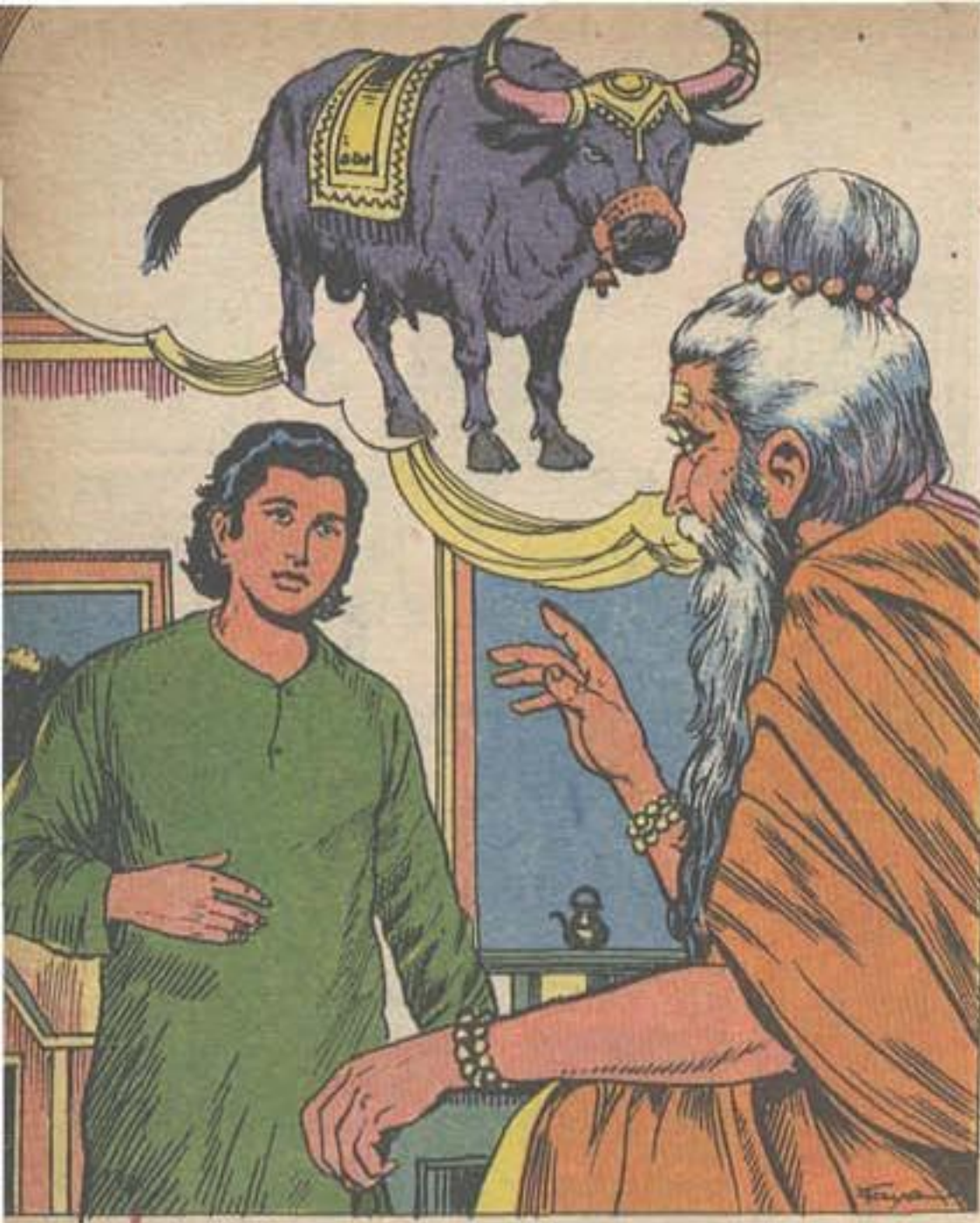

క్రియలు జరిపి, కుమారస్వామి మహేంద్రయోగి గురుకులానికి వెళ్ళాడు.

ఆయన కుమారస్వామిని ఏ విద్య నేర్వదలిచావని ప్రశ్నించి, వాడు వైద్య విద్య అనగానే కొన్ని పరీక్షలు పెట్టి తృప్తి పడి, తన శిష్యుడిగా చేర్చుకున్నాడు.

అప్పటికే మహేంద్రయోగి పండు ముదుసలి. కుమారస్వామి ఆయన వద్ద నాలుగేళ్ళపాటు వైద్య విద్య అభ్యసించి, ఆ శాస్త్ర విద్యార్థుల్లో ప్రథముడనిపించుకున్నాడు. ఆ కారణం వల్ల ఆయనకు వాడంటే ఎంతో వాత్సల్యం ఏర్పడింది.

ఒకనాడు యోగి విద్యార్థు లందరినీ సమావేశపరిచి, తాను మిగిలిన కొద్ది

కాలాన్నీ తపస్సులో గడపదలచినట్టు చెప్పి, "ఇక గురుకులం అంటూ లేదు. ఎవరి ఇళ్ళకు వాళ్ళు వెళ్ళవచ్చు. అయితే, అలా వెళ్ళేముందు ఆఖరు సారిగా నా నుంచి మీరు కోరేదేమిటో చెప్పండి!" అన్నాడు.

ఆయన తరవాత తన గదికి పోయి, ఒక్కొక్క విద్యార్థినే పిలిచి వాడి కోర్కె ఏమిటో తెలుసుకున్నాడు. కుమారస్వామి వంతు వచ్చింది. వాడు గురువు పాదాలకు భక్తితో నమస్కరించి, "స్వామీ, ఎన్నో తరాలుగా మా వంశంలోని వాళ్ళందరూ వైద్యవృత్తిని ఆశ్రయించి జీవించారు. కాని, ఏనాడూ దారిద్ర్యరేఖను అధిగ

మించి కాలం వెళ్ళబుచ్చింది లేదు!" అన్నాడు.

"అలాగా! సరే, నువ్వు కోరేదేమిటి?" అని అడిగాడు మహేంద్రయోగి.

"స్వామీ, జననం ఎంత సత్యమో, మృత్యువూ అంతే సత్యం. మనిషి చని పోయేలోపల అతణ్ణి బాధించేవి, అతణ్ణి పీడించే వ్యాధులేకదా! ఆ వ్యాధులను నయం చేయగల దివ్య శక్తిని, నాకు ప్రసాదించండి," అన్నాడు కుమారస్వామి.

ఆ మాటలకు మహేంద్రయోగి ఆశ్చర్య పోయి, "నాయనా, ఆ యుష్టు తీరే సమయం వస్తే, ఏ మందూ పని చెయ్యదు. అంటే, నేనిక్కడ చెప్పదలచింది రోగి శారీరక, మానసికస్థితి! ఆ సమయంలో మందు అనేది కేవలం ఉపశమనం లాంటిది. అయితే, నువ్వు కోరావు గనక ఒక శక్తిని ప్రసాదిస్తున్నాను. నువ్వు వైద్యం చేయబోయే రోగి తలగడ పక్కన యముడి వాహనమైన మహిషం కనిపిస్తే, ఆ రోగి ఆయుష్టు తీరిందని అర్థంచేసుకో. అప్పుడు, ఆ రోగికి వైద్యం వృధా. ఆ మహిషం, నీ ఒక్కడికే కనిపిస్తుంది," అన్నాడు.

కుమారస్వామి, గురువు యిచ్చిన వరానికి చాలా సంతోషిస్తూ, "స్వామీ, తమ దయకు కృతజ్ఞుణ్ణి. నా వైద్యవృత్తిలో ఒకే ఒకసారి, ఆ మహిషాన్ని పారదోలేం

దుకు ఏదైనా సాధనం చెప్పండి," అని అడిగాడు.

మహేంద్రయోగి ఒక్కక్షణం ఆలోచించి, "నువ్వు, యముడి మహిషాన్ని పారదోలి రోగి ప్రాణాన్ని కాపాడవలసిన రోజు వస్తే, ఆ తరువాత నువ్వు వైద్య వృత్తినే మానవలసి వస్తుంది. ఆ సంగతి గుర్తుంచుకో! ఇక, ఆ మహిషాన్ని పారదోలే సాధనం యిది. నువ్వు మనస్సులో కనకదుర్గ వాహనమైన వ్యాఘ్రాన్ని తలచుకుని—'అదిగో, వ్యాఘ్రం! మహిషాసుర రాజా పారిపో,' అను, మహిషం అదృశ్యమై పోతుంది," అన్నాడు.

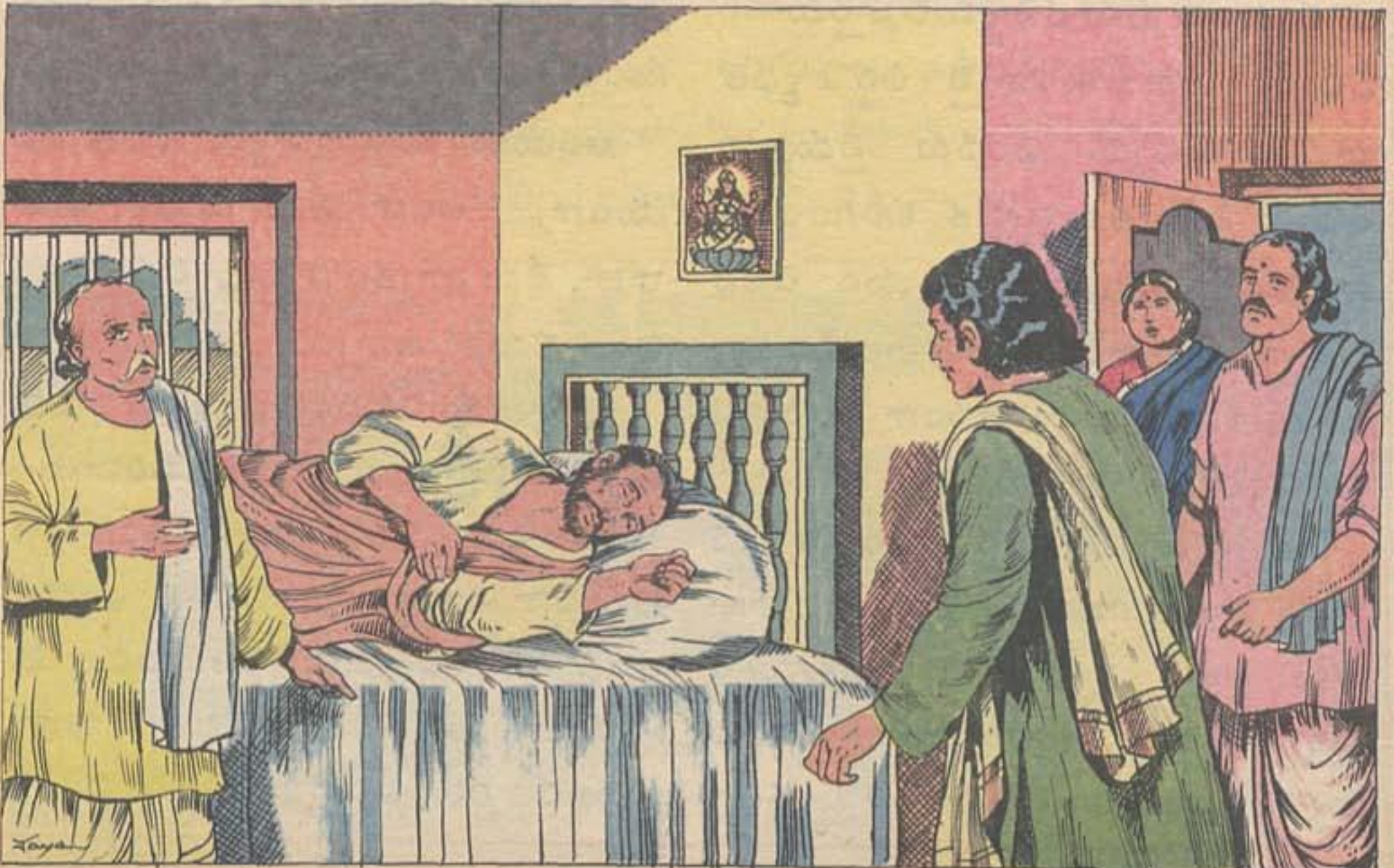
కుమారస్వామి, గురువుకు సాష్టాంగ పడి, ఆయన పాదధూళి తలపై చల్లుకుని

ఇంటికి తిరిగి వచ్చాడు. ఆ రోజు నుంచి అతడు వైద్యుడుగా ప్రసిద్ధుడయ్యాడు.

కుమారస్వామి పరీక్షించి వైద్యం చేయడం ప్రారంభించిన రోగులందరూ స్వస్థత పొందసాగారు. అయితే, అతడు కొందరు రోగులను పరీక్షించగానే, "ఇది చాలా విచిత్రమైన వ్యాధి. దీనికి వైద్య శాస్త్రంలో మందు లేదు," అనేవాడు.

ఆ సమయంలో అతడికి యముడి మహిషం రోగి తలగడ దగ్గర కనిపించేది.

అతడు పూనుకుని వైద్యం చేసిన ప్రతి రోగి బతికి బయటపడడంతో, కుమారస్వామి మంచి హస్తవాసికలవాడుగా, మహా ఘన వైద్యుడుగా చలామణి కాసాగాడు.

ఇలా వుండగా ఒకనాడు రాజుగారి దగ్గర నుంచి కుమారస్వామికి వర్తమానం వచ్చింది. రాజకుమార్తె దీర్ఘవ్యాధితో బాధపడుతున్నది. ఎందరు వైద్యులూ ఆమెకు ఏమాత్రం స్వస్థత కలిగించలేక పోయారు. ఆమె వ్యాధి నయం చేసిన వాళ్ళకు రాజుగారు అగ్రహారాలతోపాటు, లక్షలవరహాలు బహుమానంగా యిస్తానని ప్రకటించాడు.

కుమారస్వామి వర్తమానం తెచ్చిన వాళ్ళ వెంట రాజధానికి వెళ్ళాడు. రాజుగారు అతణ్ణి స్వయంగా రాజకుమార్తె వున్న గదికి తీసుకుపోయాడు. కుమారస్వామి రాజకుమార్తె కేసి చూసేంతలో,

అతడికి ఆమె తలగడ దగ్గర యముడి మహిషం కనిపించింది.

అతడు మనసులో, 'అదిగో, వ్యాఘ్రం!' అనుకోబోయినవాడల్లా, ఒక క్షణం ఆగి ఆలోచించి, రాజుతో, 'మహారాజా, రాకుమార్తెకు, యీ దీర్ఘవ్యాధి నయం కాదు. వైద్యపరంగా చేసే మానవ ప్రయత్నాలు వృధా!' అన్నాడు.

ఆ మాటలు వింటూనే రాజు మండి పడి, 'నీ హస్తవాసి మంచిదని విన్నాను. అంతేకాక, నువ్వు వైద్యం చేసిన ప్రతి రోగీ వ్యాధి నుంచి కోలుకున్నాడని అందరూ చెబుతున్నారు. ఆ కారణం వల్ల, నిన్ను పిలిపించాను. నువ్వు వెంటనే వైద్యం ప్రారంభించకపోతే, నిన్ను రాజ్యం నుంచి బహిష్కరిస్తాను,' అన్నాడు.

అందుకు కుమారస్వామి ఎంతో వినయంగా, 'అంతా తమ యిష్టం, మహారాజా. నేను మాత్రం రాకుమార్తెకు వైద్యం చెయ్యలేను,' అన్నాడు.

రాజుపట్టరానికోపంతో భటులను పిలిచి, కుమారస్వామిని రాజ్యపు సరిహద్దుల అవతల వదిలి రావలసిందనీ, తిరిగి అతడెన్నడైనా రాజ్యంలో కనిపిస్తే, కారాగారంలో వేయవలసిందనీ ఆజ్ఞాపించాడు.

బేతాళుడు ఈ కథ చెప్పి, 'రాజా, కుమారస్వామి ప్రవర్తన గురించి, నీ అభి

ప్రాయం ఏమిటి? అతడు వైద్యవృత్తిలో బాగా ధనార్జనచేసి, సుఖభోగాలనుభవించాలనుకున్నాడుగదా. రాజకుమార్తె వ్యాధికారణంగా అతడికి, అలాంటి అపకాశం వచ్చింది. ఆమె తల దగ్గర యముడి మహిషం కనిపించగానే, అతడు కనకదుర్గ వాహనమైన వ్యాఘ్రం పేరు చెప్పి, దాన్ని పారదోలితే సరిపోయేది! అలా అతడు చేయకపోవడానికి కారణం, అతడి చపల బుద్ధికదా? ఈ సందేహానికి సమాధానం తెలిసి కూడా చెప్పకపోయావో, నీ తల పగిలిపోతుంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, "కుమార స్వామికి బాగా ధనార్జన చేయాలన్న కాంక్ష వున్న మాట నిజం. అందువల్లనే అతడు, మహేంద్రయోగిని ఒకే ఒకసారి ఆ మహిషాన్ని పారదోలేందుకు ఉపాయం చెప్పమని అడిగాడు. అలా అడగడంలో అతడి ఉద్దేశం ఏమిటంటే—ఏదో ఒక నాడు, ఏ కోటిశ్వరుణ్ణో మృత్యుముఖా న్నుంచి కాపాడి, లక్షల విలువైన బహు

మానం సంపాదించవచ్చునని. అయితే, యోగి చెప్పిన విధంగా, అనాటితో అతడు వైద్యవృత్తికి అనర్హుడవుతాడు! నిజాయితీగల వైద్యుడు ధనార్జన మీదకన్న, తాను చేబట్టిన చికిత్స విజయం పైనే ఎక్కువ దృష్టి నిలుపుతాడు. కుమారస్వామి ఎంతో కాలంగా వైద్యవృత్తిలో వుంటూ ఎందరో రోగులకు వ్యాధి నివారణచేసి, పది మంది లోనూ మంచి వైద్యుడుగా పేరు తెచ్చుకున్నాడు. రాజకుమార్తెకు వైద్యం చేయడమంటే—ఆ తరవాత, ఆ వృత్తికి శాశ్వతంగా దూరమైపోవడమేగదా. తన ఒక్కడి సుఖం కోసం, ఎందరో వ్యాధిగ్రస్తులను మృత్యువుపాలు చేయడం యిష్టం లేకే, కుమారస్వామి రాజకుమార్తెకు వైద్యం చేయనన్నాడు. ఇందుకు కారణం, అతడి చపలబుద్ధికాదు; త్యాగబుద్ధి!" అన్నాడు.

రాజుకు ఈవిధంగా మౌనభంగం కలగగానే, బేతాళుడు శవంతోసహా మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు. —(కల్పితం)

బాణంగురి

నలభై ఏళ్ళ వయసువాడైన నిర్లిప్తు డనే వాడికి, హఠాత్తుగా జీవితంలో తానేమీ సాధించలేదనే ఆలోచన వచ్చింది. వాడు చూస్తూండగానే ఎందరో లక్షాధికారులయ్యారు; కళాకారులయ్యారు. కీర్తిప్రతిష్ఠలు గడించారు. తాను మాత్రం అనామకుడుగానే వుండిపోయాడు!

నిర్లిప్తుడు యిక బతకడం వృథా అని భావించి, ఏ పులివాతో పడి చావదలిచి అడవికి వెళ్ళాడు. అక్కడ ఒక సాధువు వాడికి ఎదురుపడి, “క్రూరమృగాలు తిరిగే, యీ అడవికి ఎందుకొచ్చావు?” అని ప్రశ్నించాడు.

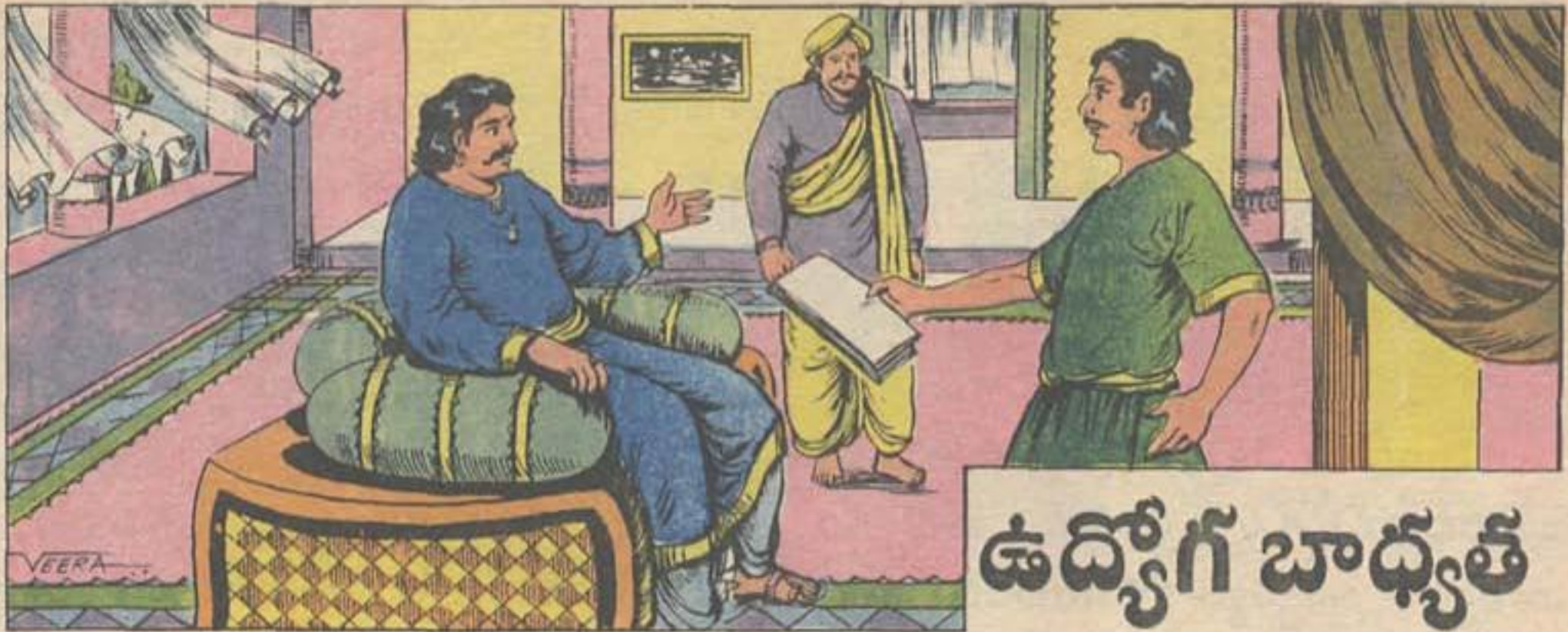
“స్వామీ, నేను జీవితంలో ఏమీ సాధించలేకపోయాను. అందువల్ల విరక్తిచెంది, చావాలని యిక్కడికి వచ్చాను,” అన్నాడు నిర్లిప్తుడు.

సాధువు చిరునవ్వు నవ్వి, “ఏమీ సాధించలేకపోయినందుకు బాధపడుతున్నావు, బాగానే వున్నది. మరి జీవితంలో ఫలానిది సాధించాలని ఎప్పుడైనా అనుకున్నావా?” అని అడిగాడు.

నిర్లిప్తుడు లేదని తల ఊపాడు. అప్పుడు సాధువు, “బాణం గురి పెట్టకుండా లక్ష్యానికి తగలలేదని బాధపడడం అవివేకం!” అన్నాడు.

సాధువు మాటలతో నిర్లిప్తుడికి కనువిప్పు కలిగింది. వాడు మరెన్నడూ ఏమీ సాధించలేదని బాధపడకుండా, ఎంతో కొంత సాధించడానికి ప్రయత్నించాడు. —ఎన్. శివనాగేశ్వరరావు

ఉద్యోగ బాధ్యత

నిరిపురం సంస్థానంలో సలహాదారుడి పదవి ఒకటి ఖాళీ అయ్యింది. గౌరాంగుడు, గంభీరుడు అనే వాళ్ళు, జమీందారు దగ్గరకు వచ్చి, ఆ ఉద్యోగం తమకు యివ్వవలసిందిగా కోరారు.

జమీందారు ముందుగా గౌరాంగుణ్ణి తన కచ్చేరీగదికి తీసుకుపోయి, "అప్ప చెప్పిన విధులన్నీ, ఒక్క పొరబాటయినా చెయ్యకుండా నిర్వహించగల సమర్థత, నీకున్నదా?" అని ప్రశ్నించాడు.

ఆ ప్రశ్నకు గౌరాంగుడు "అయ్యా, ఇరవై సంవత్సరాలుగా, ఎందరో సంస్థానాధీశుల దగ్గర పని చేసిన అనుభవం, నాకున్నది. నా విధి నిర్వహణలో ఒక్క తప్పు జరగలేదు. నన్ను మెచ్చుకుంటూ, వారందరూ యిచ్చిన పత్రాలే అందుకు సాక్ష్యం," అంటూ కొన్ని కాగితాలను జమీందారు కిచ్చాడు.

జమీందారు వాటిని పక్కనే వున్న దివానుకు యిచ్చి, గంభీరుణ్ణి పిలిపించాడు. ఆయన గంభీరుణ్ణి, గౌరాంగుణ్ణి అడిగిన ప్రశ్న అడిగాడు.

దానికి గంభీరుడు, "అయ్యా, ఒక్క పొరబాటయినా దొర్లకుండా, అన్ని విధుల్నీ నిర్వహించడం సాధ్యం కాని పని. అందువల్ల, తమకు అలాంటి హామీ యివ్వలేను," అన్నాడు.

జమీందారు అతణ్ణి మందలిస్తున్నట్టుగా, "అలాంటప్పుడు, ఇటువంటి ఉన్నతపదవి కావాలంటూ ఎగబడడం తప్పుకాదా!" అన్నాడు.

"క్షమించండి! చేసిన పనిలో పొరబాటేదైనా జరిగినప్పుడు, దాన్ని సకాలంలో సరిదిద్దుకుని, మళ్ళీ అంతా సక్రమంగా జరిగిపోయేట్టు చూడగల సమర్థత, నాకున్నది. పొరబాట్ల ద్వారా నేర్చుకున్న

పాతాలూ, అనుభవాలూ — ఆ తరవాత మనిషికి ఎంతో ఉపయుక్తం కాగలపన్న సంగతి, మీకు తెలియంది కాదుగదా," అన్నాడు గంభీరుడు.

జమీందారు అతణ్ణి రేపే వచ్చి ఉద్యోగంలో చేరమని చెప్పి, పంపవేశాడు.

జమీందారు పక్కనే వున్న దివానుకు, జమీందారు గంభీరుడికి ఉద్యోగం యివ్వడం ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

"గౌరాంగుడికి చాలామంది మంచి యోగ్యతాపత్రా లిచ్చారు. అతడు లోగడ నిర్వహించిన పదవుల్లో, ఒక్క పొరబాటు కూడా చేసినట్టు కనబడదు. తమరు అలాంటి వాణ్ణి వదిలి, ఏ అర్హతలు చూసి గంభీరుడికి ఉద్యోగం యిచ్చారో, అర్థం కావడంలేదు," అన్నాడు దివాను.

దివాను సందేహం విని జమీందారు, "గౌరాంగుడు విధి నిర్వహణలో, తా నెన్నడూ, ఒక్క తప్పు కూడా చేయలే దంటున్నాడు. ఆ మాట నమ్మడం ఎలా! అలాంటివాళ్ళు, స్వయంగా ఏ పని ముట్టు

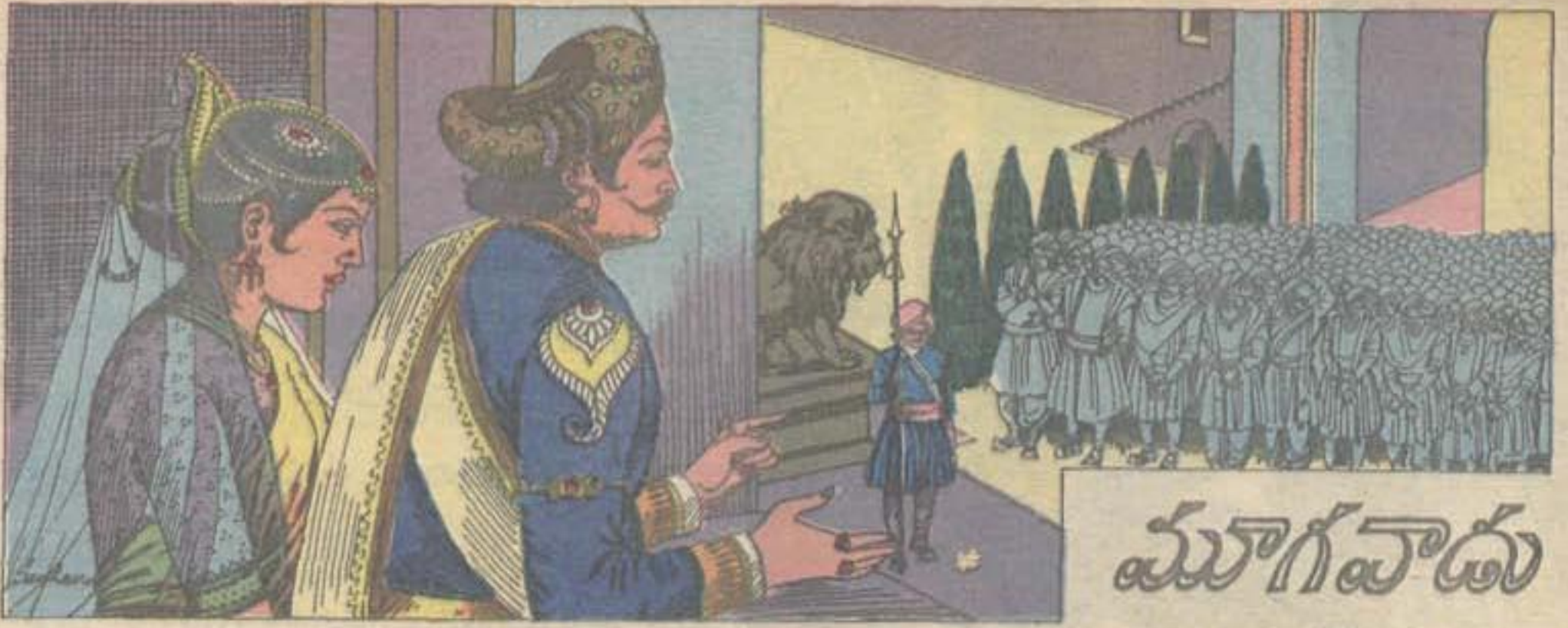
కోకుండా సహాయకుల మీద ఆధారపడ తారు. ఏవైనా పొరబాట్లు జరిగితే, వాటిని వాళ్ళ మీద రుద్దుతారు. ఒక్క పొరబాటు కూడా దొర్లకుండా బాధ్యత గల పదవుల్ని అంతకాలం నిర్వహించడం, ఎవరికీ సాధ్య పడదు. ఏమంటారు?" అన్నాడు.

దివాను జమీందారు చెప్పినదాంట్లో ఎంతో వాస్తవం వున్నదని గ్రహించి, "అవును, మీరన్నది నిజం," అన్నాడు.

"ఏవైనా బాధ్యతలు నిర్వహించే టప్పుడు, పొరబాట్లు జరిగే అవకాశం వున్నదని గుర్తించినవాడు, గంభీరుడు. అలాంటివాటిని కప్పిపుచ్చడంకన్న, సరి దిద్దుకోవడం ప్రయోజనకరమని అతడికి తెలుసు. ఆ కారణం వల్లనే, సలహా దారుగా వుండడానికి అతడు అర్హుడని నిర్ణయించాను," అన్నాడు జమీందారు.

గంభీరుడు, జమీందారు తనకిచ్చిన పదవిలో మంచి పేరు తెచ్చుకుని, కొంత కాలం తరవాత సంస్థానానికి దివానుగా నియమించబడ్డాడు.

మూగవాడు

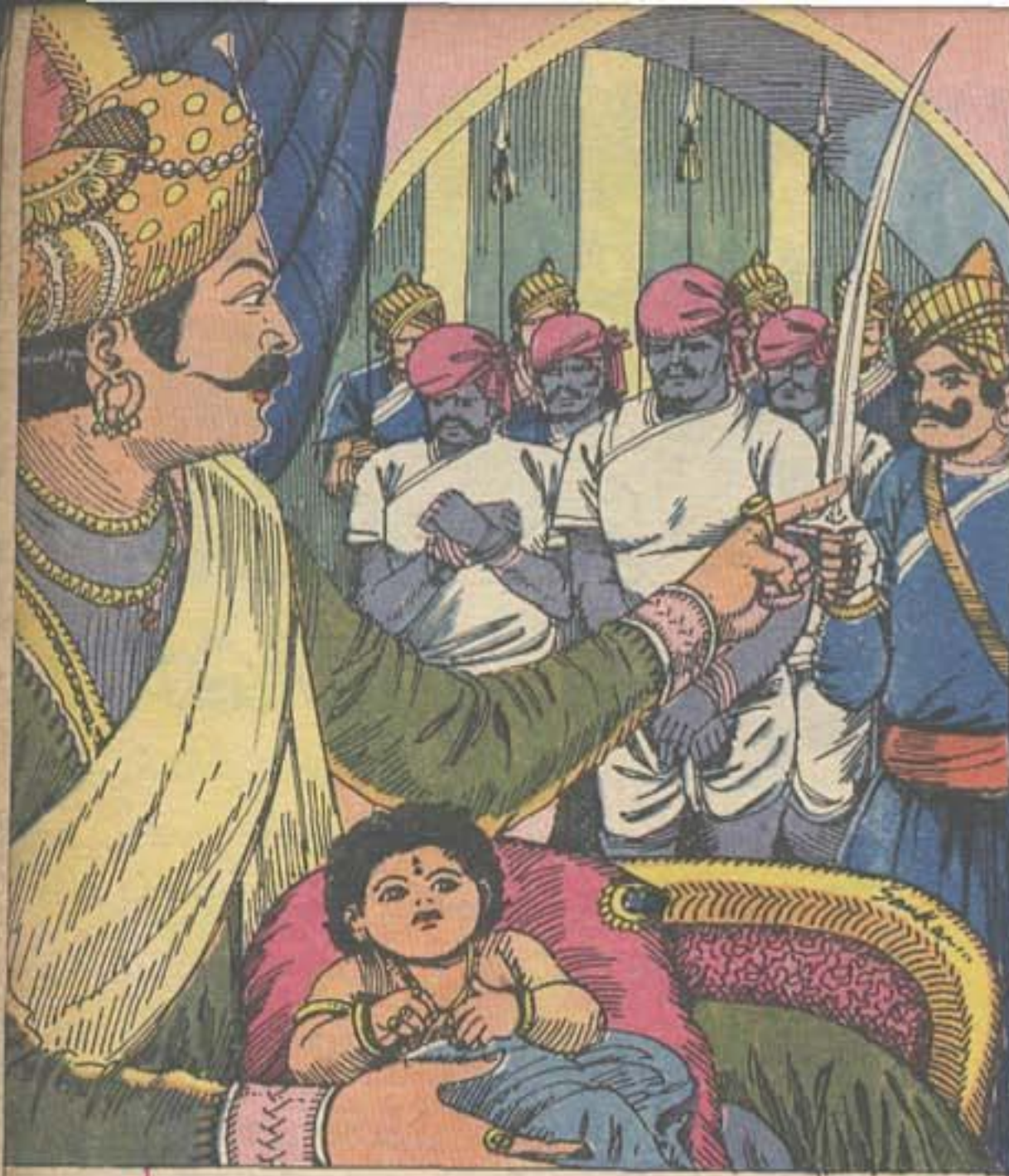
బ్రహ్మదత్తుడు కాశీ రాజ్యాన్ని పరిపాలిస్తున్న కాలంలో మద్రదేశపు రాజు కూతురు చంద్రాదేవి ఆయనకు పట్టపురాణిగా ఉండేది. ఎంత కాలం గడిచినా ఆమెకు సంతానం కలగలేదు. యువరాజు లేనందుకు ప్రజలు విచారించి, రాజు వద్దకు వెళ్ళి, పిల్లలు కలగటానికి ఏవైనా ప్రతాలు చెయ్యమన్నారు.

ఆ ప్రకారమే చంద్రాదేవి అనేక ప్రతాలు చేసింది. ఆమె ఒక పార్లమీపుణ్యదినాన ఉపోషం ఉండి, "నేనే శీలవతివైతే నాకు ఒక మగపిల్లవాడు కలగాలి!" అనుకున్నది.

దేవతలకు రాజైన ఇంద్రుడు చంద్రాదేవి కోరిక నెరవేర్చటానికి నిశ్చయించి, ఆమె గర్భవాసాన జన్మించగలవాడెవడా అని ఆలోచించేసరికి ఆయనకు బోధిసత్వుడు జ్ఞాపకం వచ్చాడు.

బోధిసత్వుడు ఒకప్పుడు కాశీరాజుగా జన్మించి, ఇరవై ఏళ్ళు పరిపాలించి, ఆ ఇరవై ఏళ్ళ పరిపాలనలోనూ తాను చేసిన పాపాలకు ప్రాయశ్చిత్తంగా ఎనభై వేల ఏళ్ళు ఉష్ణదనరకం అనుభవించి, తరవాత దేవలోకంలో ఉండి, అక్కడ తన కాలం తీరిపోగా ఉర్ధ్వలోకాలకు వెళ్ళిపోవటానికి సిద్ధమవుతున్నాడు.

ఇంద్రుడు ఆ సమయంలో బోధిసత్వుడి వద్దకు వెళ్ళి, "మిత్రమా, నీవు వెళ్ళి మానవలోకంలో జన్మించినట్టయితే ఎంతో పుణ్యం సంపాదించటమే గాక, మానవ కోటిని ఉద్ధరించ గలుగుతావు. కాశీరాజూ, ఆయన భార్య చంద్రాదేవి పుత్రుణ్ణి కోరి ఎన్నో ప్రతాలు చేస్తున్నారు. వారి కుమారుడివై జన్మించు!" అని కోరాడు. అందుకు బోధిసత్వుడు సమ్మతించాడు.

బోధిసత్వుడు చంద్రాదేవి గర్భం ప్రవేశించిన సమయానే అతని అనుచరులైన దేవతలు అయిదువందలమంది కాశీరాజు పరివారంలోని వారి భార్యల గర్భాలలో ప్రవేశించారు.

సకాలంలో బోధిసత్వుడు చంద్రాదేవి గర్భాన అనేక శుభలక్షణాలతో జన్మించాడు. ఆ రోజునే మిగిలిన అయిదు వందలమందీ పుట్టారు. వారందరూ తన కుమారుడితోబాటు పెరిగి, అతనికి అనుచరులుగా ఉండాలని రాజు ఉత్తరు విచ్చాడు. తన కుమారుడికి పాలివ్వటానికి అరవైనాలుగుమంది దాదులను ఏర్పాటు చేశాడు. తరవాత ఆయన తన పట్టపురాణి

వద్దకు వెళ్ళి ఏదైనా ఒక వరం కోరుకోమన్నాడు. ఆమె సమయం వచ్చినప్పుడు కోరుకుంటానన్నది.

పిల్లవాడికి బారసాల చేసి తేమియు డని పేరు పెట్టుకున్నారు. ఆ సమయంలో రాజు సిద్ధాంతులను, "పిల్లవాడికి అరిష్టా లేమైనా ఉన్నాయా?" అని అడిగాడు. వారు లక్షణాలన్నీ పరిశీలించి, "రాజా, ఈ కుర్రవాడికి ఎట్టి ప్రమాదాలూ లేవు. పూర్ణాయువవుతాడు!" అని చెప్పారు.

తేమియుడు ఒక నెల వయసు గల వాడై ఉండగా, అతన్ని చక్కగా అలంకరించి సభలో వున్న రాజుగారి వద్దకు తీసుకువెళ్ళారు. రాజు తన కొడుకును ఒడిలో కూచోబెట్టుకుని ఆడించసాగాడు. ఈ సమయంలో నలుగురు దొంగలను రాజుగారి ఎదట విచారణకు తెచ్చారు. రాజుగారు నలుగురినీ విచారించి, ఒక దొంగను వెయ్యి కొరడాదెబ్బలు కొట్టమనీ, రెండవవాణ్ణి యావజ్జీవం కారాగృహంలో ఉంచమనీ, మూడవవాణ్ణి ఈ టెలతో పొడవమనీ, నాలుగవవాణ్ణి కొరత వెయ్యి మనీ ఉత్తరువిచ్చాడు.

పూర్వజన్మ జ్ఞానం గల బోధిసత్వుడు ఇదంతా చూసి, "అయ్యో, నా తండ్రి రాజు అయిన కారణంచేతగదా నరకాన్ని కోరి తెచ్చుకునే పనులు చేస్తున్నాడు.

నేను ఒకప్పుడు ఇరవై ఏళ్ళు రాజుగా ఉన్నందువల్ల ఎనభైవేల ఏళ్ళు ఉష్ణద నరకం అనుభవించాను. మళ్ళీ నేనీ దొంగల వంశంలో జన్మించానేమిటి? తాను దొంగ అన్నది తెలియక నా తండ్రి నలుగురు దొంగలకు అతి క్రూరమైన శిక్షలు విధించాడు. నేను కూడా రాజునై నానంటే నాకు నరకప్రాప్తి తప్పదు!" అనుకున్నాడు.

అది మొదలు అతనికి ఈ దొంగ బ్రతుకు తప్పించుకోవటం ఎలాగా అని విచారం పట్టుకున్నది. అతని బంగారు శరీరం వాడినట్టయిపోయింది. అప్పుడతనికి తన పూర్వజన్మ తాలూకు తల్లి కనిపించి, "భయపడకు, నాయనా, ఈ పాపపు జీవితం నుంచి తప్పించుకోవాలంటే, చెవిటివాడి లాగా, మూగవాడి లాగా, కాళ్ళు లేనివాడి లాగా, మతి లేని వాడి లాగా నటించు!" అని హెచ్చరించింది. తేమియుడు అలాగే చేయ నిశ్చయించాడు.

రాజుగారి ఆజ్ఞప్రకారం బోధిసత్వుడున్న చోటనే మిగిలిన అయిదువందల మంది పిల్లలనూ ఉంచారు. మిగిలిన వారంతా ఆకలి కాగానే పాలకోసం ఏడవ సాగారు. కాని, వారందరిలో బోధిసత్వుడు ఒక్కడే ఏడవలేదు: "ఈ లోకంలో

నరకం అనుభవించటం కన్న ఆకలికి మాడి చావటం చాలా రెట్లు నయం," అనుకున్నాడు.

దాదులు వెళ్ళి రాజకుమారుడు పాల కోసం ఏడవటం లేదని రాణితో చెప్పారు. ఆమె ఈ సంగతి రాజుతో అన్నది. రాజు బ్రాహ్మణులను పిలిపించి వారి సలహా అడిగాడు.

"పిల్లవాడు పాలకోసం ఏడవనవసరం లేదు. సరి ఆయిన వేళకు పాలిస్తే గుట గుటా తాగేస్తాడు," అన్నారు బ్రాహ్మణులు. దాదులు అలాగే చేస్తూ వచ్చారు. కాని పరీక్షకుగాను వారు ఒకసారి పాలు ఇవ్వటం మానేస్తే పిల్లవాడు ఏడిచేవాడు

కాదు. ఇది వారికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. అదీ కాక, మిగిలిన పిల్లల్లా అతను చేతులూ, కాళ్ళూ కదిలించి ఆడుకోలేదు, కేరింతలు కొట్టలేదు. అతని గొంతు నుంచి ఏ చప్పుడూ లేదు. చిటికెలు వేస్తే విననట్టుగా కనబడేవాడు. దీనికి కారణమేమిటో ఎవరూ తెలుసుకోలేకపోయారు.

ఈ విధంగా ఒక ఏడాది గడిచింది. ఒకనాడు దాదులు మిఠాయి తెచ్చి పిల్లలందరి మధ్యా పెట్టి, "తినండి!" అని చాటుకు వెళ్ళి ఏం జరుగుతుందో అని చూడసాగారు. మిగిలిన పిల్లలందరూ ఎగబడి మిఠాయి తిన్నారు. ఒకరి చేతిలోది ఒకరు లాక్కున్నారు. తేమియుడు

మాత్రం కొంచెం కూడా ఆసక్తి కనబరచలేదు. ఇది చూసి రాణి గుండె చెరువై పోయింది. ఆమె మిఠాయి తెచ్చి, "తిను, తండ్రీ!" అని తన చేత్తో అతని నోట పెట్టింది.

అయిదేళ్ళు గడిచాయి. అయిదేళ్ళు నిండిన పిల్లలకు నిప్పు భయం తెలుస్తుంది. నిప్పు చూసి తేమియుడు భయపడతాడేమో చూస్తామని రాజుగారు పిల్లలకోసం ఒక పెద్ద పాక వేయించి, దానిపైన తాటాకులు వేయించారు. అందులో పిల్లలందరినీ ఉంచారు. తరవాత ఆ పాకకు నిప్పు అంటించారు. నిప్పు చూడగానే మిగిలిన అయిదు వందలమంది పిల్లలూ భయపడి పారిపోయారు. తేమియుడు మాత్రం, "నరకంలో మగ్గటం కన్న ఈ మంటలలో చావటమే నయం," అనుకుని నిర్దిష్టంగా వుండిపోయాడు. మంటలు అతనిదాకా వచ్చే సమయానికి అతన్ని ఎవరో ఎత్తుకుని ఇవతలికి రావలిసి వచ్చింది.

తేమియుడు ఏడేళ్ళవాడయ్యాడు. కొన్ని తాచుపాములకు కోరలు పీకేసి, మూతులు కుట్టి పిల్లలందరూ వున్నచోట వదిలారు. మిగిలిన పిల్లలందరూ బెదిరి పారిపోయారు గాని, తేమియుడు కూచున్న చోటి నుంచి కదలలేదు. పాములు అతని శరీరం నిండా పాకాయి, అతని నెత్తిన

పడగలు విప్పి పట్టాయి. అయినా అతను చలించలేదు.

అతని కాళ్ళలో ఏ లోపమూ లేదు. చెవులూ, నోరూ కూడా వుండవలసినట్టుగానే వున్నాయి. అతను ఎందుకు కదలడో, ఎందుకు మాట్లాడడో, ఎందుకు వినడో ఎవరూ ఊహించలేకపోయారు. పిల్లలు వినోదం కోసం నాటకా లాడారు. వినోదం చూసి మిగిలిన పిల్లలందరూ నవ్వారుగాని తేమియుడు నవ్వలేదు. ఒకడు కత్తితో నృత్యం చేస్తూ, "ఏడి ఆ రాజుకుమారుడు? వాణ్ణి శిరశ్చేదం చేస్తాను!" అంటూ కత్తిచాచి తేమియుడి మీదికి భయంకరంగా వచ్చాడు. మిగిలిన పిల్లలూ కెవ్వన అరిచి పారిపోయారు, కాని తేమియుడు కాస్త కూడా చలించలేదు. నృత్యగాడు తన నటన చాలించి అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

ఈ విధంగా అతనిలో చైతన్యం కలిగించటానికి ఎన్నో చేశారు. అతని చుట్టూ అకస్మాత్తుగా శంఖాలు ఊదారు; అదే పనిగా డప్పులు వాయించారు; అతని శరీరానికి బెల్లపు నీరు పట్టించి మీద ఈగలు వాలి బాధ పెట్టేటట్టు చేశారు; అనేక రోజులపాటు పళ్ళు తేమక, నీళ్ళు పొయ్యక ఉంచారు; అతని శరీరం నుంచి దుర్గంధం పుట్టింది; అప్పుడు అందరూ

అతన్ని హేళన చేస్తూ, "ఏమిటిది? లేచి వెళ్ళి నీళ్ళు పోసుకోరాదా? శుభ్రంగా ఉండాలన్న జ్ఞానం కూడా లేదా?" అన్నారు. అఖరుకు అతని మంచం కింద మంటలు పెట్టారు.

ఆ మంటలకు అతని శరీరం బొబ్బలెక్క సాగింది. "ఆ మంటలకంటే ఈ మంటలే నయం," అనుకుని తేమియుడు ఏమాత్రమూ చలించలేదు.

అతను చలించకపోయినా, లేకలేక కన్న అతని తల్లిదండ్రులు చలించారు. వారి కడుపు తరుక్కుపోయింది. వారి పరీక్షలన్నీ కట్టిపెట్టించి, కొడుకు వద్దకు వెళ్ళి ప్రాధేయపడ్డారు. "నాయనా, నీలో

వి అవలక్షణమూ లేదు, మాకు తెలుసు! ఎన్నో నేములు నేచి నిన్ను కన్నాం. నువ్వీలా మన్నుడిన్న పాములాగా పడి వుండటం మాకు అపమానంగా వుంది! లేచి మామూలు మనిషిలాగా తిరుగు, నాయనా!" అని ఎన్నోసార్లు వేడుకున్నారు. అయినా లాభం లేకపోయింది.

తేమియుడికి పదహారేళ్ళు నిండాయి. "ఎంత కాళ్ళు లేనివాడైనా, మూగవాడైనా, చెవిటివాడైనా, యుక్తవయసు వచ్చాక ప్రేమ అన్నది కలగకుండా ఉండదు. అందుచేత మనవాణ్ణి ఆకర్షించటానికి నాట్యగత్తెలను నియోగిస్తాను. వారందరూ వాడి చుట్టూ ఆడుతూ, నృత్యం చేస్తూ వుంటే, ఒకతే అయినా వాడి మనస్సును ఆకర్షించవచ్చు. అలా ఆకర్షించినదాన్ని వాడికి పట్టపు రాణిగా చేస్తాను!" అన్నాడు రాజు.

తేమియుడికి పన్నీటస్నానం చేయించి, మంచి బట్టలు ధరింపజేసి, ఇంద్రభవనం లాటి భవనంలో హంసతూలికా తల్పం

మీద పడుకోబెట్టారు. ఆ భవనం నిండా పూలూ, అత్తరుపులూ, సాంబానీ, మద్య పానీయాలూ అమర్చారు. అక్కడికి అనేకమంది నృత్యం చేసే యువతులు వచ్చారు. వారు తమ ఆటలతోనూ, పాటల తోనూ, రాజకుమారుణ్ణి రంజింపజేయటానికి విశ్వప్రయత్నాలు చేశారు. కాని అతను ఆ నృత్యం చేసే యువతుల గాలి సోకితే ఏమవుతుందోనని ఊపిరి కూడా పీల్చక కొయ్యలాగా అయిపోయాడు.

చివరకా యువతులు ప్రాణం విసిగి రాజుగారి వద్దకు వెళ్లి, "మీ కుమారుడు మనిషి కాడు, రాక్షసి అయివుండాలి. మేము నాట్యం చేస్తూ దగ్గిరికి పోతే నిలువునా కొయ్యబారిపోయాడు!" అని చెప్పారు.

ఈ విధంగా పదహారేళ్ళపాటు సాగించిన ప్రతి పరీక్షా బూడిదలో పోసిన పన్నీ రయి పోయింది. తేమియుడి రహస్య మేమిటో ఎవరికీ తెలియలేదు.

[ముగింపు వచ్చే సంచికలో]

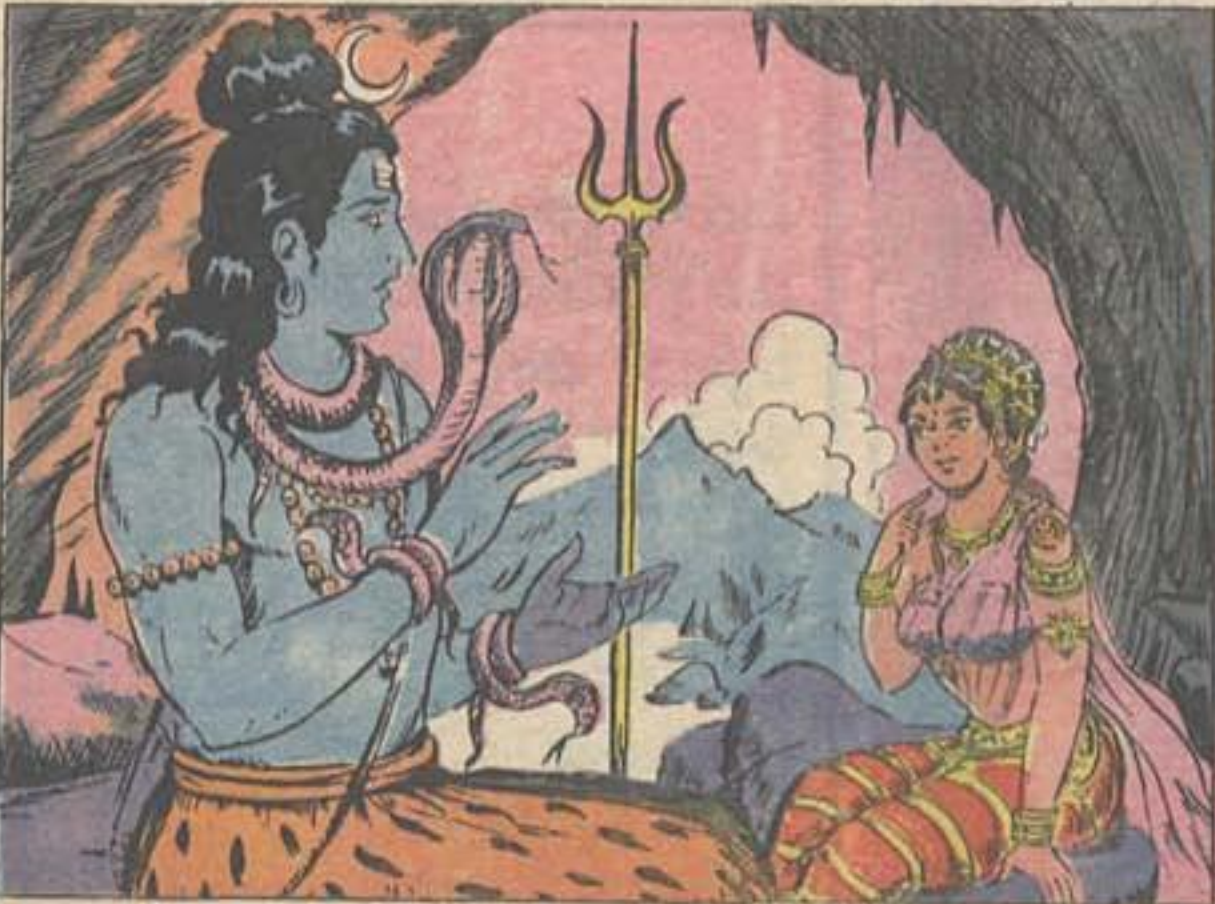

మన దేవాలయాలు :

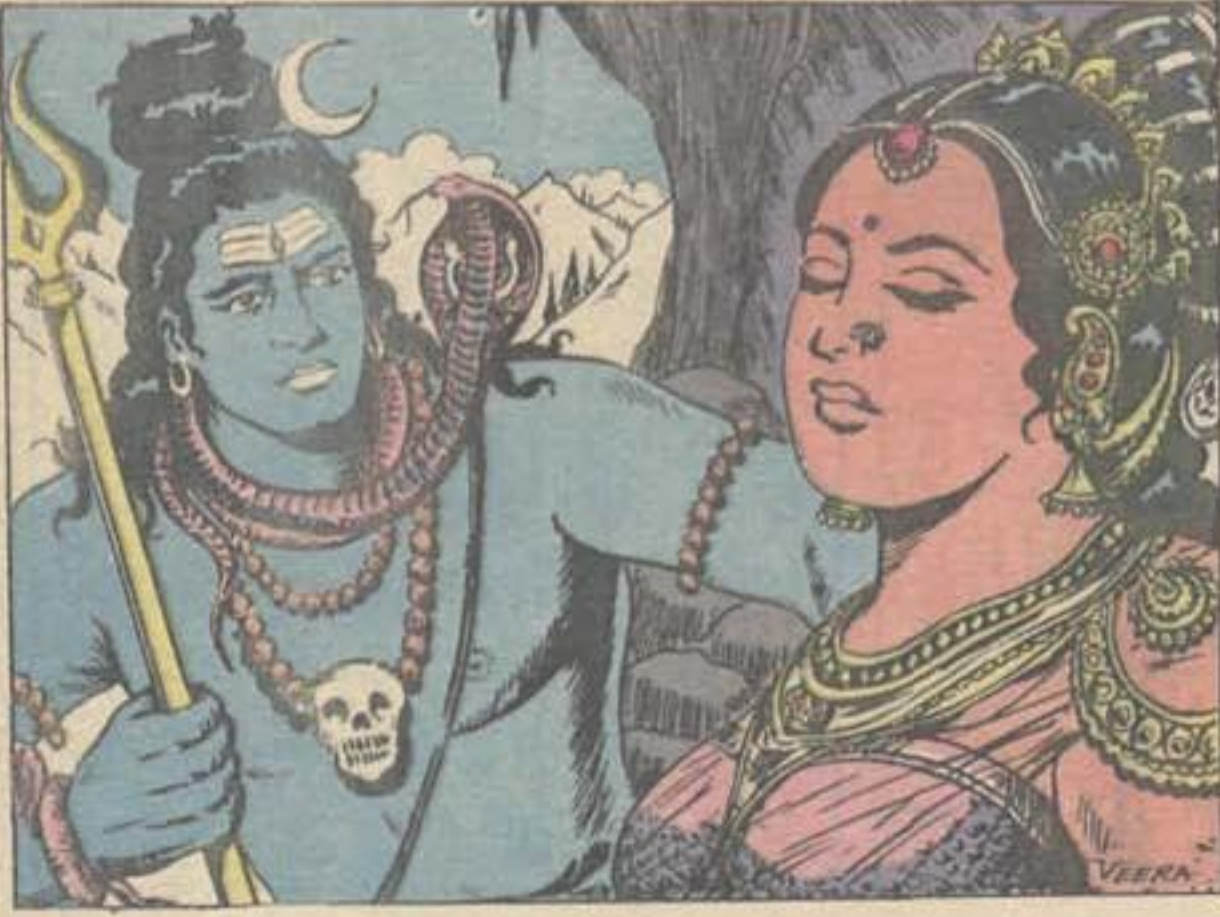
అమరనాథ్

ఒకనాడు పార్వతీదేవి శివుణ్ణి చూసి, “పరమేశ్వరా, మీరు కపాల హారాన్ని ఎందుకు ధరిస్తారు?” అని అడిగింది. ఆ మాటకు పరమశివుడు “ఇది పూర్వ జన్మలోని నీ కపాలమే,” అన్నాడు. దానికి పార్వతి, “మీరు మరణించనప్పుడు నేను మాత్రం ఎందుకు మరణించాను?” అన్నది ఆశ్చర్యంగా.

జనన మరణాల రహస్యం గురించి, శివుడు పార్వతికి తెలియజేయాలనుకున్నాడు. దానికి క్రిమికీటకాలు కూడా లేనటువంటి రహస్య ప్రదేశం కావాలి. అటువంటి స్థలాన్ని కనుగొనడానికి రుద్రగణాలు దశదిశలా వెతకసాగారు.

చివరికి వారు హిమాలయాలలోని ఒక గుహను కనుగొన్నారు. ఆ గుహకు దరిదాపుల్లో ఎక్కడా ఒక్క ప్రాణి కూడా కనిపించలేదు. శివపార్వతులు ఆ లోయలోకి ప్రవేశించారు. అక్కడ శివుడు పార్వతికి జనన మరణాల రహస్యాన్ని వివరించ సాగాడు.

శివుడి షూటలను వింటూ పార్వతి ఒక దశలో అలాగే నిద్రపోయింది. అయినా తన షూటలకు ఎవరో ఊకొట్టడం గమనించిన శివుడు ఆశ్చర్యం చెందాడు. పార్వతిని తట్టి లేపి, తన షూటలకు ఊకొట్టిన ప్రాణి కోసం చుట్టుపక్కల కలయచూశాడు.

శివపార్వతులు కూర్చున్న బండ కింద ఉన్న కన్నంలో నుంచి ఒక చిన్న చిలుక రిప్పున బయటకు వచ్చింది. ఆ కన్నంలో గుడ్డుగా ఉండి, పెగిలి పిల్లగా మారిన ఆ చిలుక, శివుడు పార్వతికి ఉపదేశించిన రహస్యాన్నంతా విని, బయటకు వెగిరిపోయింది.

సుదూర ప్రాంతంలో ఉన్న వ్యాన మహర్షి కుటీరం ముందు కూర్చుని వ్యాసుడి భార్య తల దువ్వుకుంటూ ఉండగా, ఆ చిలుక అక్కడికి వచ్చి ఆమెలో లీనమైపోయింది. తరవాత కొన్నాళ్ళకు ఆ చిలుకే ఆమె కడుపున పుట్టి, శుకు డనే మునిష్యంగవుడుగా కీర్తిగాంచాడు.

శివుడు పార్వతికి రహస్యాన్ని తెలియ జేసిన ఆ గుహ పవిత్రస్థలమయింది. కొన్ని శతాబ్దాలు గడిచాయి. ఒకనాడు యువకుడయిన ఒక గొర్రెలకాపరి, మంద నుంచి తప్పించుకుని పోయిన గొర్రెపిల్లను తరుముకుంటూ అటుగా వెళ్ళాడు.

ఉన్నట్టుండి అతడు ఆ గుహలో రూపొంది ఉన్న లింగరూపాన్ని చూసి అశ్చర్యపడ్డాడు. మరుక్షణమే అతని మనసులో ఎంతో శాంతి, భక్తి ఏర్పడ్డాయి. అతడు కాశ్మీర రాజు వద్దకు వెళ్ళి, ఆ విషయం తెలియ జేశాడు.

కాశ్మీరరాజు పరివారంతో ఆ స్థలానికి వచ్చాడు. అక్కడ ఉన్న మునులూ, రాజుకు ఆ స్థల పవిత్రతను గురించి వివరంగా తెలియజేసి, దానిని అలాగే ప్రకృతి రక్షణకు వదిలివేయమని చెప్పారు.

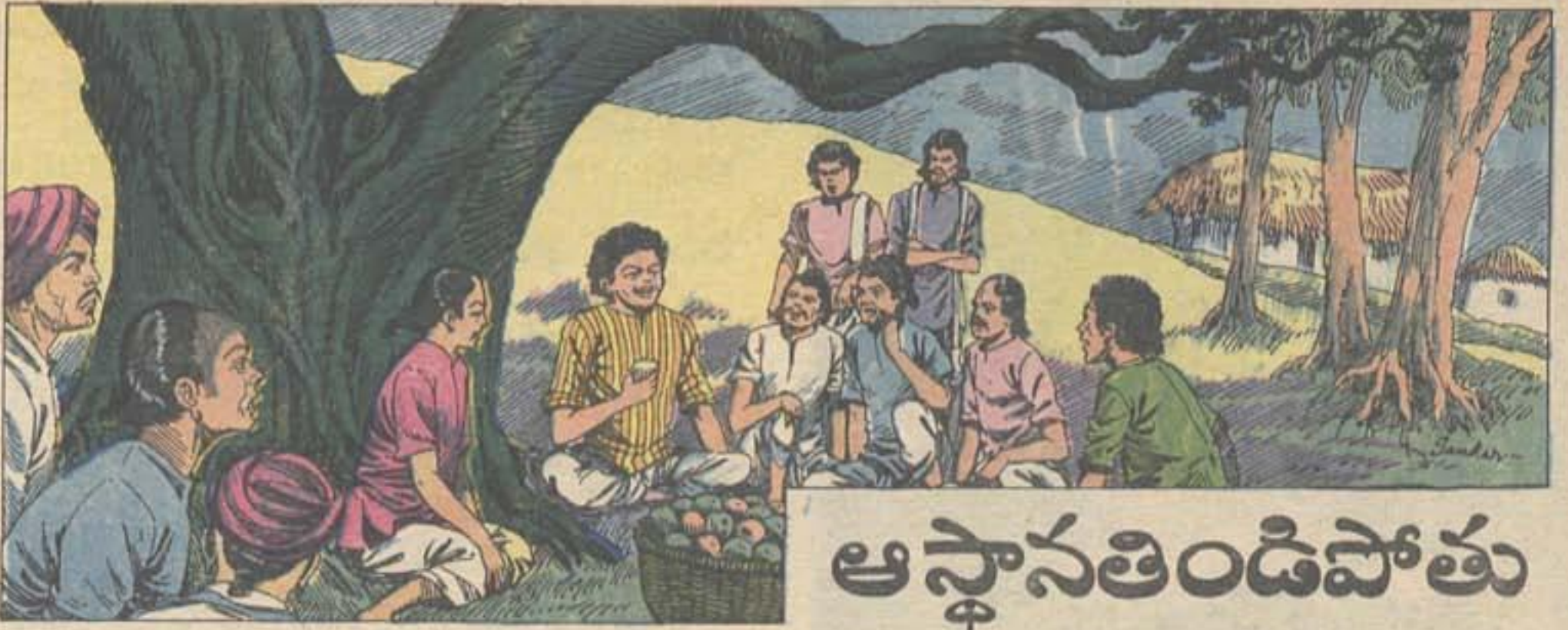
ప్రతి సంవత్సరమూ, ఆగస్టు నెలలో చాలామంది యాత్రీకులు ఈ గుహకు సలభై ఆరు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న పహాల్గన్ వద్ద గుమికూడుతారు. కాశ్మీర్ లోని ధర్మార్థసంఘ అధిపతి నాయకత్వంలో, భక్తులు గుహ కేసి యాత్ర సాగిస్తారు.

అత్యద్భుత సౌందర్య నిలయమైన కొండలగుండా, కోనలగుండా, సెల యేళ్ళనూ, తటాకాలనూ దాటుకుంటూ, భక్తులు నాలుగయిదు రోజులు ప్రయాణం చేసి, ఈ గుహ సమీపానికి చేరుకుంటారు.

అక్కడ ప్రకృతి సిద్ధంగా మంచు ముక్కలతో రూపొందే పెద్ద శివలింగాన్ని భక్తులు సందర్శిస్తారు. ప్రప్రథమంగా భృగుమహర్షి ఆ లింగాన్ని దర్శించి నట్టు చెబుతారు. ఆనాటి నుంచి, తర తరాలుగా వేలకొలది భక్తులు పవిత్రమైన అమరనాథ క్షేత్రాన్ని సందర్శిస్తున్నారు.

ఆస్థానతిండిపోతు

రంగపురంలో వుండే చింతాలుడు పరమ సోమరి. ఏ పని చేయాలన్నా వాడికి బద్ధకం. ఆ కారణంవల్ల, వాడు కొందరు అమాయకులచుట్టూ చేరి, తను చాలా గొప్పవాడినని ప్రగల్భాలు పలుకుతూండే వాడు.

ఒకసారి ఆ అమాయకుల్లో ఒకడు వాణ్ణి, “ఏమిటి, నీ గొప్పతనం? ఎప్పుడూ ఏ చెట్టుకిందో గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ కూర్చోవడమేగదా, నీ పని,” అన్నాడు.

“నువ్వు రోజంతా కష్టపడి పని చేస్తావు గదా, ఒక్కసారిగా ఎన్ని జామకాయలు తినగలవు?” అని చింతాలుడు వాణ్ణి అడిగాడు.

అమాయకుడు కొంచెం సేపు ఆలోచించి, “పదిహేను,” అన్నాడు.

“నేను నలభై తినగలను, తెలుసా?” అన్నాడు చింతాలుడు.

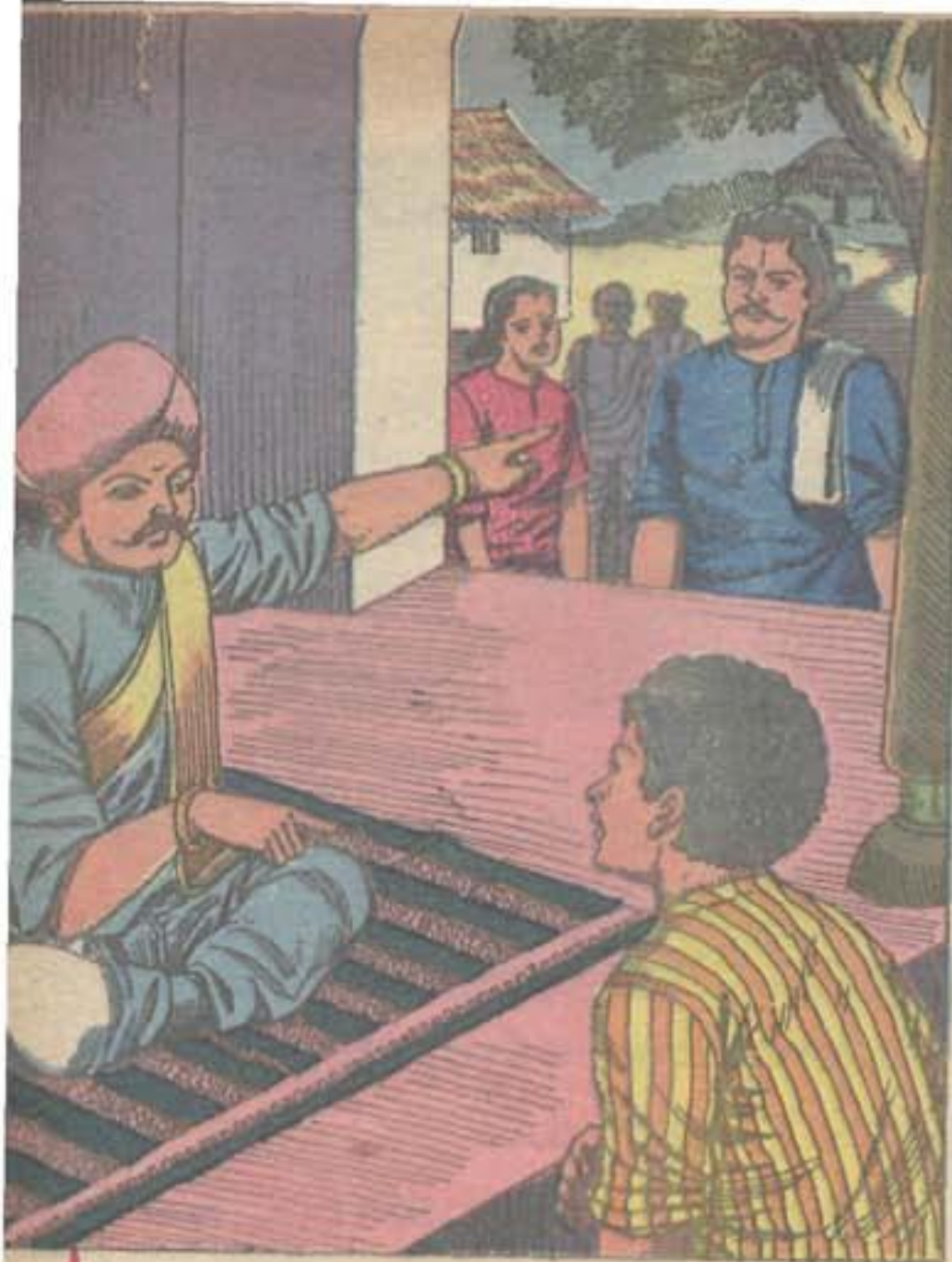
అమాయకుడు ఆశ్చర్యపోయి, “తిను చూద్దాం!” అన్నాడు.

“జామకాయలు తినుకురండి. అలాగే తినేస్తాను,” అన్నాడు చింతాలుడు.

అమాయకుడు తన స్నేహితులను వెంట బెట్టుకుని వెళ్ళి, నలభై జామకాయలూ పోగుచేసి తెచ్చాడు. చింతాలుడు ఏకబిగిని నలభై జామకాయలూ తినేశాడు.

అమాయకుడు, చింతాలుడి వంక జాలిగా చూసి, “పాపం, నీకింత తిండి పుష్టి వుంటే కష్టం! అసలే కష్టపడి పని కూడా చేయలేవు. తినడానికి డబ్బె కక్కిణ్ణించి వస్తుంది?” అన్నాడు.

“కష్టపడి పని చేయకపోతేనే, యింత తింటున్నానుగదా! కష్టపడ్డానంటే, నా ఆకలి యింకా పెరిగిపోదూ? అందుకే నేను కష్టపడి పని చెయ్యడం లేదు,” అన్నాడు చింతాలుడు.

చింతాలుడు చెప్పింది విని, అమాయకుడు గ్రామాధికారి దగ్గరకు వెళ్లి సంగతి చెప్పి, "వాడి తిండిపుష్టి గొప్పది. కొంత కాలంపాటు మనమంతా కలిసి పోషించామంటే, వాడు మన గ్రామానికి పేరు తెస్తాడు," అన్నాడు.

గ్రామాధికారికి చింతాలుడి పథకం అర్థమైంది. వాడి కెలాగైనా బుద్ధి చెప్పాలనుకున్నాడాయన. కొంతకాలం క్రితం జమీందారు దగ్గర ఆస్థాన తిండిపోతుగా వున్న సపుష్టి ఆయనకు తెలుసు.

గ్రామాధికారి, సపుష్టికి కబురు పెట్టి రప్పించి, తర్వాత చింతాలుడిని పిలిచి, "నీకు ఆస్థాన తిండిపోతు పోటీలలో పాల్గొనాలని వున్నదట, నిజమా? సరే, అందుకు మేమంతా కలిసి నిన్ను తయారు చేయాలనుకుంటున్నాం. అయితే, నీ సామర్థ్యం ఏపాటో ముందు పరీక్షించాలి గదా! ఇదుగో, ఈ సపుష్టి రెండు సంవత్సరాల క్రితం, తిండి పోటీలలో నెగ్గి, ఏడాదిపాటు జమీందారు పోషణలో వున్నాడు. నువ్వు తన్నీ తిండి పోటీలో ఓడించగలిగితే, గ్రామం నిన్ను తిండి పోటీకి తయారు చేస్తుంది," అన్నాడు.

చింతాలుడు పోటీకి సిద్ధపడ్డాడు. "నువ్వు బక్కప్రాణిలా వున్నావు. నాతో పోటీపడలేవు," అన్నాడు సపుష్టి.

"అవును, నిజమే పాపం," అని జాలి పడ్డాడు అమాయకుడు.

"నావంటివాణ్ణి పని చేయమనడం, అన్యాయం. నేను తిండి పోటీలలో నెగ్గి, మన గ్రామానికి పేరు తెస్తాను. రోజూ అభ్యాసానికి, నాకు బాగా తిండి పెట్టి పోషించండి," అన్నాడు చింతాలుడు.

వాడు పోటీల మాట తెచ్చినదెందుకంటే—ఏటా పొరుగుూరి జమీందారు తిండి పోటీలు నిర్వహిస్తాడు. అందులో నెగ్గినవాణ్ణి ఏడాదిపాటు, ఆయన పోషిస్తాడు. అలా పోటీలలో నెగ్గి జమీందారు గారి ఆస్థాన తిండిపోతు కావాలని చింతాలుడు కలలుకంటున్నాడు.

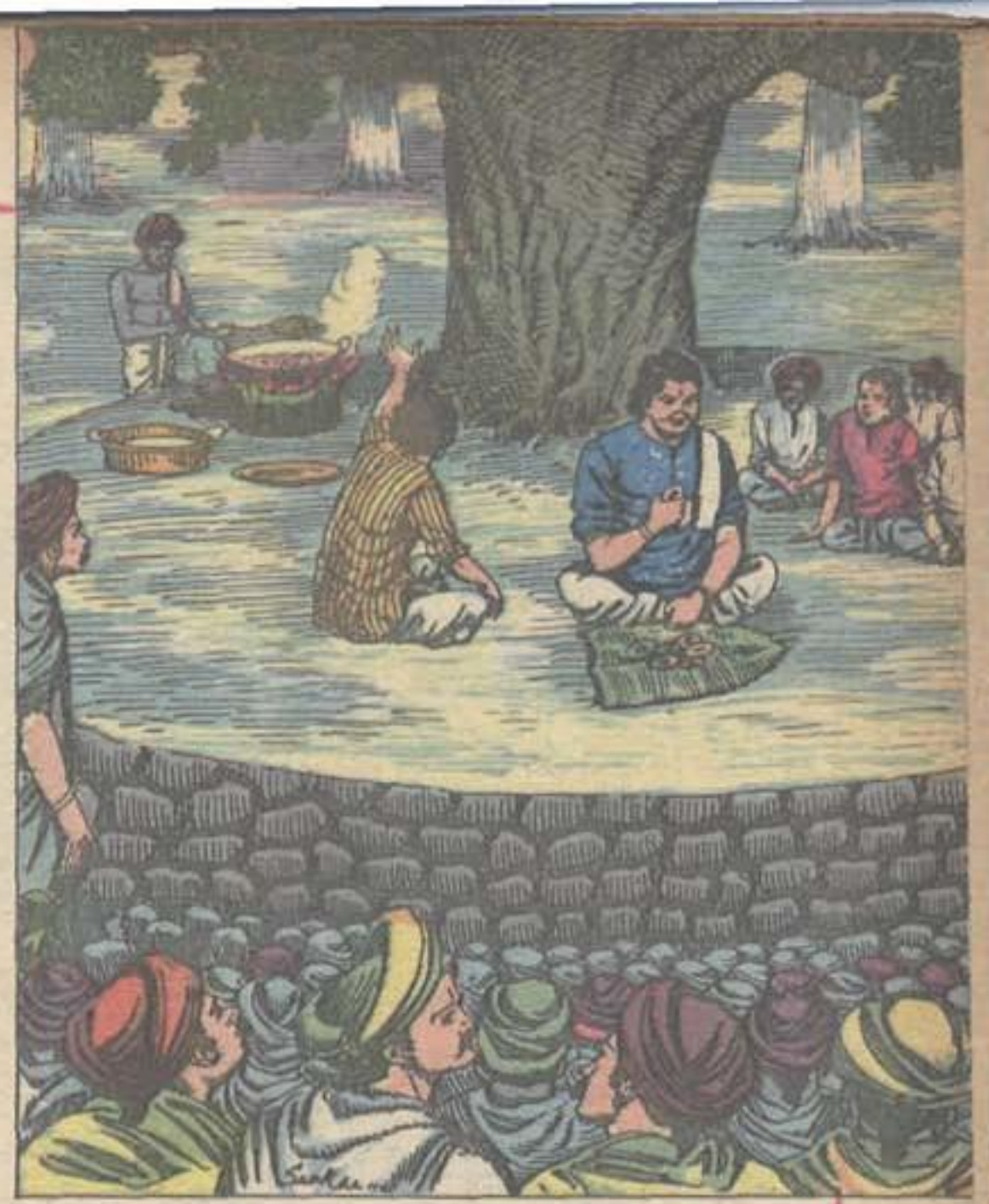
“ఏకబిగిని నలభై జామకాయలు
తిన్నాను. నా సంగతి నీకు తెలియదు,”
అన్నాడు చింతాలుడు కోపంగా.

“అయితే సరే! రేపు నీకూ, నాకూ
గారెల పోటీ. నువ్వెన్ని తినగలవో,
అన్నింటికీ నేను పది ఎక్కువ తింటాను,”
అన్నాడు సపుష్టి.

మర్నాడు పోటీకి ఏర్పాట్లు జరిగాయి.
ముందు చింతాలుడు తినడం ప్రారంభించి,
రెండు వందల గారెలు తిన్నాడు. అంతా
వాడి తిండి పుష్టికి ఆశ్చర్యపోయారు.
తర్వాత సపుష్టి గారెలు తినడం మొదలు
పెట్టాడు. వాడు అవలీలగా నూట ఎనభై
గారెలు తినేసరికి చింతాలుడు భయ
పడ్డాడు. అప్పుడు వాడు వంటవాడికి సైగ
చేశాడు—గారెలు పెద్దవిగా చేయమని.

చింతాలుడు అందిస్తూంటే, సపుష్టి ఆ
పెద్ద గారెలను కూడా మరొక పది నునా
యాసంగా తినేశాడు. చింతాలుడు మరింతగా
భయపడిపోయి, సపుష్టి తినే గారెల
లెక్క తప్పుగా చెప్పసాగాడు. ఇందుకు
వాడి చుట్టూ చేరిన అమాయకులు సహ
కరించారు.

ఇందువల్ల, సపుష్టి తిన్న గారెల సంఖ్య
రెండు వందలు కావడానికి చాలా సేపు
పట్టింది. తనకు అవజయం తప్పదని
చింతాలుడు గ్రహించాడు.

అయినా వాడు పైకి ఎంతో బింకంగా,
“ఇంకా పది గారెలు తింటే తప్ప, నువ్వు
పందెం గెలిచినట్టుకాదు,” అన్నాడు
సపుష్టితో.

సపుష్టి అందుకు ఒప్పుకున్నాడు.
చింతాలుడు వాడి చేత ఇరవై గారెలు
తినిపించి గానీ, పది లెక్క పెట్టలేదు.

“మరి, పందెం గెలిచానని ఒప్పుకుంటావా?” అన్నాడు సపుష్టి.

“అందరూ చూశారు గదా! ఇంకా
యిందులో నేను ఒప్పుకోవడానికేముంది,”
అన్నాడు చింతాలుడు దిగులుగా.

“ఏమీ లేదనుకో! ఈ పందెం గొడవ
అయిపోతే, తీరిగ్గా కూర్చుని యింకో వంద

గారెలు తిందామనుకుంటున్నాను," అన్నాడు సపుష్టి.

చింతాలుడు, సపుష్టి తిండి పుష్టికి అశ్చర్యపోయి, "ఇంత తినాలంటే, ఏం చేయాలో ఆ ఉపాయం కాస్త నాకు చెప్పు," అని అడిగాడు.

"నా ఆకలినిబట్టి, నేను తింటున్నాను, అంతే! ఇందులో ఉపాయం ఏమీ లేదు. ఉపాయం ఏమన్నా వున్నా, నేను చెప్పలేను. ఎందువల్లనంటే, ఇంత తిండి తినేవాడికి బుర్ర పనిచెయ్యదు. బుర్ర పని చేస్తే తప్ప ఉపాయాలు తెలియవు!" అన్నాడు సపుష్టి.

"అయితే, నువ్వు, నాకేమీ సలహా యివ్వలేవా?" అని అడిగాడు చింతాలుడు.

"నేను, నీకివ్వగల సలహా ఒక్కటే. నీ ఆకలి తగ్గించుకునే ఉపాయం వెతుక్కో. రోజూ నీకు రెండు వందల గారెలు పెట్టేవాళ్ళుండరు," అన్నాడు సపుష్టి.

"బాగానే వుంది. మరి, ఆకలి ఎలా తగ్గుతుంది?" అన్నాడు చింతాలుడు.

"సోమరికే ఆకలెక్కువ. వాడి దృష్టి ఎప్పుడూ తిండి మీదే వుంటుంది. రోజూ కష్టపడి పని చేస్తే, తిండియావ తగ్గుతుంది; తిన్నకాస్తా వంటబడుతుంది. అంతేకాదు, నిత్యం కష్టపడి, కొద్ది రోజులు పని మానేస్తే, నా ఆకలికి అంతుండడం లేదు," అన్నాడు సపుష్టి.

"మరి, నువ్వు కష్టపడి పని చేస్తున్నావా?" అని ప్రశ్నించాడు చింతాలుడు.

"అవును, అలాగే నా ఆకలి తగ్గించుకుంటున్నాను. ఎవరైనా తిండి పోటీలకు పిలిస్తే, వారం రోజులు పని చెయ్యడం మానేస్తాను," అన్నాడు సపుష్టి.

ఆసరికి సోమరి జీవితంలో సుఖం లేదని చింతాలుడు గ్రహించాడు. సోమరికి ఆకలిబాధ ఎక్కువనీ, కష్టపడి పని చేసుకుంటేతప్ప జీవితం సుఖంగానూ, ఆరోగ్యంగానూ వుండదనీ వాడు తెలుసుకున్నాడు.

ఆ తర్వాత చింతాలుడు తన సోమరి పద్ధతులు మార్చుకుని, కష్టపడి పని చేయడం అలవాటు చేసుకున్నాడు.

తెప్పకొయ్య

పడమటి తీరాన కొండ ప్రాంతంలోని బదిరిగ్రామంలో ఒక పల్లెవాడు ఉండేవాడు. వాడు రోజూ తన తెప్ప మీద సముద్రంలోకి వెళ్ళి చేపలు పట్టి జీవిస్తూ ఉండేవాడు. ఇలా ఉండగా వాడి తెప్ప కాస్తా పగిలిపోయింది. ఇంకొక తెప్ప కొయ్య తయారు చేసుకుందామనే ఉద్దేశంతో, మంచి దుంగను వెతుకుతూ ఒక నాటి సాయంకాలం కొండలలోకి బయలుదేరాడు.

ఎంతదూరం వెళ్ళినా తెప్పకొయ్యకు పనికివచ్చే దుంగ కనిపించనే లేదు. ఇంతలో ఆకాశాన మబ్బులు కమ్మి ఆ ప్రదేశమంతా చీకటి అయింది. అసలే తెలియని ప్రాంతం కావటంచేత వాడు ఇంటిదారి పట్టాడు.

అయితే పల్లెవాడు ఆ చీకటిలో ఎక్కడో దారి తప్పి ఉండాలి. ఎందుచేతనంటే

ఎంతసేపు నడిచినా కొండలే తప్ప సముద్రం కంటపడలేదు. చుట్టూ గాఢాంధకారం; కన్ను పొడుచుకున్నా కనిపించటం లేదు. చినుకు కూడా సాగింది. "వానకు తడుస్తూ, అకలికి మాడుతూ నేను తెల్లవార్లూ ఈ కొండల మీద ఉండిపోవలిసిందేనా?" అని వాడు విచారపడుతూండగా అంతదూరాన మిణుకు మిణుకుమని దీపం కాంతి కనపడింది.

పల్లెవాడికి పోయే ప్రాణాలు తిరిగి వచ్చినట్టయింది. వాడు ఆ దీపం కనపడే దిక్కుగా చాలా దూరం నడిచి వెళ్ళి ఒక కుటీరాన్ని చేరుకున్నాడు. చాలా సేపు తలుపు తట్టినాక ఒక ముసలివాడు తలుపు తెరిచాడు.

"నేను దారి తప్పాను. ఈ రాత్రికి ఇంత తిండి పెట్టి ఇక్కడ పడుకోనిస్తావా, తాతా?" అన్నాడు పల్లెవాడు.

“లోపలికి రా ! ఇక్కడికి అయిదారు అమడల దూరంలో ఎక్కడా ఇల్లు లేదు,” అన్నాడు ముసలాడు.

లోపల ముసలాడి భార్య ఫలహారం తయారు చేస్తున్నది. ఆమె పల్లెవాడితో ఏమీ మాట్లాడలేదు. ముసలివాడితో కూడా ఆమె ఒక్క మాట మాట్లాడలేదు. వంట పూర్తికాగానే ముగ్గురూ ఫలహారం చేసి పడుకున్నారు. పల్లెవాడు కళ్ళు మూసు కున్నప్పటికీ వాడికి నిద్ర పట్టలేదు. “ఈ ముసలివాళ్ళు ఈ నిర్జనప్రదేశంలో ఎందు కుంటున్నారు ? వాళ్ళు ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడుకోరేం ? వీళ్ళ రహస్యం ఏమిటో తెలుసుకోవాలి !” అనుకున్నాడు వాడు.

అర్ధరాత్రివేళ ముసలివాడు మెల్లిగా లేచి, పిల్లిలాగా నడుస్తూ ఒక మూల వున్న పెట్టెవద్దకు వెళ్ళాడు. వాడు ఆ పెట్టెమూత ఎత్తి అందులో నుంచి ఒక నీలం రంగు కుళాయి తీయటం పల్లెవాడు చూశాడు. ముసలివాడు ఆ కుళాయి నెత్తిన పెట్టుకుని, “కాశ్మీరం! కాశ్మీరం!” అన్నాడు. వెంటనే ఇంద్రజాలం లాగా ముసలివాడు మాయమైపోయాడు. తరవాత ముసలిది లేచి పెట్టె దగ్గరికి వెళ్ళి, అందులో నుంచి ఇంకొక నీలం కుళాయి తీసి నెత్తిన పెట్టుకుని, “కాశ్మీరం! కాశ్మీరం!” అన్నది. తరవాత ఆమె కూడా అంతర్ధానమయింది.

పల్లెవాడు ఇదంతా చూసి కొంతసేపు దిగ్భ్రమ చెందాడు. ముసలివాళ్ళిద్దరూ లేరని రూఢిచేసుకుని, వాడు కూడా లేచి పెట్టెవద్దకు వచ్చి, దాని మూత తెరిచి చూశాడు. అందులో ఇంకా రెండు మూడు నీలం రంగు కుళాయిలున్నాయి. వాటిలో ఒకటి తీసి నెత్తిన పెట్టుకుని, “కాశ్మీరం! కాశ్మీరం!” అన్నాడు వాడు.

వెంటనే వాడి కళ్ళు బరువుగా మూసుకుపోయాయి, తన మీదుగా గాలి విపరీతమైన వేగంతో వీస్తున్నట్టు అనిపించింది. ఆ గాలి హోరు అగిపోయాక కళ్ళు తెరిచిచూస్తే వాడు ఒక రాజభవనం

భోజనశాలలో ఉన్నాడు. ముసలి దంపతులు రాజుగారు తనగా మిగిలిన ఆహారం తిని మూటలు కట్టుకుంటున్నారు. బంగారు లోటాలూ, గిన్నెలూ వాళ్ళ మూటల్లోకి వెళ్ళిపోతున్నాయి. పల్లెవాణ్ణి చూడగానే వాళ్ళు నీలం కుళాయిలు నెత్తిన పెట్టుకుని, “బదిరి కొండలు! బదిరి కొండలు!” అంటూ మాయమైపోయారు.

వాళ్ళు వెళ్ళిపోయాక ఇక తనను అడ్డే వారు లేరనుకుని పల్లెవాడు నిర్విచారంగా తనకు కావలసిన ఆహారమంతా తిన్నాడు. తరవాత రాజుగారి ద్రాక్షసారాయం వాడి కంటబడింది. దాన్ని తెగతాగి వాడు ఒళ్ళు తెలియకుండా అక్కడే పడిపోయాడు.

తెల్లవారుజామున రాజుగారి నౌకర్లు పల్లెవాణ్ణి భోజనశాలలో చూసి పట్టుకుని పెడరెక్కలు విరిచికట్టి రాజుగారి ఎదటికి తీసుకుపోయి, “మహారాజా, రోజూ ఎవరి కంటా బడకుండా రాజభవనంలోకి జొరబడి దొంగతనాలు చేస్తున్న గజదొంగ వీడే!” అని చెప్పారు.

“ఇంత నేర్పరి అయిన దొంగ బతికి ఉండటం మంచిది కాదు. వీణ్ణి ఒక స్తంభానికి కట్టి, చుట్టూ చితి పేర్చి అందులో వీణ్ణి సజీవంగా దహనం చేసేయ్యండి,” అని రాజుగారు ఉత్తరు విచ్చాడు.

పల్లెవాణ్ణి రచ్చబండ వద్దకు తీసుకుపోయారు. అక్కడ ఒక పెద్ద దూలం పాతి వాణ్ణి, దానికి మోకులతో కట్టారు. తరవాత వాడి చుట్టూ నలుచదరంగా చితి పేర్చి దాన్ని నాలుగు మూలలా అంటించారు.

ఈ గజదొంగను చూడటానికి నగరంలోని ప్రజలు ఆబాలగోపాలమూ వచ్చారు. ఎందుకంటే రాజుగారి ఇంట రోజూ ప్రవేశించే దొంగను పట్టుకోవడానికి విశ్వప్రయత్నాలు జరిగాయి. రాజభవనం చుట్టూ రక్షకభటులు దడిలాగా నిలబడి నప్పటికీ దొంగ ఎవరి కంటా పడకుండా లోపలికి రానూ వచ్చాడు. మళ్ళీ బయటికి

పోనూ పోయాడు! ఈ దొంగ మనిషి కాదనీ, ఏదో భూతమనీ కూడా ప్రజలు అనుకునేవారు. అందుచేత పట్టుపడ్డాడన గానే ప్రజలు దొంగను చూడవచ్చారు.

మంటలు దగ్గిరికి వస్తున్నాయి. పల్లె వాడు తనకు ఆయువు చెల్లిపోయిందనే అనుకున్నాడు. ఇంతలో వాడికి నీలం కుళాయి జ్ఞాపకం వచ్చింది. వాడు న్యాయాధికారి కేసి తిరిగి, "బాబూ, ఒక్క తుది కోరిక. నా నీలం కుళాయి నా నెత్తిన పెట్టించండి. అది అంటే నా కెంతో ప్రాణం! దాన్ని కూడా నాతో పాటు కాలి బూడిద కానివ్వండి!" అన్నాడు.

ఈ కోరిక న్యాయాధికారికి సబబుగానే కనిపించింది. ఆయన ఆజ్ఞాపించిన మీదట ఒక భటుడు చితి ఎక్కి వెళ్ళి నీలం కుళాయిని పల్లెవాడి నెత్తిన పెట్టాడు. పల్లెవాడు వెంటనే, "బదిరి కొండలు! బదిరి కొండలు!" అంటూ అదృశ్యమైనాడు. వాడితో బాటు వాణ్ణి

కట్టిన దూలమూ, కట్టుతాళ్ళూ కూడా మాయమయాయి. ఈ గజదొంగ మనిషి కాదని ప్రజలు రూఢిచేసుకున్నారు.

పల్లెవాడు బదిరి కొండలు చేరుకున్నాడు. తన కట్టు విప్పటానికి ఎవరైనా దొరుకుతారేమో అని, వాడు మెల్లగా తల ఎత్తి చూస్తే ఎదురుగా వస్తూ ఒక మనిషి కనిపించాడు.

"బాబ్బాబూ! నీకు పుణ్యం ఉంటుంది. ఈ కట్టు కాస్త విప్పు!" అన్నాడు వాడు ఆ మనిషితో.

"నువ్వు ఈ చోటు గాని చోట ఈ దూలాని కెట్టా కట్టుబడ్డావా? ఇదేదో మంచి దేవదారు దూలంలాగుందే!" అన్నాడు ఆ మనిషి కట్టు విప్పుతూ.

"అవునవును. నాకు తెప్పకొయ్య కావలిసి దీన్ని తెచ్చుకున్నానే. కాశ్మీరు మహారాజుగారు స్వయంగా దీన్ని నాకు బహుమతి చేశారు!" అంటూ పల్లెవాడు ఆ దూలాన్ని భుజానికెత్తుకుని ఇంటిదారి పట్టాడు.

మాటకారితనం

పనిమీద పట్నం వెళ్ళిన రాజయ్య అనే రైతు, పని ముగించుకుని వస్తూ, ఒక దుకాణం ముందు ఆగాడు. అది శాలువాలమ్మే దుకాణం. దాని యజమాని అతణ్ణి లోపలికి ఆహ్వానించి ఒక శాలువా చూపిస్తూ, “మీరు కొనడం, కొనకపోవడం వేరే సంగతి. ఇది చాలా అపురూపమైన శాలువా, అయినా ధర చాలా తక్కువ. దీన్ని కప్పకుని బయలుదేరారంటే, మిమ్మల్ని సాక్షాత్తు, ఈ ఊరి జమీందారే అనుకుంటారు. ఒకసారి కప్పకుని, అలా వీధిలోకి వెళ్ళి రండి!” అంటూ శాలువాను రాజయ్య భుజాల మీద కప్పాడు.

రాజయ్య మొహమాటపడి, ఆ శాలువాతో వీధి అటు నుంచి యిటు తిరిగి, దుకాణంలోకి వస్తూండగా, దాని యజమాని, “అహ, ఎంతో అపురూపమైన శాలువా కప్పకున్న మీరు తప్పక యీ ఊరి జమీందారుగారే అయి వుంటారు! మహాభాగ్యం, ఏమి సెలవు?”. అన్నాడు రాజయ్యను గుర్తుపట్టినట్లే.

దుకాణదారు మాటకారితనం చూసి ముచ్చటపడి, రాజయ్య ఆ శాలువా కొన్నాడు.

—సి. ఎస్. ఎ. పరీఫ్

జోస్తాయల ఛేరం

పూర్వం ఒక సుల్తానుండేవాడు. ఆయన ఒకనాడు వేటకు బయలుదేరి పోతూ ఉండగా, దారిలో అడవి మధ్య ఆయనకు ఒక రైతు కనిపించాడు. ఆ రైతు ఒక గాడిదను తోలుకుంటూ వస్తున్నాడు. దాని మీద ఏదో మూట వున్నది.

సుల్తాను తన గుర్రాన్ని ఆపి రైతును పలకరించి, "తమ్ముడా, ఆ మూటలో ఏ ఏమిటి?" అని అడిగాడు.

"బాబూ, ఇవి దోసకాయలు. నా తోటలో కాసిన తొలికాపు. తరుణానికి ముందే కాశాయి. అందుకని వీటిని తీసుకు పోయి సుల్తానుగారికి అమ్ముకుందామని బయలుదేరాను. ఆయన గొప్ప దాత అని చెబుతారు. మంచి ధర ఇస్తారని ఆశగా వుంది," అన్నాడు రైతు. వాడు సుల్తానును పూర్వం ఎన్నడూ చూసివుండని కారణం చేత గుర్తించ లేకపోయాడు.

"సుల్తానుగారు నీ దోసకాయలకు ఏపాటి ఇస్తారనుకుంటున్నావు?" అని సుల్తాను రైతును అడిగాడు.

"కనీసం వెయ్యి బంగారు దీనారాలన్నా ఇవ్వకపోతారా?" అన్నాడు రైతు.

"అది చాలా జాన్తి అని సుల్తాను అంటే ఏం చేస్తావు?" అని సుల్తాను అడిగాడు.

"పోనీ అయిదు వందలే ఇయ్యమంటాను!" అన్నాడు రైతు.

"అదీ ఎక్కువేనంటే?"

"మూడు వంద లియ్యమంటాను."

"అదీ ఎక్కువేనంటే?"

"రెండు వంద లియ్యమంటాను."

"అదీ ఎక్కువేనంటే?"

"వంద ఇయ్యమంటాను."

"అదీ ఎక్కువేనంటే?"

"యాభై అడుగుతాను."

“అదీ ఎక్కువేనంటే?”

“ముప్పై అడుగుతాను.”

“అదీ ఎక్కువేనంటే?”

“నా గాడిదను ఆయన సింహాసనం మీదికి తోలి, పారిపోతాను.” అన్నాడు రైతు.

సుల్తాను విరగబడి నవ్వి రైతును వెళ్లి పోనిచ్చాడు. తరవాత ఆయన వేట మానేసి ఇంకొక దారిన ఇంటికి తిరిగి వచ్చేశాడు. వస్తూనే ఆయన ద్వారపాలకులతో, “నా కోసం ఒక రైతు గాడిదతో సహా ఇక్కడికి వస్తాడు. వాణ్ణి ఆపకుండా నా వద్దకు రానివ్వండి!” అని చెప్పాడు.

ఒక గంటకల్లా రైతు గాడిదను తోలు కుంటూ ద్వారం వద్దకు వచ్చి సుల్తాను

గారి దర్శనం కావాలని కోరాడు. ద్వార పాలకులు వాణ్ణి, గాడిదనూ లోపలికి పోనిచ్చారు.

దుస్తులు మార్చుకుని తన కోసం ఆవరణలో వేచివున్న సుల్తానును చూసి రైతు గుర్తించలేదు. వాడు దోసకాయల మూటను చేతపట్టుకుని సుల్తాను ముందు ఎంతో విధేయతగా నిలబడ్డాడు.

“నా కోసం ఏదో తెచ్చినట్టున్నావే? ఏమిటోయ్ అవీ?” అని అడిగాడు సుల్తాను.

“ఏలినవారు అనుగ్రహిస్తే, నా తోటలో కాసిన తొలికాపు దోసకాయలు ఇచ్చు కుందామని తెచ్చాను,” అన్నాడు రైతు ఉత్సాహంగా.

"భేష్ ! నా అనుగ్రహం ఎంతదాకా ఉండాలని నీ ఉద్దేశం?" అన్నాడు సుల్తాను బిగ్గరగా నవ్వుతూ.

"వెయ్యి దీనారాలు," అన్నాడు రైతు.

"అదీ ఎక్కువ," అన్నాడు సుల్తాను.

"అయిదు వందలు."

"అదీ ఎక్కువే."

"మూడు వందలు."

"అదీ ఎక్కువే."

"ఒక వంద."

"అదీ ఎక్కువే."

"యాభై."

"అదీ ఎక్కువే."

"ముప్పై."

"అదీ ఎక్కువే."

"ఆ పాపిష్టి మొహంవాడు దారిలో కనిపించటం నాకు చేటయింది ! ముప్పై దీనారాలన్నా ఇవ్వందే నేను దోసకాయ లిచ్చేది లేదు !" అన్నాడు రైతు.

సుల్తాను నవ్వాడేగాని జవాబు చెప్ప లేదు. ఇది గమనించి రైతు ఒక అడుగు

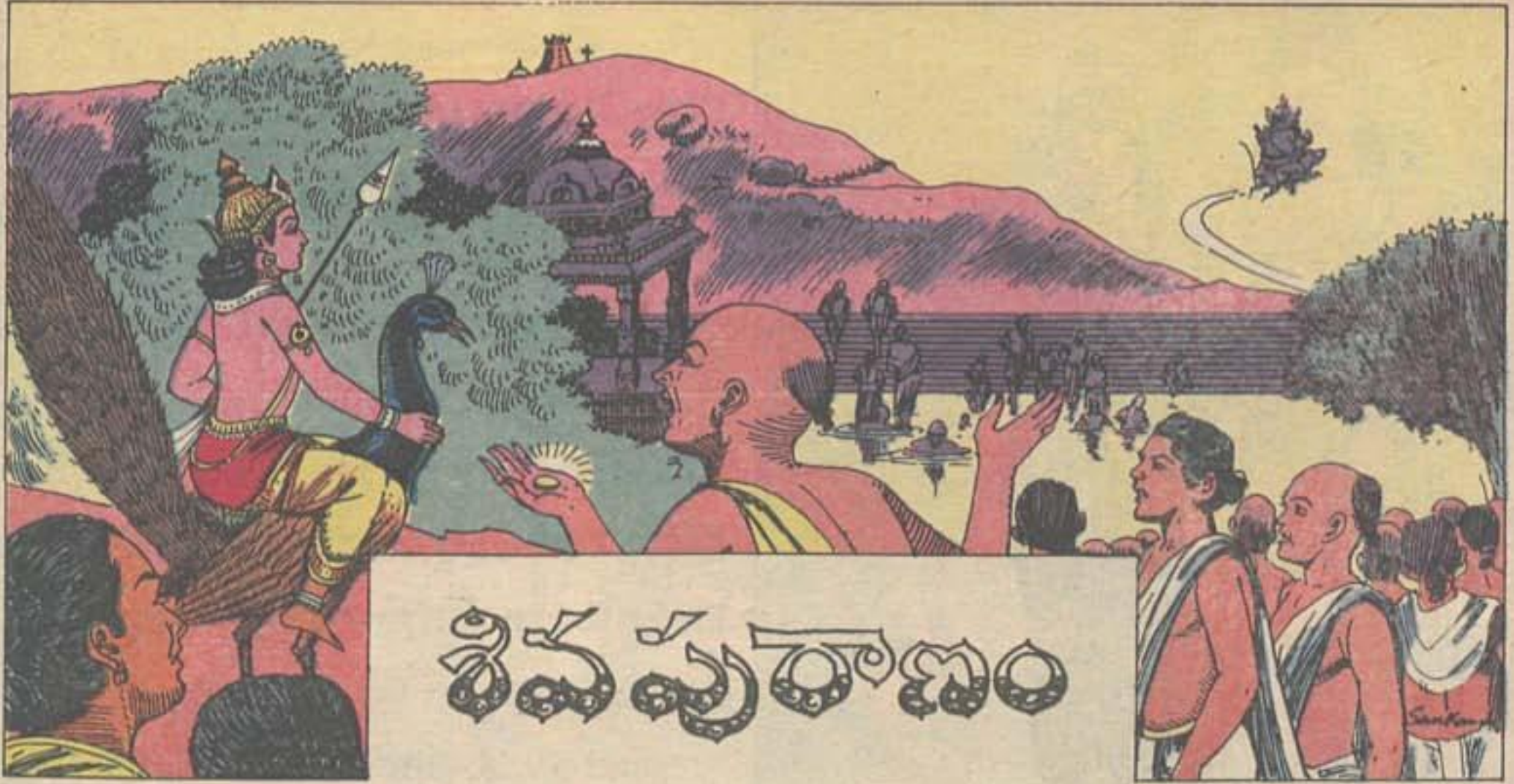
ముందుకు వచ్చి సుల్తాను ముఖాన్ని మరి కాస్త పరీక్షగా చూసి, తనకు దారిలో గుర్రం మీద కనిపించిన మనిషి సుల్తానే అని తెలుసుకున్నాడు.

"హుజూర్, దయచేసి నాకు ముప్పై దీనారాలు వెంటనే ఇప్పించండి. లేక పోతే—నా గాడిద బయటనే కట్టేసి ఉంది !" అన్నాడు రైతు.

సుల్తాను నవ్వు పట్టలేక బాలీసుపైన వెల్లికిలా పడిపోయాడు. తరవాత ఆయన తన ఖజానాదారును పిలిచి, "ఈ రైతుకు వెయ్యి దీనారాలు ఎంచి ఇయ్యి, తరవాత మరో అయిదు వంద లియ్యి; ఆ తరవాత మూడు వందలూ, వందా, యాభై, ముప్పై దీనారాలు వరసగా ఎంచి ఇయ్యి !" అన్నాడు.

ఒక్క బస్తా దోసకాయలకు పందొమ్మిది వందల యెనభై దీనారాలు ముట్టేసరికి ఆ రైతుకు నోటమాట రాలేదు. వాడు పట్టలేని ఆనందంతో సుల్తానుకు వెయ్యి సలాములు చేసి వెళ్ళిపోయాడు.

శివపురాణం

పార్వతి సలహా ప్రకారం లక్ష్మిగణాధిపతి విష్ణువు వద్దకు వెళ్ళి, తనకు జరిగిన అన్యాయం చెప్పుకుని, “నేను కుమార స్వామితో పోటీపడి భూప్రదక్షిణం చెయ్య గలనా? కుమారస్వామి అప్పుడే బయలు దేరి వెళ్ళిపోయాడు,” అన్నాడు.

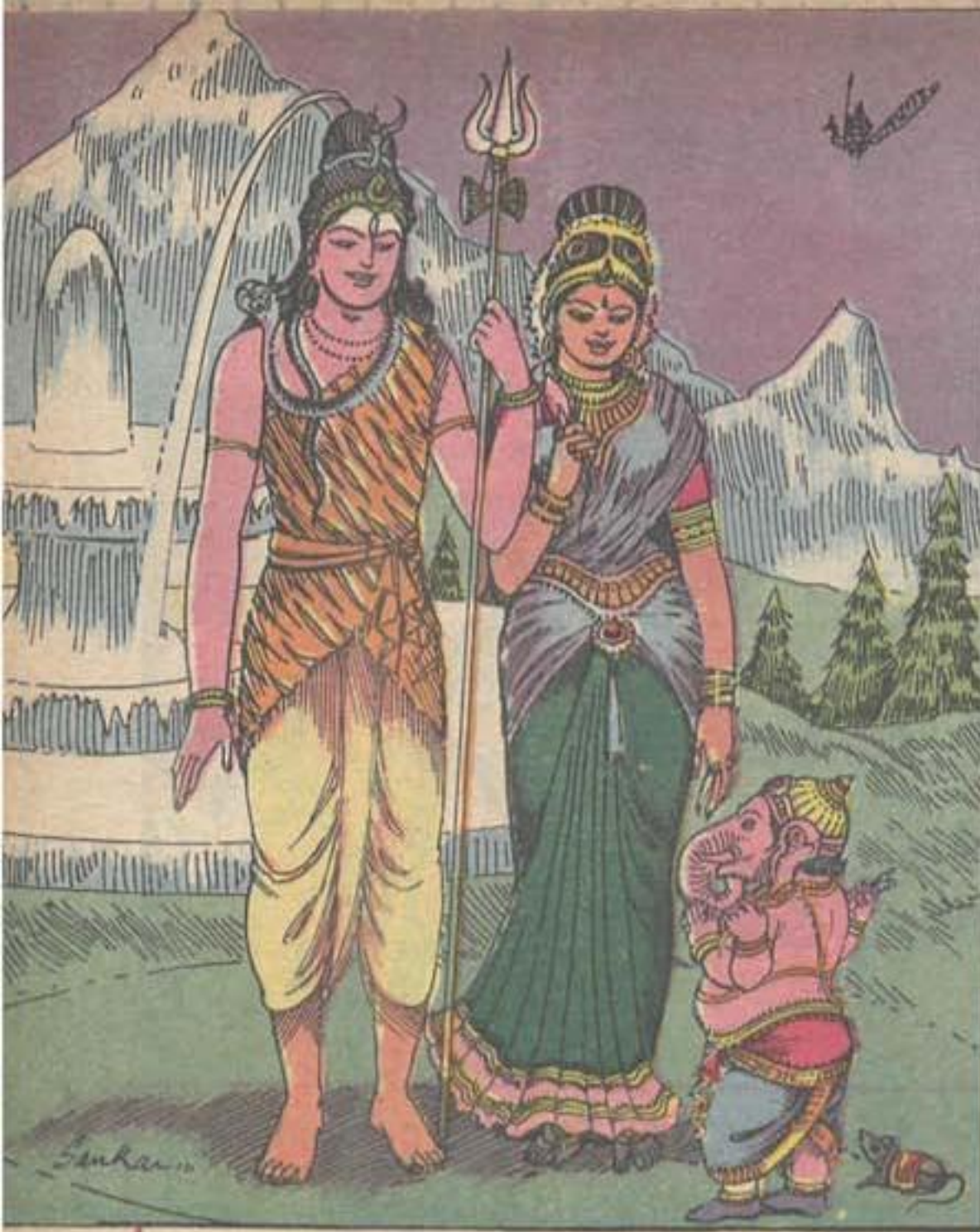
విష్ణువు అతనితో, “బాబూ, విచారించకు. శివపంచాక్షరీ మంత్రం ఐదు లక్షలు జపించి, పార్వతి పరమేశ్వరుల చుట్టూ మూడుసార్లు తిరిగావంటే నీకు భూప్రదక్షిణ చేసిన ఫలితమూ, తీర్థయాత్రల ఫలితమూ దక్కుతుంది,” అన్నాడు.

లక్ష్మిగణపతి అలాగే శుచి అయి, ఒక చోట దర్భాసనం మీద కూర్చుని శివ పంచాక్షరీ జపించసాగాడు.

ఈలోపల కుమారస్వామి నెమలి వాహనం మీద మొదటి తీర్థాన్ని చేరుకో బోతుండగా అక్కడ లక్ష్మిగణపతి అప్పుడే స్నానం చేసి, తీర్థం నుంచి వెళ్ళి పోతున్నట్టు దూరం నుంచి కనిపించింది. కుమారస్వామి దగ్గిరికి వచ్చి చూసేసరికి, ఇసుకలో స్పష్టంగా ఎలుక పాదాల గుర్తులు కనిపించాయి.

కుమారస్వామి ఆ తీర్థంలో ఉండే వారిని, “అయ్యా, ఇక్కడికి పెద్ద పొట్ట గల పొట్టి వాడొకడు ఎలుక నెక్కి వచ్చి స్నానం చేసి వెళ్ళాడా?” అని అడిగాడు.

“అవును, బాబూ, ఇప్పుడే వెళ్ళాడు. అదుగో దూరాన ఇంకా కనిపిస్తూనే ఉన్నాడు. మహా పుణ్యాత్ముడు, మా

కందరికి తలా ఒక సువర్ణమూ దానం చేశాడు!" అన్నారు వాళ్ళు.

"అహా! పొట్టివాడు ఎంతపని చేశాడూ! ఇక్కడ స్నానం చేస్తూ కాలయాపన చెయ్యరాదు, ముందు వచ్చే తీర్థంలో స్నానం చేస్తాను," అనుకుని కుమారస్వామి ముందున్న క్షేత్రానికి వెళ్ళాడు. కాని అతను అక్కడికి చేరేసరికి లక్ష్మీగణపతి అప్పుడే ఆ తీర్థంలో స్నానం చేసి వెళ్ళి నట్టు స్పష్టమయింది!

ఎక్కడికి వెళ్ళినా కుమారస్వామికి ఇదే అనుభవం అయింది. అతను ఏ తీర్థమూ సేవించకుండానే భూప్రదక్షిణం చేసి కైలాసానికి తిరిగి వచ్చాడు. ఈ

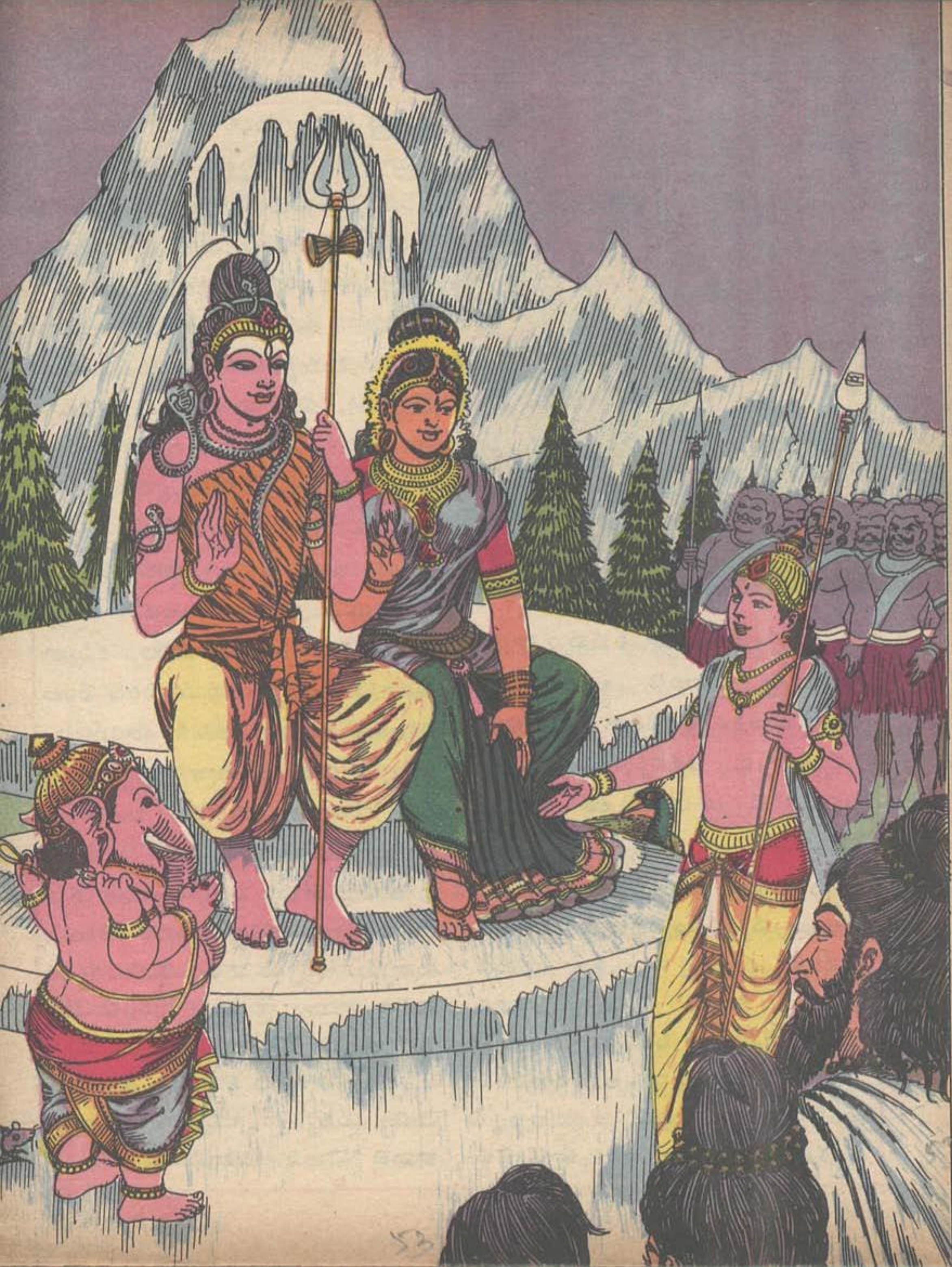
లోపలనే లక్ష్మీగణపతి శివపంచాక్షరి అయిదులక్షలసార్లు జపించి, పార్వతీ పరమేశ్వరుల చుట్టూ మూడుసార్లు ప్రదక్షిణం చేసి, వారి ముందు వినయంగా చేతులు జోడించి నిలబడ్డాడు.

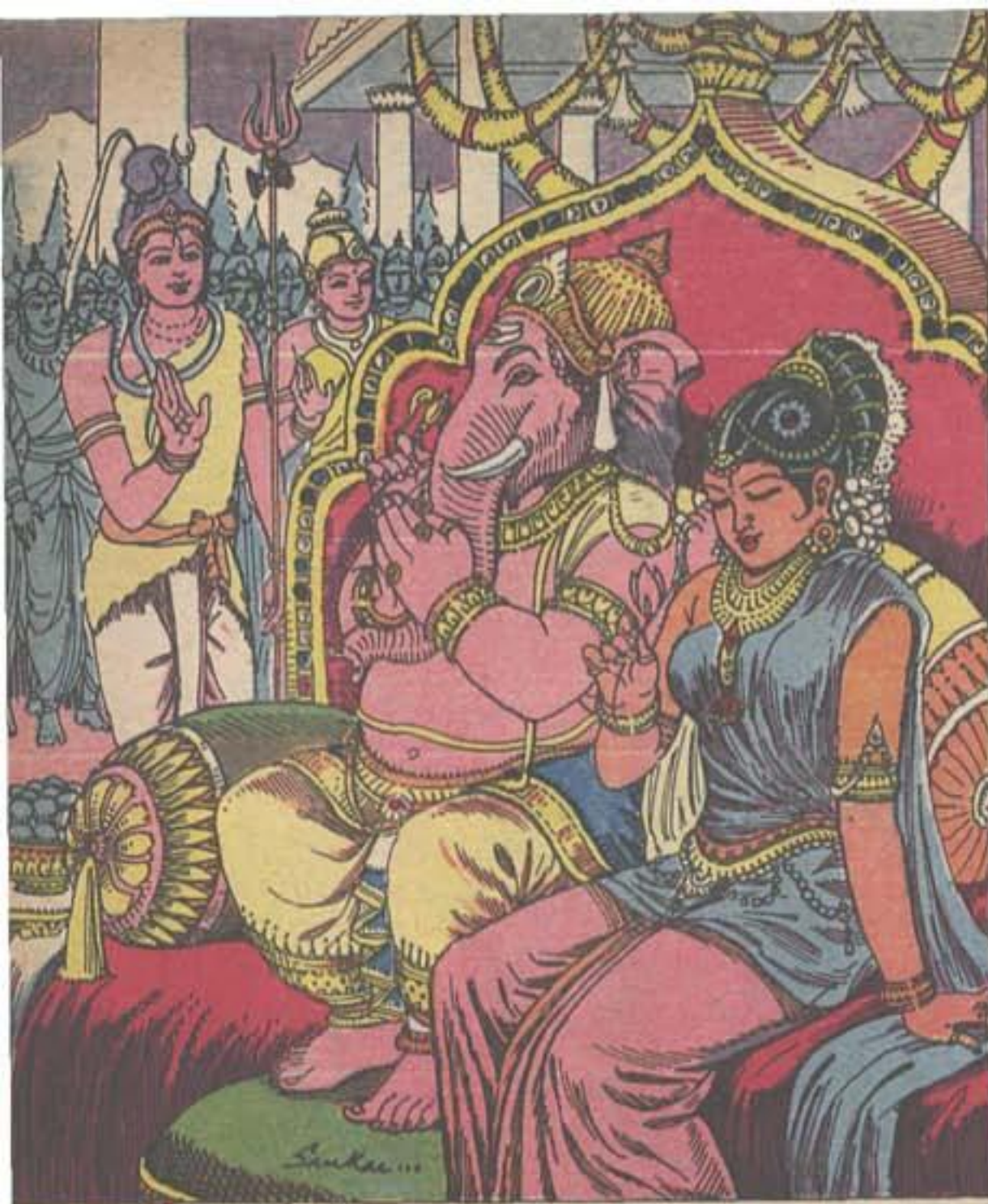
సభలో వాళ్ళందరూ గుసగుసలాడు కుని, "ఈ లక్ష్మీగణపతి భూప్రదక్షిణం చెయ్యకుండానే గణాధిపత్యం సంపాదిస్తా ననుకుంటున్నాడు!" అనుకున్నారు.

ఇంతలో కుమారస్వామి తిరిగి వచ్చి, పార్వతీ పరమేశ్వరులతో, "నేను గణాధి పత్యానికి తగను. లక్ష్మీగణపతికే గణాధి పత్యం ఇవ్వండి," అన్నాడు.

శివుడి సభలో ఉన్నవారూ, పార్వతీ పరమేశ్వరులూ కూడా ఆశ్చర్యపడి, "ఎందుకు అలా అంటున్నావు?" అని కుమారస్వామిని అడిగారు.

"నేను ప్రపంచంలో ఉన్న అన్ని క్షేత్రాలకూ వెళ్ళాను. కాని ఏ తీర్థంలోనూ స్నానం చెయ్యలేదు. ఎందుకంటే, ప్రతి తీర్థంలోనూ ఈ లక్ష్మీగణపతి నాకన్న ముందే స్నానం చేసి వెళ్ళిపోవటం నాకు కనిపించింది. తీర్థాలలో వాళ్ళు కూడా నాకు ఆ మాటే చెప్పారు. అతను నాకన్న మహా శక్తిగలవాడు. రుద్రగణాలకు నాయకుడుగా ఉండటానికి అతనే తగిన వాడు," అన్నాడు కుమారస్వామి.

సభలో వారందరూ శివపంచాక్షరీ ప్రభావాన్ని గ్రహించి, లక్ష్మీగణపతినే రుద్రగణాలకు అధిపతిగా చెయ్యటానికి ఒప్పుకున్నారు. అతన్ని గణాధిపతిగా అభిషేకించే ప్రయత్నాలు ఆరంభమయ్యాయి.

రుద్రగణాలవాళ్ళు వెళ్ళి పుణ్యనదీ జలాలూ, సప్తసముద్రజలాలూ తెచ్చారు. ప్రమథ, భూతగణాలనూ, గరుడ, గంధర్వ, కిన్నర, కింపురుష, నాగ, భూలోకవాసులనూ పిలిపించారు. బృహస్పతి పెట్టిన ముహూర్తాన లక్ష్మీగణపతినీ, అతని భార్య అయిన జయలక్ష్మినీ నవరత్నసింహాసనం మీద కూర్చోబెట్టి,

సమస్త గణాల మీదా అతనికి అధిపత్యం ఇస్తూ, తన తమ్ములైన ఇతర గణపతులందరిపైనా అధికారం ఇచ్చారు. అతనికి పార్వతీ పరమేశ్వరులు అభిషేకం చేశారు. తరవాత వాళ్ళు లక్ష్మీగణపతితో, “నువ్వు, నీ తమ్ములూ మూడు లోకాలనూ పాలిస్తూ మిమ్మల్ని తలచినవారికీ, పూజించినవారికీ, మిమ్మల్ని గురించి తపస్సు చేసినవారికీ సహాయపడుతూ, వారి కార్యాలు సఫలం అయేటట్టు చూడండి,” అన్నారు.

ఇది ఇలా ఉండగా తారకాసురుడు చనిపోయిన అనంతరం అతని భార్య, తన కుమారులైన తారకాక్షుడూ, కమలాక్షుడూ, విద్యున్నాలీ అనే ముగ్గురినీ వెంట బెట్టుకుని రసాతలానికి పారిపోయి, అక్కడ వాళ్ళకు శుక్రాచార్యుడి చేత సకల విద్యలూ చెప్పిస్తూ, పెంచి పెద్ద వాళ్ళను చేసింది.

ఆ కుర్రవాళ్ళు పెద్దవాళ్ళయ్యాక తమ తండ్రి ఎలా చచ్చిపోయినదీ తెలుసుకున్నారు. అప్పుడు వాళ్ళు మేరుపర్వతం మీదికి పోయి, బ్రహ్మను గురించి దీర్ఘమైన తపస్సు చేశారు.

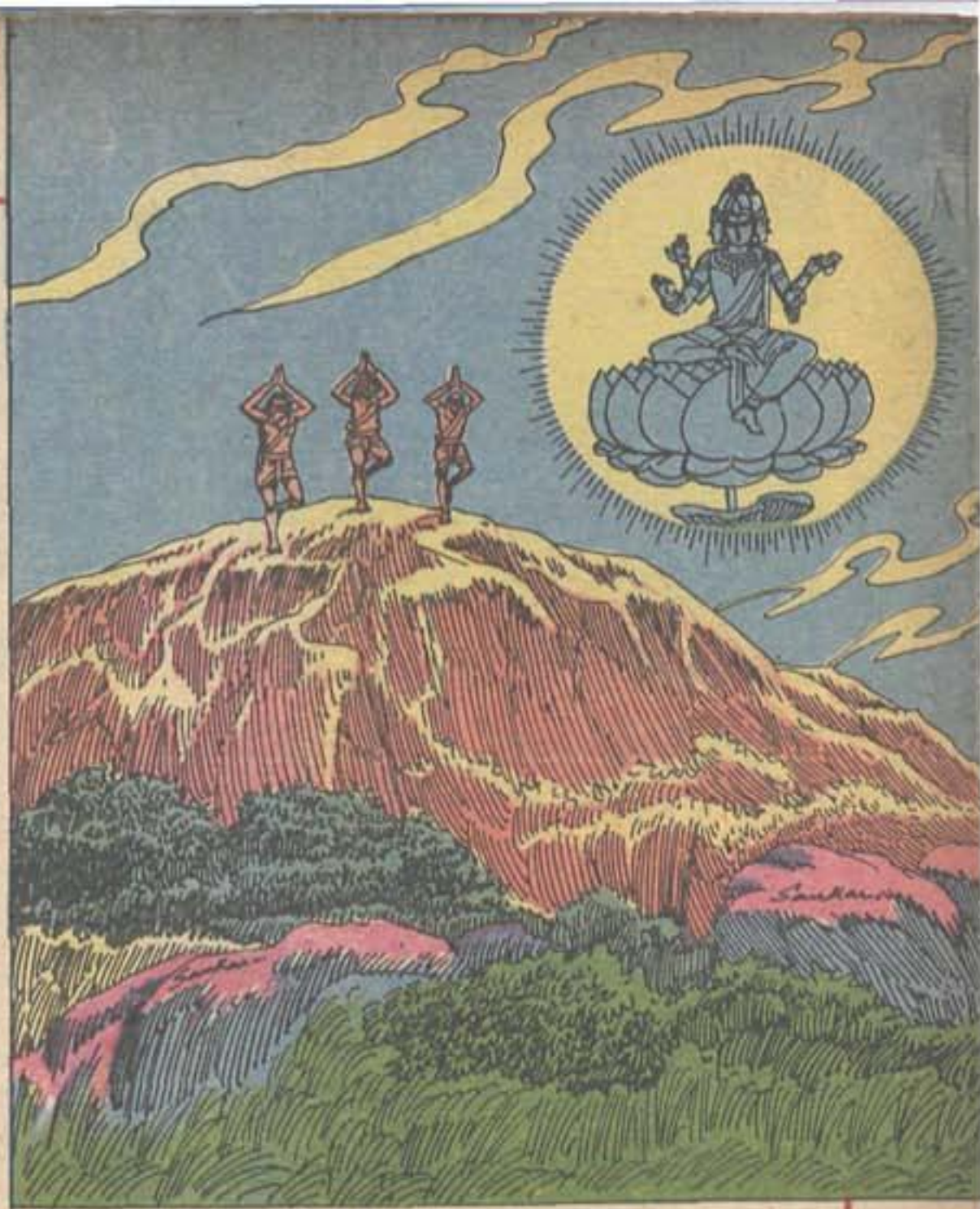
బ్రహ్మ తారకుడి కొడుకుల తపస్సుకు మెచ్చి, ప్రత్యక్షమై, “మీకు ఏమి వరాలు కావాలి?” అని అడిగాడు.

“దేవా, రథం కాని రథం మీద, విల్లు కాని విల్లుకు, బాణం కాని బాణం సంధించి కొడితే తప్ప మాకు చావు లేకుండా అనుగ్రహించు. మాకు సకల విద్యలూ, తేజోబలాలూ, ఐశ్వర్య త్యాగ భోగభాగ్యాలూ, శివభక్తి, బంగారమూ, వెండి, ఇనుములతో చేసిన పురాలు నివసించటానికి కావాలి.” అన్నారు ఆ ముగ్గురూ.

బ్రహ్మ వారు కోరిన వరాలిచ్చి, వారికి కావలసిన పురాలను నిర్మించిపెట్టే పని విశ్వకర్మకు అప్పగించి, అదృశ్యుడయ్యాడు.

విశ్వకర్మ బంగారంతోనూ, వెండితోనూ, ఇనుముతోనూ, మూడు పురాలు నిర్మించి తారకుడి కొడుకులకు ఇచ్చాడు. అవే త్రిపురాలు. వాటికి కామగమనం ఉండేది. అవి ఆకాశంలో నిలిచి ఉండేవి. వాటిలో ఇళ్ళూ, చెట్లూ, చెరువులూ, ధన ధాన్య సమృద్ధి ఉండేవి. బంగారంతో చేసిన పురంలో తారకాక్షుడూ, వెండి దానిలో కమలాక్షుడూ, ఇనుపదానిలో విద్యున్నాథీ నివాసాలు ఏర్పరచుకుని, వాటితో మూడు లోకాలూ స్వేచ్ఛగా తిరగ సాగారు.

ఈ త్రిపురాలను జయించటం ఇంద్రుడు మొదలుగా గల దేవతలకు

ఏమాత్రం సాధ్యం కాలేదు. వాళ్ళు బ్రహ్మ వద్దకు వెళ్ళి, “త్రిపురాసురులు మమ్మల్ని చాలా బాధ పెట్టుతున్నారు. వాళ్ళ నగరాలు మా ఇళ్ళ మీద వాలి, వాటిని నేలమట్టం చేస్తున్నాయి,” అని మొరపెట్టుకున్నారు.

“త్రిపురాసురులు తేలికగా చావరు. మనం శివుడి సలహా అడుగుదాం,” అని బ్రహ్మ దేవతలను వెంట బెట్టుకుని శివుడి వద్దకు వెళ్ళాడు.

శివుడు వారు వచ్చిన పని తెలిసి, “త్రిపురాసురులను నేను చంపను. కావలిస్తే నా తేజస్సు, సగం యిస్తాను, మీరే వాళ్ళను చంపండి,” అన్నాడు.

త్రిపురాసురులకు తాను ఇచ్చినవరాలు చెప్పి బ్రహ్మ, "మా తేజస్సు కూడా తీసుకుని నువ్వే వారిని చంపాలి," అన్నాడు.

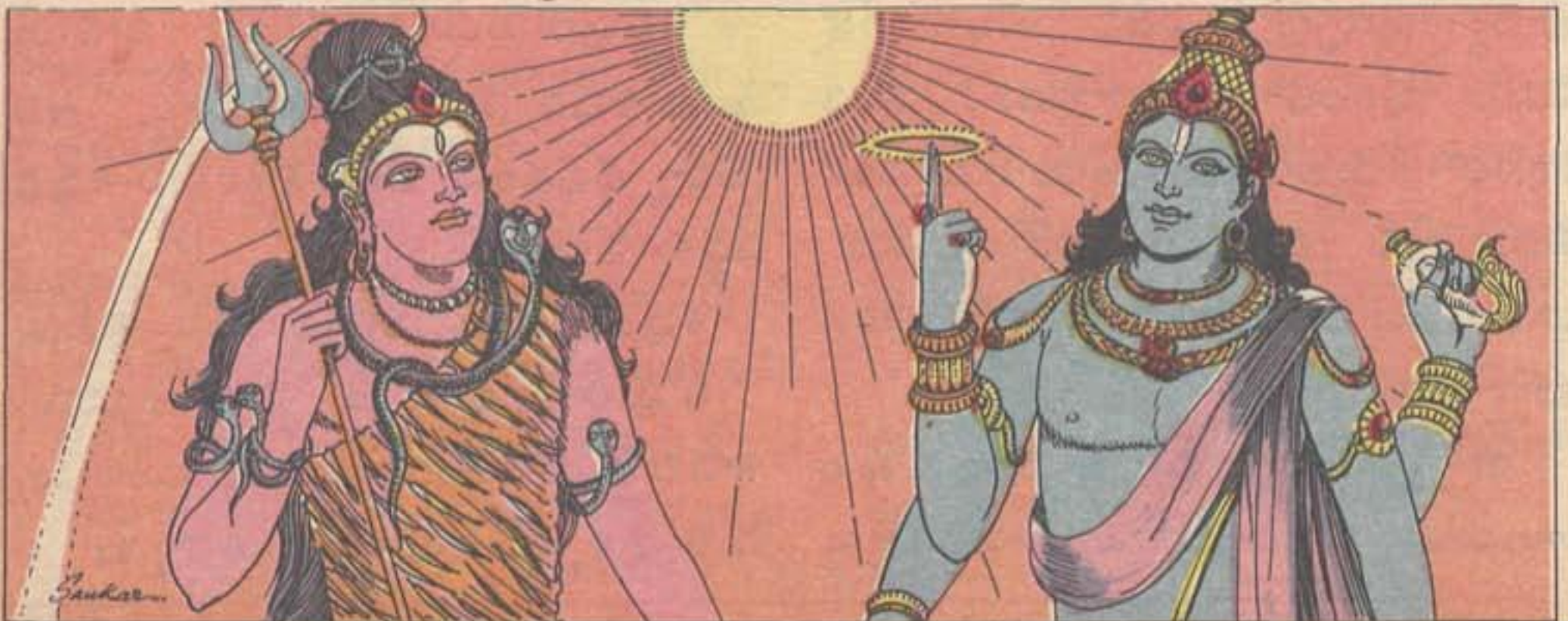
రథం కాని రథమూ, విల్లు కాని విల్లూ, బాణం కాని బాణమూ కావలసి ఉన్నది. అందుచేత శివుడు భూమిని రథంగానూ, వేదాలను రథాశ్వాలుగానూ, సూర్య చంద్రులను రథ చక్రాలుగానూ, మేరువును విల్లుగానూ, అదిశేషుణ్ణి వింటి తాడుగానూ చేసుకుని, విష్ణుమూర్తిని నారాయణాస్త్రంగా ఉపయోగించి, త్రిపురాలను కొట్టాడు. ఆ మూడు పురాలూ బూడిద అయి భూమి మీద రాలిపోయాయి.

త్రిపురాసురులు నాశనం కాగా జలంధరుడనే మరొక రాక్షసుడు బయలుదేరి లోకాలను పీడించసాగాడు. జలంధరుడి అసలు పేరు సూకరుడు. అతను హిరణ్యకశిపుడి పదవ కొడుకైన అగ్నిజిహ్వుడి కుమారుడు; బ్రహ్మను గురించి అతి ఘోరమైన తపస్సు చేసి, దేవగణాల చేత గాని, రాక్షస గణాల చేతగాని, నాగులూ,

మానవులూ మొదలైన వారిచేత గాని చావు లేకుండానూ, నీటి లోపల నివసించే లాగానూ వరాలు పొంది, అష్టదిక్కులూ గలిచి, దేవేంద్రుడు మొదలైనవారిని స్వర్గం నుంచి పారదోలి, స్వర్గాన్ని ఆక్రమించుకుని మూడు లోకాలూ పాలించసాగాడు.

జలంధరుడికి ఓడి, కైలాసం నుంచి శివుడూ, వైకుంఠం నుంచి విష్ణువూ పారిపోయి, ఇద్దరూ మానససరస్సులో దాక్కున్నారు. అక్కడ వాళ్ళిద్దరూ కూడబలుక్కుని, పరబ్రహ్మను గురించి తపస్సు చేయగా పరబ్రహ్మ స్వరూపుడు ప్రత్యక్షమై, విష్ణువుకు చక్రమూ, శివుడికి త్రిశూలమూ ఇచ్చి, "మీరు ఒకరి ఆయుధాలు మరొకరు పుచ్చుకుని జలంధరుణ్ణి చంపండి," అని హెచ్చరించి అదృశ్యుడయిపోయాడు.

శివ విష్ణువులు సంతోషించి, తమ ఆయుధాలు మార్చుకుని, జలంధరుడి కోసం చూడసాగారు.

ఉకతాయి పిశాచాలు

ఏది రోజులపాటు పట్నంలో ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు చేసి, ఇంటికి తిరిగి వచ్చిన అవతారంతో వాడి అవ్వ, “ఏం, నాయనా! నా ఆరోగ్యం సరిలేదు. నేను ఎలానూ వెళ్ళలేను. రేపు తెల్లవారుజామునే, మీ మేనమామ కూతురు ఆదిలక్ష్మి పెళ్ళి. ఆ సంగతి మరిచావా?” అన్నది.

అవ్వ మాటలు వింటూనే అవతారం ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఆదిలక్ష్మి అతడికంటే వయసులో ఒకటి, రెండేళ్ళు పెద్ద. చిన్నప్పుడు కలిసి ఆడుకున్నారు. ఆమె పెళ్ళి రోజు తను మరిచిపోవడం ఏమిటి!

“అవ్వా, నువ్వు గుర్తు చెయ్యకపోతే ఎంత పొరబాటు జరిగేది. మామయ్య వాళ్ళ యింటికి యిప్పుడే బయలుదేరు తాను,” అన్నాడు అవతారం.

“ఇప్పుడా? ఇంత రాత్రి వేళా!” అన్నది అవతారం అవ్వ ఆదుర్దాగా.

“చూడు, పేరుకు రాత్రేగాని, పుచ్చ పువ్వు లాంటి వెన్నెల. అలా కాలవగట్టు పట్టుకున్నానంటే, రెండు గంటల్లో మామయ్య ఇంట్లో వుంటాను,” అంటూ అవతారం బయలుదేరాడు.

వాడు కాలవగట్టు మీద చకచకా నడుస్తూ, త్వరలోనే మేనమామ ఊరును సమీపించాడు. అక్కడ అవతారం కాలవ గట్టు దిగి, ఒక తాటితోపులో వున్న కాలి బాట వెంట ఊరు చేరాలి.

అవతారం తాటితోపులో ప్రవేశించి కొద్ది దూరం నడిచాడో లేదో, హఠాత్తుగా ఒక చెట్టు వెనక నుంచి రెండు ఆడ పిశాచాలు ముందుకు వచ్చి, వాడి దారిని అడ్డగించాయి.

అవతారం నిలువెల్లా వణికిపోసాగాడు. అప్పుడు పిశాచాల్లో ఒకటి, “నీ అవతారం చూస్తే, ఎవరైనా ధైర్యవంతుడి వసుకుం

“వెంటబెట్టుకు పోకపోతే, యిప్పుడే చర్మం వలిచేస్తాం. మరేమంటావిప్పుడు?” అని అడిగినై పిశాచాలు.

ఇక తప్పదనుకుని అవతారం, “ఇప్పుడే మీ చేత చర్మం వలిపించుకునేకంటే, తప్పనిసరైతే, అదిలక్ష్మి పెళ్ళి చూశాక మామయ్య చేత ఆ పని చేయించుకుంటాను. మీరు కాస్త గుట్టుమట్టుగా, నా వెంట రాలేరా?” అని అడిగాడు పిశాచాలను.

“అదంతా మాకొదులు, ముందు నువ్వు కదులు!” అన్నవి పిశాచాలు తృప్తిగా.

అవతారం నడకసాగించాడు. పిశాచాలు మరి కనిపించలేదు. అయితే, వాడు మేనమామ ఇంటిని సమీపిస్తూండగా పిశాచాలు రెండూ ముందే పెళ్ళి పందిరిని సమీపించి, మెడనిండు నగలతో, పట్టు చీరలతో ఇంట ప్రవేశించినై.

ఇది చూసి అవతారం భయంతో వణికి పోతూ, పెళ్ళి పందిరి దాటి వాకిట్లోకి రాగానే, అక్కడ వాడి మేనమామ ఎదురు పడి, “ఏమిటలా గజగజలాడిపోతున్నావు? నేను పెళ్ళి పనుల హడావిడిలో వున్నాను. పోయి కాస్సేపు, ఆ పక్కగదిలో నడుం వాల్చు. తరవాత వైద్యుణ్ణి పిలిపిస్తాను,” అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

అవతారం గదిలోకి పోయి, ఒక మూలగా చాప మీద ముణగడ తీసుకుని

టారు! ఎందుకలా బాణం దెబ్బతిన్న కొంగలా రెపరెపలాడి పోతావు. ఎక్కడికి, నీ ప్రయాణం?” అని అడిగింది.

“అదిలక్ష్మి పెళ్ళికి,” అన్నాడు అవతారం యింకా వణుకుతూనే.

ఆ మాట వింటూనే పిశాచాలు ముఖ ముఖాలు చూసుకుని, కేరింతలుకొడుతూ, “చూడూ, అదిలక్ష్మి పెళ్ళో, అనంతలక్ష్మి పెళ్ళో—ఏదైనా మాకొకటే. మేమూ వస్తాం,” అన్నవి.

అప్పటికి అవతారం కాస్త స్థిమితపడి, “సంగతి తెలిశాక, మామయ్య, నా చర్మం వలిచేస్తాడు. పెళ్ళికి పిశాచాలను వెంట పెట్టుకుపోవడమా!” అన్నాడు.

పడుకున్నాడు. ఈ లోపల పిశాచాలు రెండూ తమ ఇష్టానుసారం అల్లరిపనులు ప్రారంభించినై.

అడపెళ్ళివారు, మగపెళ్ళివారికి ఎదురుగా వున్న మండువా ఇంటిని విడిదిగా యిచ్చారు.

పిశాచాల్లో ఒకటి పెళ్ళికొడుకు తల్లిగా రూపం మార్చుకుని, పెళ్ళికూతురు వున్న గదిలోకి వెళ్ళింది.

కాబోయే వియ్యపురాలిని చూసి ఆదిలక్ష్మి తల్లి, "రా, వదినా, రా!" అంటూ అహ్వనించింది.

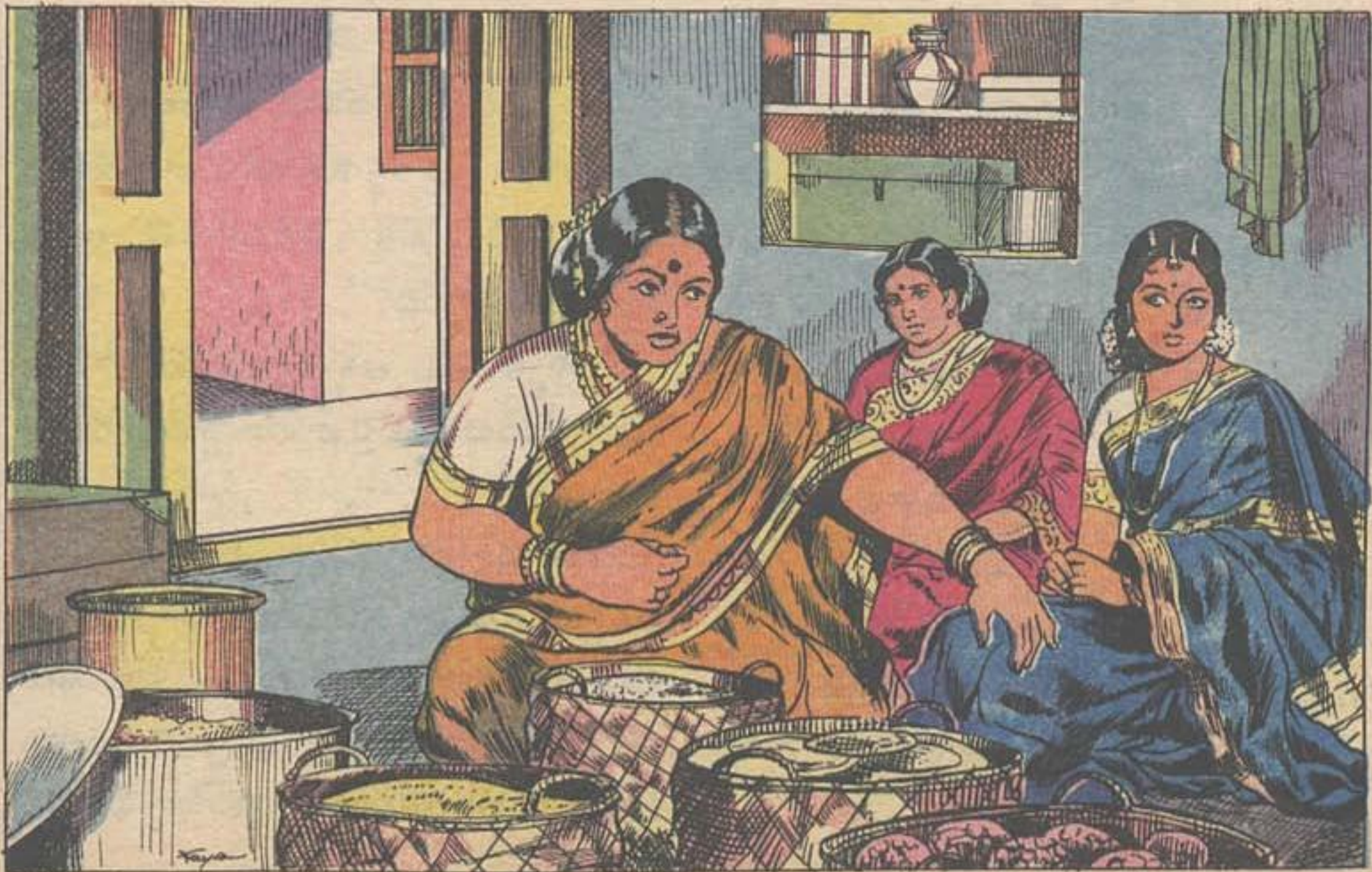
"నువ్వు యివ్వబోయే సారె ఏపాటి ఘనంగా వున్నదో చూడాలని వచ్చాను, వదినా!" అన్నది పిశాచం.

ఆ పక్కనే తాటాకుబుట్టల్లో వున్న లడ్డు, సున్ని ఉండలు, చలిమిడి, అరిశెలు—అన్నీ ఆదిలక్ష్మి తల్లి పిశాచానికి చూపించింది:

పిశాచం చలిమిడి కొద్దిగా తీసుకుని నోట్లో వేసుకుని, "ఈ దిక్కుమాలిన చలిమిడి, మీ అమ్మాయి రంగులాగే వున్నది. మరీ పాతబెల్లంతో గాని చేయించా వేమిటి?" అన్నది.

ఆ ప్రశ్నకు ఆదిలక్ష్మికి, ఆమె తల్లికి మనస్సు చివుక్కుమన్నది.

తరవాత పిశాచం అరిశెలకూ, సున్ని ఉండలకూడా బావోలేదంటూ పేర్లు పెట్టి, "మరి రెండు బుట్టల్లో బూరెలూ, పులిహోరా సర్దించు," అన్నది.

ఆదిలక్ష్మి తల్లి నిర్దాంతపోయి, “వాటికి అంత తొందరేం, వదినా! అవి మర్నాటికే పులు పెక్కిపోతాయిగదా,” అన్నది.

“మా ఇంటి కోడళ్ళు, అలా పులు పెక్కినవీ, పాచిపోయినవీ తినడం ఆనవాయితీ. ఈ లడ్లు పులుపుకంపు కొట్టడానికి, పది రోజులు పడుతుంది. అప్పటిదాకా బూరెలూ, పులిహోరూ తింటుంది, మీ అమ్మాయి,” అన్నది విశాచం.

గౌరీపూజకు సిద్ధమవుతున్న ఆదిలక్ష్మికి, ఆ మాటలు వినగానే, పెద్ద గరిటెతో కడుపులో దేవినట్టయింది. ఆమె చప్పున పెరట్లోకి పరిగెత్తి భళ్ళున వాంతి చేసుకున్నది.

ఆమె తల్లి హడావిడిపడుతూ కూతురి వెనకగా పెరట్లోకి వెళ్ళగానే, విశాచం రూపం మార్చుకుని గదిలోంచి వెళ్ళిపోయింది.

ఆదిలక్ష్మి చన్నీళ్ళతో ముఖం కడుక్కుని, “నా కంఠంలో ప్రాణం వుండగా, యీ పెళ్ళి చేసుకోను!” అన్నది తల్లితో.

ఆ మాటలకు ఆమె తల్లి కంగారుపడిపోయి, భర్తను వెతికేందుకు వీధికేసి పరిగెత్తింది.

ఇక రెండో విశాచం పెళ్ళికొడుకువాళ్ళ విడిది ఇంట్లోకి వెళ్ళింది. పనంతా ఆడ పెళ్ళివారిదే కావడంతో, మగ పెళ్ళి వారంతా కునికిపాట్లు పడుతున్నారు. పెళ్ళికొడుకు ఒక్కడూ మిద్దె మీద పడుకుని దోమల బాధతో సతమత మవుతున్నాడు.

విశాచం పెళ్ళి కూతురిలా రూపం మార్చుకుని, ఒక విననకర్రతో అతడి దగ్గిరకు వెళ్ళింది.

పెళ్ళికొడుకు ఆశ్చర్యపడుతూ, “ఇలా వచ్చావేమిటి? ఎవరైనా చూస్తే నవ్వరూ!” అన్నాడు.

“ఆ మాత్రం నేనూ నవ్వగలను. ఇక్కడ నువ్వు దోమలబాధ భరించలేకుండా వున్నావని వచ్చాను. మా ఊరి దోమలు కందిరీగల్నే వెన్నంటి తరమగలవు. వెధవదోమలు!” అంటూ విశాచం

విసనకర్ర కాడతో పెళ్ళికొడుకు చేతి మీద బలంగా కొట్టింది.

పెళ్ళికొడుకు అబ్బా అని పూరు కున్నాడు.

అయినా, పిశాచం అతణ్ణి వదలక, ఇక్కడొక దోమా, అక్కడొక దోమా, అంటూ విసనకర్రతో ఎడాపెడా కొట్టసాగింది.

దానితో సహనం కోల్పోయిన పెళ్ళికొడుకు, “ఇక చాల్లే ఊరుకో!” అంటూ పిశాచం చేతిలోని విసనకర్రను లాక్కున్నాడు.

పిశాచం కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటు న్నట్టు నటిస్తూ, “దోమలను కొడుతూంటే తగిలిన చిన్న దెబ్బలకే, యింత కోపం తెచ్చుకున్నావు. రేపు పెళ్ళయాక, నిజం గానే కొడితే మరెంత కోపం తెచ్చు కుంటావో!” అన్నది.

“ఏమిటి! పెళ్ళయాక నన్ను కొడ తావా?” అన్నాడు పెళ్ళికొడుకు నివ్వెర పోతూ.

“నీ వంట నచ్చకపోతే, మరి కొట్టక ఏం చేస్తాను!” అన్నది పిశాచం.

“నేను వంట చేయాలా?” అన్నాడు పెళ్ళికొడుకు కోపంగా.

“గిన్నెలు కడిగి ఊరుకుందామను కుంటున్నావా? అదేం కుదరదు. ఇంటి ముందు కళ్ళాపిచల్లడం, బట్టలు ఉత

కడం—ఇంకా చిల్లరమల్లరపనులు చాలా చేయవలసి వుంటుంది,” అన్నది పిశాచం.

పెళ్ళికొడుకు లేచి నిలబడి, “నీక్కా వలసింది భర్త కాదు; పాలేరు!” అంటూ పరుగు, పరుగున మిద్దె దిగి తల్లిదండ్రుల దగ్గరకు పోయి, జరిగినదంతా చెప్పి, “నేను ఛస్తే, ఆ పిశాచిని చేసుకోను!” అన్నాడు.

క్షణాల మీద పెళ్ళికూతురూ, పెళ్ళికొడుకూ కూడా యీ పెళ్ళికి ఒప్పుకోవడం లేదనే సంగతి నలుగురికీ తెలిసిపోయింది. అటూ యిటూ వచ్చిన బంధువులు, “ఇదేమైనా బొమ్మలాట అనుకుంటున్నారా!

ఎందుకు చేసుకోరో చెప్పండి?" అని రెండు పక్షాలవాళ్ళనూ నిలదీసి అడిగారు.

"పెళ్ళికొడుకు తల్లి పరమగయ్యాళి. ఇంతకు కొంచెం సేపు ముందు వచ్చి, నానా మాటలూ అన్నది," అన్నారు ఆడ పెళ్ళివారు.

"భోజనాలు చేశాక, ఆడ పెళ్ళివారింటికి నేనెప్పుడు వెళ్ళాను!" అంటూ పెళ్ళికొడుకు తల్లి నిర్దాంతపోయింది.

"పెళ్ళికూతురు లంఖణి! పెళ్ళయాక మొగుడిచేత అడ్డమైన చాకిరీ చేయిస్తానని యిప్పుడే చెప్పి వెళ్ళింది," అన్నారు మగపెళ్ళివారు.

ఆ మాటలకు ఆదిలక్ష్మి ఆశ్చర్యపోయింది. అదా, మగా పెళ్ళివాళ్ళకు ఒకరు చెప్పేది ఒకరికి అర్థం కాక గొడవ పడసాగారు. పిశాచాలు తాము ఆడిన నాటకం బాగా రక్తికట్టిందంటూ నవ్వుకోసాగాయి. ఇలా కొంత సేపు జరిగాక విసిగిపోయిన ఆదిలక్ష్మితండ్రికి, అవతారం గుర్తుకువచ్చాడు.

ఆయన అవతారం వున్న గదిలోకి వచ్చి, వాడి ఒళ్ళంతా ముచ్చేమటలు పోసి వుండడం గమనించి, "ఎవరైనా వెళ్ళి అంజనేయుల్ని తీసుకురండి!" అంటూ పెద్దగా కేకపెట్టాడు.

అంజనేయులు ఆ ఊళ్ళో పేరు మోసిన వైద్యుడు!

అంజనేయులు అన్న మాట వింటూనే, మెడబరువు నగలతో, పట్టుచీరలతో ధగ ధగ మెరిసిపోతున్న పిశాచాలు రెండూ కెవ్వుమని అరిచి, నల్లపిల్లులుగా మారి చీకట్లోకి పారిపోయినై. అది చూసి పెళ్ళివారిలో కొందరు ఆశ్చర్యపోయారు, మరి కొందరు పొట్టలు చెక్కిలయ్యేలా నవ్వుకున్నారు.

తరవాత అవతారం ద్వారా అందరికీ జరిగినదేమిటో తెలిసింది. ఇంత గొడవకూ, ఆకతాయి పిశాచాలు ఆడిన నాటకం కారణం అని అందరూ గ్రహించారు. అనుకున్న ముహూర్తానికి ఆదిలక్ష్మి పెళ్ళి హాయిగా జరిగిపోయింది.

ఆఫ్రికా జింకలు

జింకజాతి జంతువులలో ఆకారంలో చాలా పెద్దవి ఆఫ్రికా జింకలు. వందేపు గుర్రాల్లా పరుగులు తీసే వీటిని మచ్చికచేసి ఆఫ్రికాలో పెంపుడు జంతువులుగా కూడా పెంచుకుంటారు.

పెద్ద ఆకారం, మెలికలు తిరిగి నిటారుగా ఉండే వాటి కొమ్ములు, గంగదోలు, ముఖం మీదా, భుజాల మీదా కుచ్చుగా ఒత్తయిన వెంట్రుకలు, ఎద్దు తోకలాంటి తోక కలిగిన ఈ ఆఫ్రికా జింకలు ఆకులూ, అలములూ తిని బతుకుతాయి. వయసుకు తగినట్టు వీటి శరీరం రంగు మారుతూ ఉంటుంది. మామూలుగా నీలిరంగు కలిసిన ఊదా రంగుతో ఉంటుంది.

ఆఫ్రికా ఎడారి ప్రాంతాలలోనూ, కొండ ప్రాంతాలలోనూ కనిపించినప్పటికీ ఈ జింకలు వచ్చిక సమృద్ధిగా లభించే మైదానాల సమీపంలో గల అడవులలోనే ఎక్కువగా ఉంటాయి.

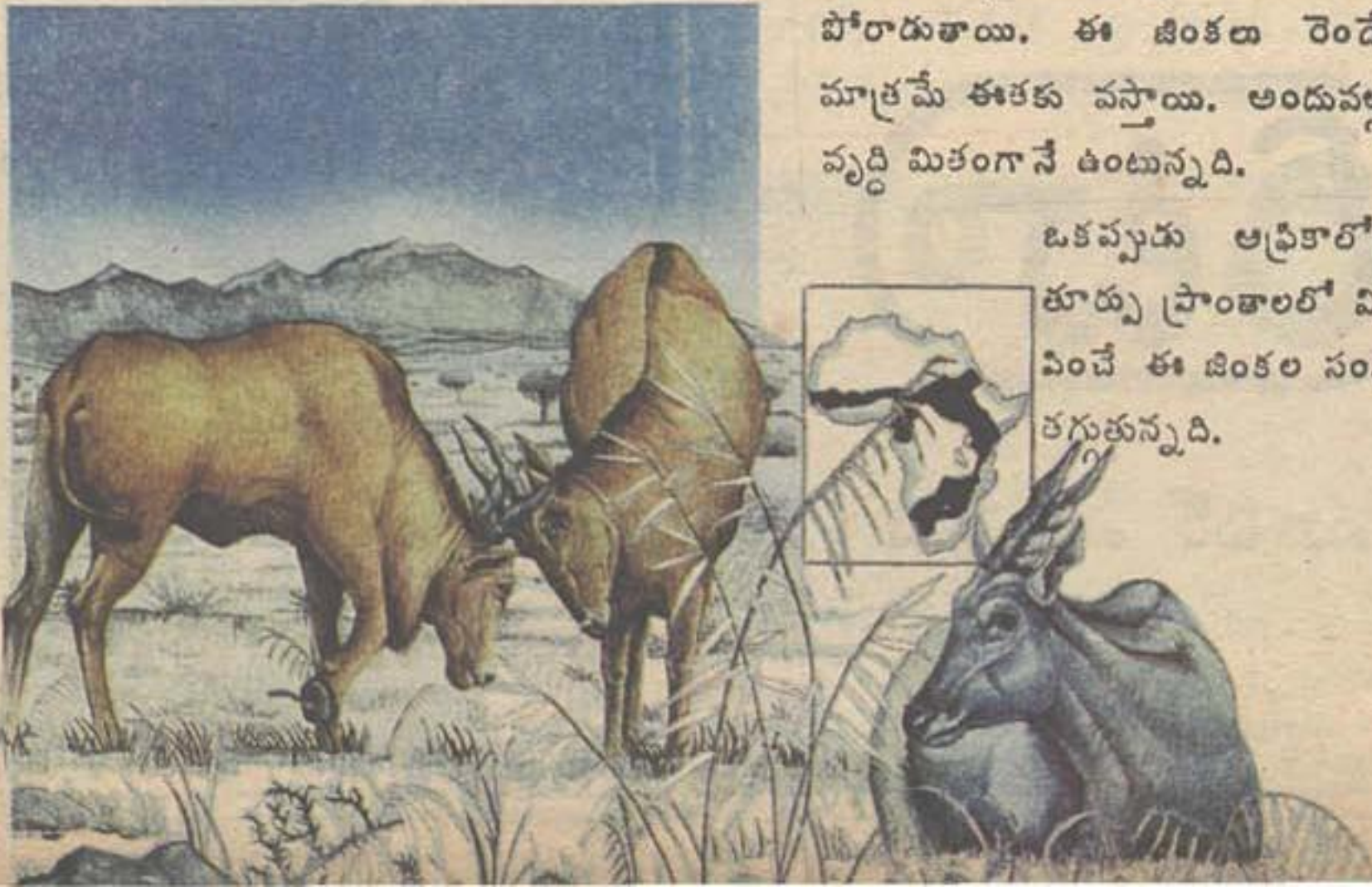
పగలల్లా అడవులలో గడిపే ఈ జింకలు రాత్రిపూటా, వేకువజామునా మైదానాలలోకి వచ్చి, అక్కడి తటాకాలలో నీళ్ళు తాగి వెళతాయి. ఈ జింకలు యాభై నుంచి వందవరకూ గుంపులు గుంపులుగా జీవిస్తాయి. మగజింకలు మాత్రం ఒకటి రెండు ఒంటరిగానూ, చిన్న చిన్న గుంపులుగానూ తిరుగుతూ ఉంటాయి.

వీటి శరీరం పెద్దది అవటం వల్ల, ఇతర జంతువులతో పోల్చినప్పుడు ఈ జింకలు కాస్త మంద కొడిగా కనిపిస్తాయి. అయినా, అవసరమయినప్పుడు గాలిలో చాలా ఎత్తుకు ఎగురుతూ పరిగెత్తగలవు. ఇవి ఆఫ్రికా చిట్టడపులలో మందలు మందలుగా చేరి, వందేపు గుర్రాల్లా చెట్ల పొదలనూ, కాలువలనూ, దాటుతూ పరుగులు తీసే దృశ్యం చూడడానికి ఎంతో ఆహ్లాదకరంగా ఉంటుంది.

సాధారణంగా విరికిగా కనిపించే ఈ జంతువులు, అవద వచ్చినప్పుడు తమ పిల్లలను కాపాడుకో

డానికి వాడియైన కొమ్ములనే ఆయుధాలుగా భావించి పోరాడుతాయి. ఈ జింకలు రెండేళ్ళకొకసారి మాత్రమే ఈతకు వస్తాయి. అందువల్ల వీటి అభివృద్ధి మితంగానే ఉంటున్నది.

ఒకప్పుడు ఆఫ్రికాలోని దక్షిణ, తూర్పు ప్రాంతాలలో విరివిగా కనిపించే ఈ జింకల సంఖ్య నానాటికి తగ్గుతున్నది.

రీటా

మన

పండుక

జుట్టు అద్భుతంగా ఉండేటట్టు చేసేది రీటా. దానిలో అటువంటి శక్తి, నువాననా ఉన్నాయి - శిరోజాలు నహజంగా, చక్కగా పెరగడానికి, చల్లదనానికి, దానికదే సాటి.

రీటా వాడి మీ కురుల సౌభాగ్యాన్ని వృద్ధి చేసుకోండి. మీ శిరోజాలు ఏపుగా, ఒత్తుగా పెరిగి నిగనిగలాడుతూ మెత్తగా ఉంటాయి.

రీటా

నేడే ఒక సీసా కొనండి ప్రతివోటా దొరుకును

మీ లూ పురుషులూ వాడవచ్చును

ఇప్పుడు సూపర్ ఎకానమి (100 ml) సైజులో కూడా వస్తున్నది.

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ : : బహుమానం రు. 50 లు

ఈ పోటోల వ్యాఖ్యలు 1985 డిసెంబర్ నెల సంచికలో ప్రకటింపబడును.

S. B. Prasad

Madhavi Sanara

★ పై పోటోలకు సరియైన వ్యాఖ్యలు ఒక్కమాటలో గానీ, చిన్న వాక్యంలోగానీ కావాలి. (రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం ఉండాలి.) ★ అక్టోబర్ నెల 15వ తేదీలోగా వ్యాఖ్యలు మాకు చేరాలి. ★ మాకు చేరిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమంగా ఉన్న సెట్టుకు (రెండు వ్యాఖ్యలకు కలిపి) రు. 50/-లు బహుమానం. ★ వ్యాఖ్యలు రెండూ పోస్టుకార్డుపైన రాసి, ఈ అడ్రసుకు పంపాలి: - చందమామ పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ, మద్రాసు-26

ఆగస్టు నెల పోటీ ఫలితాలు

మొదటి పోటో: చదువు చదువు అసకు!

రెండవ పోటో: వస్తుంది నాకు కునుకు!

వంపినవారు: శ్రీమతి సూరిమణిప్రభాకర్, రామ్ నగర్, హైదరాబాద్-48

బహుమతి మొత్తం రు. 50/-నెలాఖరులోగా పంపబడుతుంది.

మీకు తెలుసా? సమాధానాలు

1. కృష్ణానది 2. యమున 3. తవతి 4. కోననది 5. చంబల్ నది.

Printed by B. V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., and Published by B. VISWANATHA REDDI for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop. of Chandamama Publications), 188, Arcot Road, Madras-600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adopting them in any manner will be dealt with according to law.

NEW!

POWER PACKED Surf

కొత్త వవర్ ప్యాక్ సర్ఫ్.

మునపటికన్న మరింత శక్తి పెల్లవికే
సూత్రీకరణతో....లోతుకు చొచ్చుకుపోయి శుభ్రంగా
ఉతికేందుకు, మీ తెల్ల బట్టలను అతి తెల్లగా,
రంగు బట్టలను అతి ప్రకాశవంతంగా ఉంచేందుకు.

అయినా బట్టలను మరింతకాలం కొత్త వాటిలా రక్షణ-
నిస్తుంది. ప్రతి షర్ట్ నూ, ప్రతి బట్టనూ తాజాగా, శుభ్రంగా,
తెల్లగా కొత్త దానిలా ఉంచుతుంది.

ఉతుకు ఉతుక్కి.

కొత్త, తాజా పరిమళం: మీ బట్టలపై ఇది నిలిచి
వుంటుంది. ఎంతో, శుభ్రంగా, తాజాగా హాయిగా దగ్గరకు చేర్చేలా.

సొగసైన కొత్త ప్యాక్! లోపల వున్న కొత్త వవర్
ప్యాక్ పొడర్ కు దీపైనది.

రండి. ఈ రోజే కొత్త వవర్ ప్యాక్ సర్ఫ్ కొనండి.

సర్ఫ్ ఉతుకుతుంది ఎంతో తెల్లగా...ఉంచుతుంది మీ బట్టలను సరికొత్తగా!

దీన్ని నోటిలో చప్పరించండి. నాలుకతో గిరగిర
తిప్పండి. మీ నాలుకని దాని

చుట్టూ తిప్పండి.

ఎందుకంటే, దీనిపైన నున్నని,

కమ్మని కారమెల్ ఉంది,

లోపల అసలు సిసలైన క్యాడ్బరీస్
డెయిరీ మిల్క్ చాక్లెట్ దాగి వుంది.

మరి సరదాగా రండి, మజాగా

అందుకోండి, మరింత మజాగా

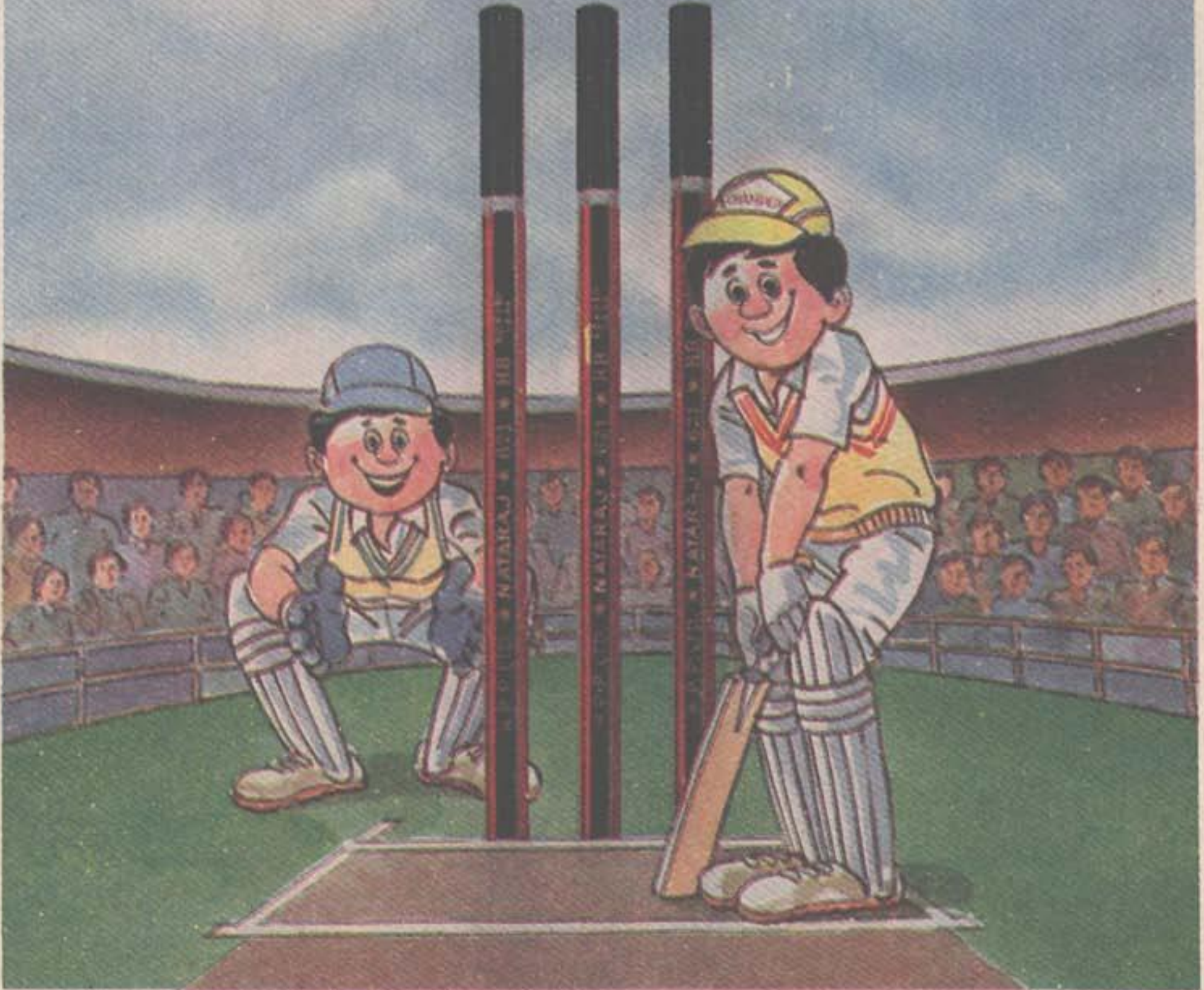
చప్పరించండి!

క్యాడ్బరీస్
చాక్లెట్
ఎక్లెయిర్ పాప్స్

మజామజా అనుభవం! ఎంతసేపు నిలిచే కమ్మదనం! పాప్ లాల్ రుచికరం!

రాతలో విజేత నటరాజ్ పెన్సిల్

నటరాజ్ తో రాయడంలో మజాయ్ వేరు. ఇదే,
నటరాజ్ పెన్సిలును ఎన్నుకునే వారందరి
మనసుల్లోని మాట. అవును మరి. నటరాజ్ ఎంతో
చక్కగా రాస్తుంది. నున్నగా, నల్లగా, నన్నగా,
ముక్క విరగకుండా. అందుకే నటరాజ్, అ
రకానికి చెందిన మరే ఇతర పెన్సిలుకన్న ఎక్కువ
కాలం మన్నుతుంది, ఝామ్మని రాస్తూ పోతుంది.

నటరాజ్ పెన్సిల్
అలుపు లేకుండా రాస్తుంది, అధిక కాలం వస్తుంది.

ఉత్కృష్ట ఉత్పాదనల నిర్మాతలు

హిందుస్తాన్ పెన్సిల్స్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్, కాంబాయి 400 001.

రకరకాల
రంగురంగుల
డిజైన్లలో
లభిస్తుంది

బాండెడ్ లెడ్

everest/85/HP/190-II